

Giới thiệu Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai

Xuyên suốt truyện teen hay mang tên Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai là những câu chuyện xoay quanh bốn cặp nhân vật chính với những tình huống xảy ra tại trường học cũng như ngoài xã hội. Họ đến với nhau một cách bất ngờ rồi dần trở thành bạn bè, người yêu của nhau. Liệu họ có cùng nhau trải qua những thử thách khó khăn trên hành trình tìm con đường hạnh phúc...

Câu chuyện với chủ đề này đã có rất nhiều, tuy nhiên mình sẽ cố gắng hết sức tạo cho truyện online hay này một nội dung hoàn toàn khác biệt. Rất mong các bạn ủng hộ và góp ý cho tác phẩm đầu tay của mình!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu(1)

1. Vũ Hoàng Linh Trang

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m72, sở hữu một nét đẹp chuẩn hotgirl với khuôn mặt tròn, mũi cao thanh thoát, đôi môi anh đào cùng mái tóc đen xoăn dài, đặc biệt có đôi mắt màu nâu luôn hút hồn người đối diện. Trang mang dòng máu chính là Việt Nam nhưng có một chút máu lai khi bà nội là người Anh. Không chỉ sở hữu ngoại hình xinh đẹp mà Trang còn là người rất thông minh khi chỉ số IQ là 145 đạt mức độ thiên tài. Còn tính cách thì trầm ổn, ít nói, có đôi chút lạnh lùng vì từ nhỏ được huấn luyện trong môi trường đặc biệt và luôn biết cách bình tĩnh trong mọi tình huống.

- Gia thế: Là con gái của Vũ Hoàng Minh Tùng được mệnh danh là ông trùm của ngành bất động sản châu Á khi đã đưa tập đoàn Vũ Hoàng nằm trong những tập đoàn lớn mạnh nhất châu Á và lọt top 10 thế giới. Nhưng đây chỉ là mặt sáng còn mặt tối thì ông Tùng còn là người đứng đầu của một tổ chức trong thế giới ngầm chuyên kinh doanh vũ khí, chất nổ xuyên quốc gia và điều hành một chuỗi các bang hội lớn, nhỏ.

- Biệt danh: Được mọi người trong tổ chức gọi là Queen (nữ hoàng) vì được ông Tùng giao cho nắm mọi quyền hành trong tổ chức khi ông bận điều hành tập đoàn.

2. Trần Gia Nhi

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m70, cũng sở hữu nét đẹp chuẩn hotgirl như con bạn nhưng đậm chất Châu Á chứ không lai châu Âu như Trang. Nhi có khuôn mặt trái xoan cùng chiếc cằm Vline trông rất xinh đẹp, mái tóc xoăn gợn sóng nhuộm vàng, cắt ngắn qua vai cùng đôi mắt to tròn màu đen. Nhi thừa hưởng hai dòng máu Việt-Hàn khi có mẹ là người Hàn. Cũng giống Trang khi có chỉ số IQ khá cao 135. Trái ngược với con bạn khi Nhi có tính cách hơi trẻ con, nói nhiều, rất yêu thích thú nuôi đặc biệt là mèo, tuy nhiên khi có việc quan trọng thì lại trở thành một con người suy nghĩ thấu đáo và trầm tĩnh lại.

- Gia thế: Có mẹ là chủ tịch tập đoàn Y&J chuyên về giải trí và đào tạo ca sĩ, diễn viên hàng đầu châu Á, là tập đoàn nằm trong top 20 thế giới. Còn bố là thượng nghị sĩ tại bang California của Mỹ. Tuy nhiên đây cũng chỉ là mặt sáng vì ông Nam cũng là người trong tổ chức, là một trong bộ ba quyền lực có quyền hành gần như cao nhất chỉ sau ông Tùng-người đứng đầu.

- Biệt danh: Nhi được người trong tổ chức gọi là Angel (thiên thần) vì có tính cách rất trẻ con và dễ thương.

3. Nguyễn Thùy Linh

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m72, sở hữu vẻ đẹp hoàn toàn Việt Nam với khuôn mặt giống Nhi hình trái xoan, mũi dọc dừa, tóc dài đen thẳng, đôi mắt bồ câu đen láy. Linh cũng có chỉ số IQ rất cao 142 cận thiên tài. Tính cách khá trầm tĩnh, thích nghiên cứu về các phát minh sáng tạo, đặc biệt là độc dược.

- Gia thế: Con gái chủ tịch tập đoàn Vic nổi tiếng về thời trang, các trang sức làm đẹp cũng như nước hoa khi nằm top 10 thế giới. Bố của Linh là người thứ hai trong bộ ba quyền lực.

- Biệt danh: Cũng như hai con bạn, Linh được gọi là Witch (phù thủy) vì cô là người luôn sáng tạo ra các loại thuốc độc, chất hóa học nguy hiểm cho tổ chức.

4. Phạm Bảo Hân

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m74, mang nét đẹp lai giữa hai dòng máu Nhật-Việt khi có mẹ là người Nhật. Cô sở hữu khuôn mặt tròn, mái tóc dài đen thẳng, mũi cao và đôi mắt tròn đen. Chỉ số IQ cũng rất cao 140. Còn tính cách thì thân thiện, hiểu biết rộng nên luôn là thông tin của nhóm cũng như tổ chức.

- Gia thế: Bố là chủ tịch tập đoàn Nec, hàng đầu châu Á về ngành công nghệ thông tin và đứng trong top 5 tập đoàn thế giới về ngành này. Ông là người cuối cùng trong bộ ba quyền lực.

- Biệt danh: Cô được người trong thế giới ngầm gọi là Princess (công chúa) vì cô rất thân thiện và hay quan tâm đến những người trong tổ chức.

- Cả bốn đều chơi thân với nhau từ bé, thân thiết như chị em ruột của nhau cũng giống như những ông bố đều chơi thân với nhau kể từ khi mới bước chân vào con đường lập nghiệp. Vì vậy các gia đình cũng coi nhau như những người bạn tri kỉ để rồi cùng nhau lập ra một tổ chức ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giới Thiệu(2)

1. Trần Hạo Thiên

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m85, trông rất coolboy với tóc ngắn được vuốt thẳng nhuộm bạch kim, mũi cao, da trắng và đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách (màu vàng ánh da cam) rất lạnh lùng và gây áp lực với người đối diện. Cũng như Trang, Thiên sở hữu chỉ số IQ rất cao 145 ở mức độ thiên tài. Tính cách thì cậu là người ít nói, luôn tập trung vào công việc và là người rất có trách nhiệm.

- Gia thế: Là con trai tập đoàn King với một chuỗi các khách sạn, khu nghỉ dưỡng năm sao đứng trong top 10 thế giới. Ngoài ra cậu còn cùng ba người bạn của mình thành lập ra một bang hội hàng đầu cả nước cũng như nổi tiếng tại châu Á tên là Black Dragons (những chú rồng đen).

- Biệt danh: Được bạn bè cũng như người trong thế giới ngầm gọi là Lord (chúa tể) vì Thiên là người có quyền cao nhất trong bang hội và nắm giữ vận mệnh của các bang hội, bằng đẳng nhỏ dưới quyền trong cả nước cũng như một ở vài nước khác.

2. Nguyễn Tùng Minh

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m83, sở hữu một body rất đẹp do rất chăm tập thể hình và chơi thể thao cùng với khuôn mặt điển trai, tóc ngắn nhuộm vàng hơi đỏ rất thu hút các bạn nữ. Minh cũng có cho mình chỉ số IQ không kém bạn bè của mình với 140. Tính cách thì hơi lãng nhăng và luôn thích trêu chọc các bạn nữ xinh đẹp. Nhưng khi đã bắt đầu làm việc trong bang cậu như trở thành con người hoàn toàn khác.

- Gia thế: Có bố là chủ tịch tập đoàn Fox chuyên sản xuất và kinh doanh xe hơi đứng đầu châu Á và top 10 thế giới về ngành này. Cậu cùng các bạn của mình cũng góp sức lập nên bang hội.

- Biệt danh: Trong thế giới ngầm cũng như bang hội cậu được gọi là Demon (ác quỷ) vì tính cách quyết đoán trong công việc và ác độc với những kẻ phản bội.

3. Vũ Hoàng Duy Lâm

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m85, tóc để hơi dài nhuộm nâu, mũi cao, mắt màu xanh dương vì có chút dòng máu lai châu Âu, luôn đeo kính nên trông rất đứng đắn, thư sinh và giả dạn khi luôn lo nghĩ trước sau. Cùng với chỉ số IQ cao nhất cả nhóm 148 nên luôn là quân sư của nhóm.

- Gia thế: Là anh trai của Trang, nhưng từ nhỏ vẫn ở và học ở Việt Nam để chuẩn bị tiếp quản tập đoàn chứ không đi du học như Trang. Vì vậy, anh không có tham gia sâu vào tổ chức nên cùng bạn thành lập bang hội riêng để tiện có thể quản lý các bang hội trong nước dưới quyền tổ chức.

- Biệt danh: Giống như những đứa bạn, Lâm được mọi người gọi là God (thần) vì tính toán rất chu toàn và suy tính được các tình huống xung quanh sự việc.

4. Đào Gia Huy

- Ngoại hình và tính cách: Cao 1m82, sở hữu đặc biệt là nụ cười tỏa nắng luôn cuốn hút ánh nhìn của các bạn nữ, cùng với mái tóc ngắn gọn gàng và đôi mắt một mí đều là màu đen. Chỉ số IQ thì cũng rất cao 137. Còn tính cách thì hòa đồng, vui vẻ nhưng khi làm công việc trong bang thì vẫn giữ được sự quyết đoán cần có.

- Gia thế: Là con trai tập đoàn Vico với một loạt các trung tâm thương mại cũng như siêu thị lớn nhất nước và đứng top đầu toàn Châu Á. Huy là người cuối cùng trong bộ tứ tài năng quản lý bang Black Dragons.

- Biệt danh: Cậu được mọi người gọi là Prince (hoàng tử) vì cậu rất thân thiện cũng như luôn vui vẻ.

- Giống như bốn nhân vật nữ các chàng trai của chúng ta cũng chơi rất thân với nhau đến nỗi cùng nhau lập ra bang hội để cùng sát cánh tranh dành danh tiếng, quyền lợi cũng như địa bàn.

5. Nhân vật phụ của truyện

- Hoàng Phuong Huyền: Bạn gái bây giờ của Thiên khi học cùng và chơi thân với nhau từ cấp 1. Là người có hai bộ mặt khi ở trước mặt Thiên cùng bạn bè thì luôn là người yếu đuối, hiền lành, tốt bụng với mọi người. Nhưng khi ở một mình hoặc ở với con bạn thân thì lộ nguyên bản chất. Gia thế cũng là tiểu thư của một tập đoàn trong nước nhưng phải dựa dẫm vào nhà của Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điềm Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Trở Về(1)

Trong một công xưởng hoang ở ngoại ô thành phố NewYork, có một tiếng thát thanh kêu trong đêm tối.

- AAAAAAAAAAAAAA.... Một người đàn ông trung niên khoảng 40t đang bị trói hai tay, trên mặt có nhiều vết bầm, vết xước và những dòng máu đang chảy ra từ những chỗ ấy.

Rồi tiếng của một người đàn ông khác vang lên:

- Mày có chịu khai không? Ai là người đã sai mày cướp đi lô hàng.

- Không ai sai khiến tao cả. Tao mà không cướp thì cũng có người khác cướp nó. Rồi chúng mày cũng sẽ có một ngày giống như tao bị hành hạ và bị giết chết dưới tay của cái tổ chức này, dưới tay của con Queen.

- Hahahahahaha... Tiếng cười trở lên vang vọng khắp công xưởng, như là nghe thấy tiếng cười của ác quỷ vang lên trong đêm tối.

- Thằng chó này mày muốn chết à? Đã phản bội tổ chức rồi mà còn không biết sai, khai ra kẻ đứng đằng sau mày. Lại còn đi nói xấu tổ chức cũng như người cầm đầu. Bây giờ tao sẽ kết liễu mày thay cho họ.

Khẩu súng đặt ngay giữa trán của gã trung niên khiến cho gã đã không còn giữ được vẻ tự tin cũng như sự khinh thường vừa nãy nữa. Mặt gã đã tái nhợt, trong đôi mắt mang vẻ sợ hãi cũng như lo lắng. Gã tuy cũng là người lẩn lộn, trải qua rất nhiều nguy hiểm cũng như thử thách trong thế giới ngầm, nhưng khi đối mặt với cái chết thì ai cũng lo sợ, chỉ là người sợ nhiều, người sợ ít.

Khi gã đã nghĩ rằng mình sẽ không qua khỏi vì người đàn ông cầm súng đã chuẩn bị bóp cò, thì ngay lúc ấy có một giọng nói của một người con gái đi từ ngoài vào vang lên.

- Dừng tay!

Người đàn ông cầm súng đã kịp dừng tay và quay lại, trong khi gã phản bội đã chút được phần nào nỗi sợ hãi tột cùng ban nãy.

- Queen, Witch sao hai người lại đến đây vậy. Người đàn ông cầm súng vừa nói vừa cùng hai người con gái đi ra một chỗ xa nói chuyện.

- Chúng tôi nhận được thông tin đã bắt được kẻ cướp lô hàng nên đến xem. Witch nói

- Vâng, nó là kẻ phản bội. Tôi đã tra khảo nhưng nó không chịu khai ra gì cả lại còn nói xấu tổ chức vì vậy tôi định kết liễu nó.

- Không được giết hắn vì chúng ta vẫn chưa biết được ai là người đứng sau vụ này cũng như lô hàng đang ở đâu.

- Vậy bây giờ làm gì đối với nó?

- Hãy thả hắn đi và cho người bí mật theo dõi. Queen lên tiếng

- Vâng, tôi sẽ làm như vậy! Nói xong người đàn ông quay lại vào trong.

- Mày làm như thế có được không? Ông ta mà được thả ra thì sẽ rất có thể bị kẻ đằng sau giết hoặc sẽ cảnh giác rất cao khiến cho người của chúng ta không theo dõi được.

- Queen trầm tư chốc lát rồi lấy điện thoại ra.

- Tuttttttttt....Alo! Con gọi cho bố có việc gì?

- Con xin ý kiến bố cho con và Witch về Việt Nam tạm thời để xử lý chuyện mất lô hàng.

- Các con đang nghi vẫn có kẻ đứng đằng sau và hắn ở Việt Nam sao?

- Vâng, bọn con nghĩ vậy!
- Vậy bọn con quay về đi và có cần bố giúp gì không?
- Bố giúp bọn con chuẩn bị bốn suất trong ngôi trường quốc tế Loyar và đừng nói cho anh hai là bọn con về.
- Được rồi. Ông Tùng tắt máy.
- Sao lại là bốn suất, chỉ có tao và mày thôi mà? Witch hỏi
- Tao với mày về trước, khi hai đứa kia biết tin lại đi theo.
- Ừ, mày nói rất đúng!
- Thôi về chuẩn bị đi, 9h sáng ngày mai sẽ xuất phát.
- Ok, mai gặp ở sân bay.

Giờ là 3h sáng, trong một căn biệt thự nằm ở gần trung tâm thành phố NewYork. Có một người con gái mặc một chiếc váy ngủ màu trắng đang đứng ở ban công phòng ngủ, trên tay là một ly rượu vang đỏ. Cô đang nhìn lên bầu trời đầy sao, hưởng những làn gió đêm thổi vào người khiến cho chiếc váy tung bay, trông cô rất giống một thiên thần. Giờ này cô đang suy nghĩ, nhớ về một quá khứ tươi đẹp, vui vẻ nhưng cũng có cả nỗi buồn, chia xa. Đó là về một cậu bé chừng năm, sáu tuổi trông rất dễ thương, luôn ra dáng người lớn và rất thích được bảo vệ cô. Đó cũng là cậu bé thanh mai trúc mã hay còn là tình yêu đầu của tuổi trẻ thơ đầy trong sáng và vui vẻ. Tuy nhiên đời người luôn chớp trêu khi đó là khoảng thời gian vui vẻ, bình yên nhất của cô từ trước tới nay nhưng cũng là khi mà cô phải chia xa cậu bé ấy để sang Mỹ học tập và để trở thành một người lãnh đạo của tổ chức. Khi ấy cô rất hận bố của mình, nhưng dần lớn lên thì cô đã hiểu đó là trách nhiệm của mình phải làm đối với gia đình.

Đang mãi chìm đắm trong cái ký ức ấy thì cô bất chợt giật mình khi nghe thấy tiếng tin nhắn điện thoại. Đi vào trong, để ly rượu xuống và xem điện thoại, đó là tin nhắn từ Linh (Witch).

- Mày ngủ sớm đi nhé! Và đừng có suy nghĩ lung tung. Yêu mày nhất!!!

Chợt cô nở một nụ cười nhẹ trông rất đẹp và lắc đầu về con bạn.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trở Về(2)

22h30, sân bay Tân Sơn Nhất

Có hai người con gái trông rất xinh đẹp đang đi ở trong đại sảnh sân bay đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của các hành khách. Khi hai cô đi ra ngoài cửa sân bay thì đã có một chiếc xe Mercedes S600 Maybach trông rất sang trọng và quý phái đứng chờ. Trên xe bước xuống người đàn ông tầm 50t, mái tóc ngắn đã điểm bạc, trên mặt đã xuất hiện những nếp nhăn.

- Chào hai tiểu thư ạ! Ông chủ đã dặn tôi đến đón hai tiểu thư về về biệt thự riêng của cô Trang. Ông tài xế nói
- Được rồi, về thôi. Trang nói

Ba người bước lên xe và chiếc xe lẩn bánh ra đường cao tốc.

Nửa tiếng sau đó, chiếc xe chạy chậm lại và rẽ vào một khu nhà cao cấp của quận 1, nằm ở trung tâm của thành phố. Ở đây toàn bộ là các căn biệt thự hoặc các căn hộ cao cấp, chúng có cấu trúc hơi giống nhau. Mỗi căn nhà đều có diện tích cũng như khuôn viên biệt thự bằng nhau, nằm sát tạo thành một tập thể rất đẹp mắt và khang trang. Nhưng mỗi căn biệt thự vẫn có cái riêng của nó. Căn biệt thự của Trang được xây dựng theo phong cách kết hợp giữa châu Âu và châu Á. Nó gồm có 3 tầng với một vườn hoa hồng cùng với một ít hoa hướng dương được cắt tỉa gọn gàng, trồng ở phía bên sau biệt thự. Bên trái là một bể bơi hình tròn với mái che bằng kính, còn bên phải là một cái xích đu màu trắng treo dưới gốc cây phong, cạnh đó luôn đặt một bộ bàn ghế để có thể ăn tiệc ngoài trời.

Chiếc xe chạy đến cửa căn biệt thự thì dừng lại, có một bà quản gia ra mở cửa.

- Chào hai tiểu thư ạ! Tôi rất vui khi hai tiểu thư đã trở về.
- Cảm ơn bà rất nhiều. Linh nói

Bà quản gia là người giúp việc duy nhất của biệt thự chuyên lo về nấu ăn, dọn dẹp trong nhà. Ngoài ra thì còn thuê một người thợ làm vườn và dọn dẹp bể bơi được làm theo ca.

- Mời hai tiểu thư vào nhà nghỉ ngơi.

Hai cô đi vào nhà và lên phòng ngủ. Tầng hai có bốn phòng ngủ, cầu thang ở giữa và mỗi bên có hai phòng đối diện nhau. Các căn phòng đều rất rộng và trang trí gần như giống nhau khi chỉ khác về màu sắc cũng như vị trí đặt đồ dùng. Trang và Linh ở hai phòng bên phải, còn bên trái để lại cho hai người bạn. Phòng của Trang lấy tông chủ đạo là màu trắng với gần như tất cả đồ dùng trong phòng, chỉ có bàn học, bàn làm việc là màu nâu. Còn phòng của Linh thì tất cả các đồ dùng đều là màu lam nhạt, cũng như của Nhi (Angel) là toàn màu hồng và của Hân (Princess) là màu vàng. Tầng ba chỉ có hai phòng dành cho khách và một thư phòng. Bà quản gia thì ở một căn phòng dưới tầng một để tiện nấu nướng và dọn dẹp.

5h30, sáng ngày hôm sau

Trên con đường đi quanh khu biệt thự, có một người con gái xinh đẹp với một bộ đồ thể thao, tóc thả dài, cầm một chai nước và đeo earphone (tai nghe điện thoại) đang chạy bộ. Đó chính là Trang, cô có sở thích chạy bộ vào buổi sáng để có thể rèn luyện sức khỏe và hít thở được không khí trong lành vào sáng sớm. Chạy bộ được nửa tiếng thì cô đi đến một chiếc ghế đá trong công viên gần đây. Cô nhắm mắt lại và suy nghĩ về một điều gì đó. Khi ấy cũng có một người con trai chạy bộ thể dục qua, cậu ta đi tới ngồi vào chiếc ghế đá gần Trang và mở điện thoại ra xem. Mặc dù vậy Trang cũng không hề hay biết vì cô đang đeo earphone và chìm đắm trong suy nghĩ. Mãi đến khi điện thoại có chuông rung có người gọi đến thì cô mới mở mắt ra và nghe điện thoại.

- Mày đang ở đâu thế? Sáng sớm dậy đã không thấy mày đâu rồi.

- Tao đang ở bên ngoài chạy bộ. Tao sẽ về ngay.

- Ừm... Hóa ra người gọi đến là Linh khi cô tỉnh dậy không thấy con bạn đâu nên gọi điện hỏi.

Trang rút tai nghe ra và đứng lên, chuẩn bị đi về thì cô chợt thấy có một người con trai ngồi ở ghế gần mình. Cậu ta mặc một chiếc quần short cùng với một chiếc áo phông màu trắng đang nhìn chăm chăm vào điện thoại. Nhìn cậu ta rất đẹp trai nhưng có gì đấy khá lạnh lùng, khó tiếp xúc vì khuôn mặt có vẻ hờ hững, vô cảm và đặc biệt là đôi mắt màu vàng (hồ phách), rất gây áp lực cho người khác. Khi nhìn thấy đôi mắt ấy, cô lại nhớ đến một cậu bé cũng có đôi mắt như vậy nhưng cậu bé ấy hoàn toàn khác khi rất vui vẻ, thân thiện chứ không có vẻ hờ hững, vô cảm ấy. Nghĩ đến đây cô liền giật mình trở về hiện tại và quay người đi về biệt thự. Khi cô quay người và đi một đoạn khá xa thì ánh mắt của người con trai kia cũng bắt chợt nhìn theo bóng dáng của cô nhưng rất nhanh đã nhìn lại vào chiếc điện thoại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trở Về(3)

Trở lại với biệt thự, sau bữa ăn sáng thì giọng nói của Linh vang lên:

- Bây giờ làm gì đây?

- Mày về thăm hai bác đi, tao đến công ty bỏ bàn một chút việc. Gửi lời hỏi thăm của tao đến hai bác. Nói rồi cô đi ra gara lái một chiếc xe đến công ty.

Bước chân vào đại sảnh công ty sau bao năm, Trang thấy nó rất khác xưa và phát triển vượt bậc dưới sự lãnh đạo của bố cô. Cô rất hâm mộ tài lãnh đạo và tình yêu thương gia đình của ông ấy. Cô đã tự hứa với mình sẽ thay ba chăm lo và bảo vệ thật tốt cho gia đình của mình cũng như những người thân xung quanh.

Đi tới trước bàn tiếp tân, cô liền nói:

- Cho tôi gặp ngài chủ tịch.

- Cô có hẹn trước không? Người tiếp tân lên tiếng.

- Không có.

Người tiếp tân liền nói:

- Vậy xin lỗi cô vì không có hẹn trước nên chúng tôi không thể giúp cô được.

- Cô cứ thông báo giúp tôi là có Vũ Hoàng Linh Trang đến cần gặp.

- Vậy cô chờ một lát, tôi sẽ thông báo giúp cô.

Chờ khoảng 5 phút thì người tiếp tân liền dẫn cô đến thang máy và chỉ cô lên tầng 60 – tầng cao nhất của tòa nhà. Vừa lên đến nơi Trang liền gặp một người phụ nữ tầm 40t, bà ấy liền mỉm cười với cô và nói:

- Lâu rồi không gặp cháu, giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Trang thấy vậy liền cười nhẹ:

- Cháu cảm ơn cô, cháu cũng rất vui vì gặp lại được cô!

- Thôi ta đi nào, bố cháu đang đợi đấy. Nói vậy bà ta liền dẫn Trang đến một căn phòng có chiếc cửa gỗ được khắc mài rất tinh tế. Cô gõ cửa thì có âm thanh của một người đàn ông vang lên.

- Vào đi.

Mở cửa vào phòng, cô liền thấy bố mình đang ngồi trên chiếc ghế trước bàn làm việc và bận ký văn kiện.

- Con chào bố! Trang nói

Ông Tùng liền ngẩng đầu lên nhìn và mỉm cười với cô.

- Ngồi đi con, bay xa về có mệt không?

- Không ạ! Con đã nghỉ ngơi rồi. Vừa nói cô vừa bước về chiếc bàn tiếp khách và đợi bố mình. Sau khi ký xong các văn kiện, ông liền gọi điện thoại nội bộ.

- Thư ký Hương vào lấy văn kiện mang cho các bộ phận và cho tôi hai ly trà. Nói xong ông đi đến ngồi đối diện Trang.

- Hôm nay sao con không ở nhà nghỉ ngơi thêm mà đã đến gặp bố ngay.

- Con cần bàn với bố một vài chuyện và cũng đến thăm bố. Cô vừa nói xong thì cô thư ký gõ cửa.

- Thưa chủ tịch, tôi mang trà theo yêu cầu của ngài.

- Được rồi, để đây rồi lấy văn kiện đi. Cô thư ký mang hai ly trà đặt ở trước mặt từng người. Sau khi thư ký rời đi, hai bố con lại nói tiếp tục câu chuyện. Ông Tùng hỏi:

- Con có kế hoạch gì chưa?

- Con đã lên kế hoạch rồi nhưng chắc vẫn cần bố giúp.

- Cần bố giúp gì cứ nói, miễn sao theo kế hoạch của con là được.

- Con cần bố giúp bọn con vào lớp 11A của trường Loyal để thuận tiện cho kế hoạch.

- Chuyện đấy thì dễ, bác Hưng của con làm hiệu trưởng trường đấy mà. Cần gì nữa không?

- Cần sự cho phép cũng như quyền quản lý tạm thời tổ chức ở bên này cho con.

- Riêng việc này chắc con phải hỏi anh con rồi. Mấy năm trước bố đã giao toàn quyền quản lý cho nó.

- Nếu vậy con sẽ về nhà hỏi anh ấy. Con xin phép về trước. Trang định đứng lên ra về thì ông Tùng ngăn lại.

- Nó không có ở nhà đâu. Mấy năm nay nó chuyển ra ngoài ở với mấy đứa bạn của nó rồi, chỉ có cuối tuần nó mới về. Nhưng không sao rồi con sẽ sớm gặp nó thôi!

- Vậy con về nhà thăm mẹ.

- Ừ. Con về đi bà ấy mong con lâu rồi đấy. Cứ đòi sang bên đấy thăm con thôi nhưng bố toàn ngăn với lý do con còn bận học tập. Cuối cùng bà ấy mới chịu đợi đến hè mới sang nhưng con về rồi thì về nhà cho bà ấy đỡ mong.

- Vâng con biết rồi. Trang nói xong thì đi ra cửa và trở về nhà bố mẹ của mình.

Đến trước cổng một căn biệt thự nằm ở gần ngoại ô. Căn biệt thự này cũng nằm trong một khu nhà cao cấp, nhưng ở đây các căn biệt thự xây dựng khác biệt, khang trang hơn rất nhiều. Mỗi một căn biệt thự ở đây có diện tích vô cùng lớn, các căn cách nhau cũng một đoạn khá xa để có được một không gian riêng tư và thoáng mát hơn. Biệt thự cũng có ba tầng với cách trang trí rất đẹp với một chiếc đèn chùm vô cùng lớn và lồng lầy treo trên cao, kết hợp với nền nhà lát gạch cùng các đồ vật trong nhà đều chọn màu trắng. Vì vậy căn nhà trông rất sáng và có sự sang trọng cũng như cao quý khác lạ.

Dừng xe trước cửa biệt thự, Trang xuống nhấn chuông cửa thì có một người giúp việc chạy ra.

- Cô chủ, cô đã trở về rồi ạ! Cô vào nhà đi để tôi đi báo cho bà chủ. Bà giúp việc không đầu được niềm vui mừng và sau khi mở cửa cho Trang, bà ta liền chạy ngay ra sau nhà.

- Bà chủ, cô chủ đã trở về. Người phụ nữ nghe thấy liền dừng ngay việc tĩa hoa đang dang dở của mình.

- Có thật không? Nó đang ở đâu? Người phụ nữ liền hỏi

- Cô chủ đang ở ngoài sân, chắc vào đến nhà rồi.

- Đi thôi, tôi phải gặp nó. Người phụ nữ đưa chiếc kéo cho bà giúp việc và đi nhanh về đằng trước căn nhà. Khi thấy một bóng lưng người con gái đang đứng đợi ở trước cửa nhà, người phụ nữ liền mỉm cười nhưng trong khóe mắt lại thấp thoáng thấy giọt nước như đang chực rơi xuống.

-Trang, con đã về rồi! Mẹ rất nhớ con, con gái của mẹ.

Trang liền quay lại và chạy đến ôm lấy bà Thu – mẹ của mình. Cô dụi mặt trong lòng bà và mỉm cười nói:

- Con cũng rất nhớ mẹ. Bà Thu liền xoa đầu cô một cách trìu mến và dịu dàng nói:

- Con về hôm nào? Sao không về nhà ngay mà đi đâu thế?

- Con về hôm qua và ở nhà riêng. Con xin lỗi mẹ vì không về ngay mà hôm nay mới về.

- Không sao, về là được rồi. Thôi vào nhà nói chuyện đi con, để mẹ sai bác giúp việc làm cho con cái gì ăn nhé! Món sườn nướng hay canh chua mà con thích nhé, mà thôi để mẹ tự tay xuống bếp nấu, lâu rồi mẹ không có nấu cho con ăn. Trang liền mỉm cười và cảm thấy rất hạnh phúc vì cô có một gia đình luôn yêu thương cô.

Sau khi ăn xong bữa trưa do mẹ nấu, Trang liền ngồi ở phòng khách nói chuyện với mẹ.

- Lần này con về có ở lại bao lâu? Bà Thu hỏi

- Con không biết nữa, khi nào xong việc con sẽ đi.

- Con làm việc gì cũng phải cẩn thận nhé! Mẹ rất không đồng tình với bố con khi giao cho con về việc của tổ chức. Nó rất nguy hiểm!

- Con không trách bố đâu mẹ. Nó là trách nhiệm của con mà.

- Thôi được rồi mẹ sẽ không nói về việc này nữa. Mà con có định đi học hay làm cái gì trong thời gian ở đây không?

- Con sẽ đi học để làm nhiệm vụ trong kế hoạch. Thôi con xin phép về nhà để chuẩn bị ngày mai đi học. Trang đứng lên chào mẹ mình và bước về cửa.

-À mà quên, cái Linh nó gửi lời hỏi thăm đến bố mẹ.

Bà Thu tiến ra đến cửa nghe thấy liền cười hỏi:

- Nó cũng về cùng con à? Hai đứa kia thì sao?

- Chắc mấy hôm nữa bọn nó cũng mò về thôi! Nghĩ về hai con bạn, Trang liền lắc đầu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điên Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đi Học(1)

6h45, một chiếc Audi R8 màu trắng đi thẳng vào trong cổng trường quốc tế Loyar và chạy đến bãi gửi xe.

Đây là ngôi trường quốc tế học tập theo mô hình các trường nổi tiếng của các nước phát triển, nó được đầu tư hoàn toàn về cơ sở vật chất lẫn trình độ giáo dục và giảng dạy của giáo viên. Tuy nhiên không phải ai cũng có thể vào học được mà phải đạt đủ ba tiêu chuẩn. Đầu tiên là phải thi khảo sát lực học theo đề bài mà giáo viên trong trường ra, phải đạt 8,0 trở lên. Thứ hai, những ai vượt qua bài khảo sát thì sẽ kiểm tra sức khỏe, phải trong mức độ từ bình thường đến khỏe mạnh. Thứ ba mới là kinh phí theo học mà các gia đình phải chi trả được. Vì vậy, để có thể theo học ở đây thì 100% học sinh phải là gia đình có điều kiện hoặc giàu có trở lên. Đa số người theo học sẽ là những người tương lai tiếp quản hoặc điều hành công ty, tập đoàn nên phải được sàng lọc và cân nhắc một cách kỹ lưỡng kể từ khi nhập học. Sau ba năm học tập và rèn luyện, những học sinh tốt nghiệp có thể đi làm việc luôn

hoặc đi các trường Đại học hàng đầu các nước để học tập thêm về cách điều hành cũng như quản lý. Ta có thể coi đây là nơi đào tạo các nhân tài, những người sẽ đóng góp vào sự phát triển, tiến bộ của nền kinh tế nước nhà.

Sau khi Trang và Linh gửi xe xong thì cả hai cùng nhau đi lên phòng Hiệu trưởng. Vì ở đây tất cả đều là những người có điều kiện gia đình tốt và được bố mẹ cho tự lập phát triển từ sớm nên việc đi oto hay các loại siêu xe đến trường đối với họ không quá ngạc nhiên. Tuy vậy, vẫn có bàn tán nổi lên từ các học sinh trong trường.

- Ô! Học sinh lớp nào mà xinh thế? Một nam học sinh lên tiếng
- Trông chắc là học sinh mới rồi vì đã nhìn thấy bao giờ đâu. Nam học sinh thứ hai nói
- Chuẩn rồi, vừa thấy một cái Audi lạ đi đến trường, chắc là của họ. Một học sinh nữ trong nhóm
- Cũng bình thường thôi! Xinh cái gì chứ, lại là tiểu thư đồng danh của công ty nào đấy thôi. Một nữ học sinh khác lên tiếng

Tiếng bàn tán xôn xao, nhưng Trang với Linh không mấy quan tâm vì đây cũng là điều hiển nhiên. Khi con người ta trông thấy một điều gì mới lạ thì cũng sẽ tò mò và bàn tán về nó. Có người sẽ nói tốt về bạn nhưng cũng sẽ có người nói xấu về bạn. Đó là tính cách tất yếu của con người.

Trang và Linh đi đến bản đồ quy mô toàn trường để tìm phòng Hiệu trưởng. Trường Loyal được xây dựng trên mảnh đất rất rộng 104.35 km² nằm ở gần ngoại ô phía Đông. Trường có ba dãy với hai dãy là phòng học ở hai bên, còn dãy ở giữa là khu Hiệu bộ cũng như các phòng thí nghiệm, thực hành cho các môn học. Sau khu hiệu bộ là nơi để học các môn thể dục khi có một bể bơi, một sân bóng với cỏ nhân tạo và một phòng thể dục trong nhà dành cho môn bóng rổ, bóng chuyền. Còn đằng sau dãy nhà A có một phòng cách âm để cho câu lạc bộ âm nhạc cũng như nhạc cụ và bãi gửi xe của học sinh, giáo viên. Sau dãy B thì lại hoàn toàn khác, nó được trồng rất nhiều các loại cây cỏ thụ để lấy bóng mát, các loại hoa được cắt tỉa gọn gàng và đẹp mắt. Đây có thể coi là nơi thư giãn, nghỉ ngơi sau giờ học của học sinh hoặc là khu vườn thực vật để phục vụ cho tiết ngoại khóa. Cách đó không xa là canteen được xây dựng rất đẹp khi là một căn nhà kính khiến cho canteen trở nên rất độc đáo và mới lạ vì ở trong có thể nhìn được cảnh đẹp khu vườn cũng như ở ngoài có thể nhìn được quang cảnh bên trong.

Sau khi xem bản đồ thì Trang và Linh cùng đi lên tầng ba, phòng cuối cùng của tầng. Hai người đứng trước cửa và gõ cửa thì giọng nói của ngài Hiệu trưởng vang lên.

- Mời vào!

Mở cửa và bước vào thì cả hai cùng thấy Hiệu trưởng đang ngồi nói chuyện với một cô giáo trẻ. Thấy hai người đi vào thì ông Hưng – Hiệu trưởng trường nói:

- Hai đứa đến rồi hả? Vào đây ngồi đi.
- Cháu chào bác và cô ạ! Cả hai đồng thanh
- Đây là giáo viên chủ nhiệm của lớp 11A. Cô ấy sẽ đưa hai đứa lên lớp.
- Vâng, cháu cảm ơn bác. Trang nói
- Chào hai em, cô tên là Ngân sẽ là giáo viên chủ nhiệm của hai em. Giờ hai em theo cô lên lớp học nhé! Cô giáo vừa nói vừa nở nụ cười thân thiện

Lớp 11A nằm ở tầng hai, phòng đầu tiên bên phải cái cầu thang. Đây là lớp chọn đầu của khối khi tất cả học sinh trong lớp đều đạt điểm 9,0 trở lên khi làm bài khảo sát. Lớp học khá ồn ào khi mới vào giờ học nhưng chưa có giáo viên. Cô Ngân bước vào lớp trước và lớp bắt đầu im lặng dần.

- Chào các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón hai bạn học sinh mới, giờ các em trật tự để mời hai bạn vào lớp nhé!

Trang và Linh bước vào lớp thì cả lớp bắt đầu xôn xao lên.

- Hai bạn xinh xinh sáng nay đi Audi đến trường hóa ra là học sinh mới à? Một bạn nam đầu bàn lên tiếng
- Trông xinh nhì? Tao lại có cơ hội tán gái rồi. Minh ngồi ở bàn cuối dãy ngoài nói với Huy ở bên cạnh. Huy thấy thế chỉ biết lắc đầu với thằng bạn.
- Hâm mộ vẻ đẹp của hai bạn ấy quá! Một bạn nữ lên tiếng
- Xinh cái gì, chắc lại mấy tiểu thư ăn chơi đua đòi, suốt ngày đi câu trai. Bạn nữ ngồi bàn thứ tư dãy trong lên tiếng
- Phương, em không được nói như thế. Nếu em còn nói như vậy cô sẽ phạt em đấy. Cô giáo lên tiếng
- Vâng em xin lỗi. Phương hừ một tiếng và quay sang với Huyền – nhân vật phụ mà cũng là lớp trưởng của lớp.
- Hai em giới thiệu về bản thân cho các bạn cùng lớp đi. Cô giáo nói
- Chào các bạn mình tên là Nguyễn Thùy Linh, là học sinh mới nên rất mong các bạn giúp đỡ. Linh cười và giới thiệu về mình

- Còn mình tên là Vũ Hoàng Linh Trang, rất vui khi được học cùng các bạn.

Nghe thấy hai người giới thiệu tên thì ở cuối lớp dãy giữa, Lâm liền ngẩng đầu khỏi cái điện thoại và nhìn lên hai học sinh mới.

- Trang, Linh hai em về khi nào mà không cho anh biết? Lâm đứng bật dậy và nói

Trang, Linh cũng như tất cả mọi người trong lớp quay lại nhìn Lâm. Trong lòng ai cũng có thắc mắc và tò mò.

- Mà quen hai em ấy à? Minh lên tiếng hỏi

- Em gái và người yêu của tao. Lâm trả lời.

- Ô... Cả lớp đều ồ lên vì ngạc nhiên, trong đó các bạn nữ thì quay ra ghét Trang và Linh vì một trong hai đứa đã cướp đi hoàng tử trong mộng của mình, còn các bạn nam có ý định tán gái thì lại thấy buồn vì không thể thực hiện được.

Hai người nghe thấy tiếng của Lâm thì đều ngạc nhiên, xong Trang là người bình tĩnh lại đầu tiên.

- Anh hai, anh học ở đây à? Vừa nói cô vừa đi về phía cuối lớp.

Còn Linh thì đứng bất động mãi đến khi Trang lên tiếng cô mới tỉnh lại và chạy đến ôm lấy Lâm. Cô khóc và nhào vào lòng cậu.

- Em nhớ anh lắm đấy có biết không? Hơn năm rồi anh vẫn không sang thăm em, em chỉ có nghe được tiếng của anh qua điện thoại thôi. -Em ghét anh lắm! Anh không còn thương em nữa đúng không? Anh có người khác rồi đúng không? Cô vừa nói vừa khóc.

- Anh làm gì có ai đâu? Tại anh bận quá với cả anh muốn em tập trung vào học tập nên anh mới không có sang đấy chứ. Nhưng hàng ngày anh vẫn gọi điện cho em mà. Lâm trả lời

- Em ghét anh lắm, người ta cần gặp anh chứ nghe giọng anh nói làm gì?

Lâm định nói tiếp thì có người lên tiếng chen ngang.

- Thôi hai người cho tôi xin, đây là lớp học nhé! Có gì tí nữa nói chuyện. Trang lên tiếng.

Lúc này cả lớp mới bắt đầu quay lại, cô giáo lên tiếng:

- Đây là lớp học. Các em có gì thì nói vào giờ ra chơi. Hai em mới chọn chỗ ngồi cho mình đi, lớp chỉ còn ba cái bàn cuối lớp thôi, các em ngồi tạm nhé!

- Hai bọn em sẽ ngồi ở bàn sau anh Lâm. Trang nói

- Được rồi, hai em ngồi đi, chúng ta vào bài học hôm nay. Cô giáo nói xong liền quay lên bảng và bắt đầu viết bài. Ngồi ổn định ở chỗ ngồi thì Lâm liền quay lại.

- Hai đứa kia đâu? Sao không về cùng hai đứa à?

- Hai bọn nó chắc mấy hôm nữa sẽ về thôi. Linh vừa lau nước mắt vừa nói.

Lúc này, ở cửa lớp có một tiếng của một người con trai vang lên:

- Em xin phép vào lớp.

- Sao em đi muộn thế, thôi vào lớp đi.

Cậu ta liền đi xuống bàn cuối lớp và để cặp ở chỗ ngồi cạnh Lâm.

- Sáng mày đi đâu mà giờ mới đến? Lâm hỏi.

- Đúng rồi, sáng mày đi đâu mà bọn tao gọi không nghe? Huy quay sang hỏi

- Tao đi có việc, tí nữa sẽ nói cho chúng mày. Người con trai ấy chính là Thiên.

*Lời tác giả: Vì đã bắt đầu vào năm học nên mình không có nhiều thời gian viết truyện, nhưng mình sẽ cố gắng đăng 2 chương/tuần. Có thể sẽ vào thứ 5 và chủ nhật, rất mong các bạn vẫn ủng hộ truyện của mình!!! Vì để cảm ơn các bạn đã, đang và sẽ ủng hộ truyện của mình nên chương này mình đã cố ý viết dài hơn để làm món quà cũng như lời xin lỗi của mình vì chậm đăng chương. Cảm ơn các bạn rất nhiều^^

Chương 7: Đi Học(2)

Reng reng reng... Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Tại lớp 11A, một giọng nữ vang lên:

- Anh Thiên, đi xuống canteen với bọn em đi. Huyền lên tiếng
- Xuống trước đi, bọn anh có việc sẽ xuống sau. Thiên trả lời
- Vâng! Bọn em xuống trước đợi anh.
- Chúng tôi đi cùng được không? Trang bắt ngờ lên tiếng
- Nhưng bọn tôi đủ sáu chỗ rồi. Rất xin lỗi bạn, đề lần khác được không?
- Thế thì đề lúc khác vậy. Hai người chuẩn bị đi thi Lâm lên tiếng
- Hai em xuống trước, tí anh ra rồi nói chuyện.

Hai người liền đi và tìm cho mình một chiếc bàn trống ở góc khá vắng vẻ để ngồi. Tuy nhiên, khi hai người bước vào canteen đã tạo lên sự chú ý bởi vừa là học sinh mới và vừa trông cũng xinh đẹp. Ở phía xa, một tốp nam sinh khoảng năm người cũng tập trung vào bàn của Trang, tên đi đầu mỉm cười rồi cả bọn cùng tiến tới.

- Chào hai bạn nữ sinh đẹp, chúng tớ có thể ngồi đây được không? Tên đi đầu lên tiếng

Trang và Linh cùng ngẩng đầu lên nhìn, Linh trả lời:

- Chỗ này có người ngồi rồi, bạn có thể sang bàn khác ngồi được không?
- Tớ có thấy ai ngồi đâu, hai bạn đang làm giá để câu dẫn bọn tớ hả?
- Bạn nói vậy là có ý gì? Linh liền hỏi
- Chúng tớ chỉ muốn nói chuyện làm quen thôi mà. Hai bạn đừng nổi giận như thế sẽ xấu đi đó. Hahaha... Cả bọn cùng phá lên cười.

Linh định đứng lên thì Trang kéo lại và nói nhỏ cho Linh nghe:

- Chúng ta là học sinh mới, đừng gây náo loạn sẽ phá hỏng kế hoạch. Chúng ta đi cho đỡ bị gây phiền.

Nói vậy cả hai cùng đứng lên và đi hướng cửa canteen. Nhưng đám người kia lại không muốn như vậy.

- Sao hai bạn đi sớm thế? Chúng ta làm quen chút đã. Tên cầm đầu đi ra chặn đường

Trang liền liếc tên đó với một ánh khó chịu. — Có thể tránh ra cho tôi đi được không?

- Làm bạn gái tôi đi, tôi sẽ cho hai người đi. Tên đó lên tiếng
- Mày định làm gì em gái tao đó! Lâm đứng ở cửa và hét lên

.....

5 phút trước đó, tại vườn hoa đằng sau dãy B, nhóm của Thiên đang đứng nói chuyện:

- Sáng nay tao nhận được thông tin về việc bar Night dạo này hay bị bọn bang Evil đến gây sự. Vì vậy tao đã đi qua bar xem tình hình và dặn bọn nó nếu bọn Evil đến thì gọi cho tao. Bây giờ chúng mày nghĩ sao?

Lâm trầm ngâm một lúc và lên tiếng:

- Từ trước đến giờ bọn nó luôn e sợ bang mình, vậy mà bọn nó dám đến gây sự thì sẽ có hai tình huống. Thứ nhất bọn nó đang lớn mạnh dần, muốn lấn át chúng ta để lấy oai và chiếm địa bàn. Thứ hai là có người đứng sau lưng và chỉ điểm bọn nó làm vậy. Theo tao thì nghiêng về tình huống hai nhiều hơn.
- Tao cũng nghĩ thế, cho nên tôi nay phải đến bang để điều tra và tìm cách xử lý. Thiên lên tiếng

Cả bọn đang bàn luận thì một học sinh nam cũng ở lớp 11A chạy vội vàng đến.

- Lâm, em gái và bạn gái của cậu đang gặp chuyện ở canteen kìa. Lâm thấy vậy liền chạy thẳng đến canteen, Thiên, Minh và Huy thấy vậy cũng chạy theo.

.....

Trở lại với canteen, Lâm cùng với ba thằng bạn đi đến chỗ Trang và Linh. Cậu đứng đối diện với tên cầm đầu kia và nói:

- Mày định làm gì vậy hả, Long?

- Tao định cưa mấy em ấy đấy mà mày có ý kiến gì hả? Long trả lời.

- Buồn thật đấy, hai người họ, một là em gái tao, một là người yêu tao, tao nghĩ mày đừng nhắm người rồi. Lâm cười khẩy trả lời

- Nếu tao cứ thích đụng thì sao? Mày làm gì được tao. Tên Long lên tiếng thách thức

- Mày còn chưa lo xong cho mày mà còn bày đặt đi tán gái à? Thiên ở sau bắt nạt lên tiếng

- Mày nói vậy là có ý gì hả Thiên. Chắc mày cũng biết rồi nhỉ? Tao nghĩ mày cùng ba thằng bạn của mày lo cho việc ấy đi chứ đừng đứng đây cản mũi tao, tao thích tán ai thì tán thôi liên quan gì chúng mày. Nhất là lại có liên quan đến chúng mày tao càng thích. Long nở nụ cười tràn đầy sự khinh thường và thách thức

- Thằng chó này mày thêm đòn à? Minh cảm thấy khó chịu nên lên tiếng

- Nếu chúng mày thích thì tao chiều, chỉ sợ chúng mày không giám thôi.

- Thằng chó này! Minh định lao lên đánh nhau thì Huy giữ lại còn Lâm thì lên tiếng:

- Đây là trường học nên có việc gì thì ra ngoài trường tính sau, vụ ngày hôm nay và việc ấy bọn tao sẽ tìm mày nói chuyện.

- Tùy chúng mày thôi! Tao lúc nào cũng sẽ đợi. Nói xong Long cùng bọn bạn đi ra khỏi canteen. (Long là bang chủ của Evil)

- Các em không sao chứ? Bọn nó có làm gì không? Lâm quay ra hỏi Trang cùng Linh

- Không sao cả, bọn nó còn chưa làm gì cả. Trang trả lời

Đúng lúc thì tiếng chuông vào giờ vang lên, cả bọn cùng nhau lên lớp. Ba tiết còn lại trôi qua nhanh chóng, cuối cùng đã đến giờ về. Lâm liền quay xuống hỏi

- Hiện giờ hai em đang ở đâu? Ở nhà chính hả?

- Không, bọn em ở nhà riêng của Trang. Linh lên tiếng

- Vậy thì gần nhau rồi, anh cũng ở khu đấy nhưng ở gần cuối cơ. Hay là trưa nay sang nhà bọn anh ăn cơm nhé!

- Không được, bọn em vừa nhận tin nhắn là hai con kia nó về rồi, tí phải ra đón bọn nó. Linh lại lên tiếng

- Để tối được không? Trang hỏi

- Tối bọn anh có việc rồi, nhưng thôi không sao mấy đứa tối cứ đến bar Night tìm anh nhé, anh chờ ở đấy.

- Sao mày lại cho họ đến? Minh nói nhỏ vào tai Lâm

- Không sao, bọn nó đến được. Lâm trả lời

- OK, quyết định như thế. Nói xong cả bọn cùng nhau ra về nhưng trong ánh mắt của hai đứa Huyền, Ngán lại tràn đầy sự ghen ghét.

12h30, sân bay Tân Sơn Nhất, có hai người con gái ăn mặc khá thời trang, cô gái tóc nhuộm nâu vàng thì mặc một chiếc váy coban ngắn cùng một đôi giày cao gót mũi nhọn đều màu trắng và kết hợp với một chiếc kính mát bản to. Còn cô gái có mái tóc đen dài thì mặc một chiếc quần short jean màu đen kết hợp áo thun dài tay màu trắng và một đôi Nike cùng màu trắng. Cả hai bất ngờ làm nổi bật sự chú ý khi đi ra từ cửa hành lý. Tuy nhiên ở bên ngoài nơi chờ người thân, cũng có hai cô gái chỉ ăn mặc đồng phục váy ngắn đỏ đậm và áo sơ mi trắng có nơ đỏ nhưng vẫn kéo được những ánh mắt từ các chàng trai thậm chí là cả các cô gái.

- Nhi, Hân bọn tao ở chỗ này. Linh hét lên với hai con bạn

Hai cô gái vừa xách hành lý còn đang mãi nhìn tứ phía thì có giọng nói quen thuộc vang lên, họ đều quay ra và mỉm cười nhưng càng bước lại gần thì nụ cười dần tắt, thay vào đó là nét mặt có gì đấy tức giận

- Hai con bạn đều già, còn nhớ bọn này cơ à, tưởng quên nhau hết rồi. Nhi liền lên tiếng khi đứng trước mặt hai con bạn
- Sao lại quên được, hai con bạn thân của tôi. Trang và Linh đều nở nụ cười hối lỗi
- Hừ, thân cái nỗi gì, bỏ mặc bạn bè đi chơi riêng mà thân à. Tao giận hai chúng mày. Hân nghe xong liền nói
- Thôi mà, cho hai bọn tao xin lỗi đi, bọn tao vội quá có kịp rủ hai chúng mày được đâu. Với cả bọn tao biết thế nào khi nghe tin bọn tao đi rồi chúng mày chả lập tức bay về. Linh lên tiếng năn nỉ
- Nói vậy là hai đứa mày xem bọn tao là theo đuôi hả? Nhi nổi khùng lên nói. Giọng nói khá to khiến cho nhiều người quay ra nhìn, thấy vậy Trang lên tiếng:
- Thôi về nhà rồi tính, đứng đây người ta để ý khó chịu lắm. Nói xong cả lũ cùng nhau ra chiếc Audi đậu trong bãi gửi xe và ra về.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Làm Quen

13h00, chiếc xe dừng trước cổng nhà riêng của Trang để đợi bà quản gia ra mở cửa.

- Nhà bác Tùng mua cho mày đây hả? Nhi ngồi trong xe hỏi
- Ủ. Trang trả lời

Chiếc xe chạy thẳng vào gara, cả bốn cùng xuống xe và đi vào nhà.

- Chào các tiểu thư, tôi cảm thấy rất vui khi tất cả mọi người đã quay về. Tôi đã nấu xong bữa trưa, các tiểu thư đi cất đồ rồi vào ăn. Bà quản gia lên tiếng
- Cảm ơn bà, đã lâu rồi không gặp lại bà. Hân vừa nói vừa đi đến ôm lấy bà quản gia, còn Nhi thì đứng mỉm cười vui vẻ.

Lên đến tầng hai thì Linh lên tiếng:

- Hai đứa chúng mày ở hai phòng bên trái nhé!
- Oaaaa... phòng làm theo màu sắc bọn tao thích cơ à. Nhi ngạc nhiên
- Đẹp thật! Hân nói tiếp
- Thôi cất đồ đi rồi xuống ăn cơm. Tao có việc cần nói. Trang lên tiếng

10 phút sau, cả bốn đã ngồi xuống bàn cơm. Bà quản gia mang từng món lên và nói

- Chúc các tiểu thư ăn ngon miệng, có việc gì cứ gọi tôi. Nói xong bà ta đi vào phòng của mình

Cả bốn bắt đầu ăn cơm, Trang liền lên tiếng:

- Chúng mày biết lần này quay về là để làm gì không?
- Tao không biết rõ nhưng tao nghĩ là liên quan đến vụ mất hàng của tổ chức hả? Mặt Nhi nghiêm túc nói
- Đúng rồi, liên quan đến việc ấy. Chúng mày cũng biết ông Hải là người phản bội và cướp lô hàng rồi. Chúng mày có đoán ra vì sao chúng ta phải quay về đây không? Trang lại hỏi
- Theo tao thì có hai lí do, thứ nhất việc mất hàng của tổ chức xưa nay rất ít nếu không có thể nói là gần như không bao giờ xảy ra vì không ai có cái gan đấy cả. Khi bị tổ chức phát hiện thì sẽ bị giết không chỉ những người tham gia mà còn cả gia đình, người thân thiết. Nhưng ông Hải giám làm vậy chứng tỏ ông ấy có chỗ dựa hoặc có người chi điểm và lí do là mày muốn về tìm hiểu để giải quyết người bí ẩn ấy. Thứ hai tao nghĩ mày có một ý tưởng hoặc một mục đích nào đấy muốn phát triển cũng như mở rộng tổ chức ở khu vực bên này.
- Hai đứa mày có chung suy nghĩ với tao không? Hân hỏi Nhi và Linh

- Tao chỉ nghĩ ra lí do một còn lý do khác thì tao chưa nghĩ ra. Nhi trả lời

- Còn tao thì nghĩ lý do hai là nó muốn về thăm người thân. Thật là không hiểu được suy nghĩ của nó. Linh nói

- Chúng mày suy đoán như thế là rất đúng rồi, tao về là vì cả ba lý do ấy nhưng tao còn một lý do nhỏ khác không thể nói cho chúng mày được. Nói đến đây Trang liền liền tưởng đến một cậu bé 6t.

- Mà thôi ăn com tiếp rồi nghỉ ngơi đi, hai đứa mày vừa bay về còn mệt đấy. Tối chúng mày có đi bar để gặp anh tao được không hay để hôm khác. Trang nói tiếp

- Gặp anh Lâm hả? Đi chứ sao không, lâu rồi mới về phải đi chơi cho biết đó biết đây chứ. Nhi liền nổi hứng ham chơi của mình

- Vậy ăn nhanh lên rồi mà nghỉ lấy sức tối đi chơi. Linh thấy vậy liền nói

Tối 20h00, cả bốn người đều chuẩn bị xong xuôi khi mỗi người đều lại diện cho mình một phong cách. Trang với phong cách thường ngày của mình khi mặc áo crotop ngắn tay cùng quần short jean đều màu đen, bên ngoài mặc thêm áo khoác bò và đi đôi giày adidas màu trắng. Trang có làn da rất trắng nên khi mặc một bộ màu đen thì lại càng nổi bật. Linh thì khá giản dị khi mặc một chiếc quần jean dài và áo phông màu trắng nhưng vẫn tạo lên được những nét đẹp của bản thân. Trái ngược lại, Nhi thì lại quá điệu đà khi mặc một chiếc váy xòe ren dài màu hồng cùng với đôi giày cao gót màu trắng khiến cô trông như một thiên thần. Hân lại khác biệt khi chọn một chiếc đầm body ngắn màu đen rất quyến rũ và đôi giày cao gót cũng màu đen. Chuẩn bị xong xuôi, cả bốn đều lên chiếc Audi R8 và đi đến bar Night.

Sau 15 phút đi đường, chiếc xe đã đỗ trong bãi gửi xe dưới tầng hầm của bar. Cả bốn cùng xuống xe và đi vào bar, đến cửa thì cả bốn người đều bị giữ lại bởi hai bảo vệ để hỏi về giấy tờ.

- Mấy cô có thể xuất trình thẻ căn cước được không? Tên bảo vệ đứng bên phải hỏi

- Chúng tôi đến gặp người quen, không có thẻ căn cước, anh có thể thông báo giúp tôi cho Vũ Hoàng Duy Lâm - quản lý ở đây không? Linh lên tiếng

- Mấy cô là người quen của cậu Lâm hả? Tên bảo vệ còn lại lên tiếng

- Đúng vậy, nhờ anh thông báo giúp. Linh trả lời

- Alo, cậu Lâm có bốn người bảo là người quen của cậu, muốn được vào trong. Tên bảo vệ gọi điện

- Cho họ vào đi. Lâm ở bên kia lên tiếng

- Vâng, tôi biết rồi. Tên bảo vệ trả lời

- Các cô vào đi. Tên bảo vệ vừa nói vừa mở cửa cho bốn người.

Cả bốn bước vào trong thì đều nghe được tiếng nhạc vô cùng to cũng như những đèn chớp rất đau mắt. Bên trong rất ồn ào với các thanh niên cũng như các cô gái đều ăn mặc khá thời trang đang uống rượu hoặc đứng nhảy cùng nhau. Cả bốn đang đưa mắt xung quanh tìm người thì có một cậu phục vụ đi đến.

- Các cô là người quen của cậu Lâm đúng không ạ? Cậu ta lên tiếng hỏi

- Đúng vậy. Trang trả lời

- Vậy mời mọi người đi theo tôi. Cậu ta vừa nói vừa dẫn đường đi đến cầu thang máy lên tầng ba. Đây là một tòa nhà vô cùng rộng với cấu trúc 4 tầng, tầng một là quầy bar chung của mọi người để có thể giao lưu cũng như vui chơi tập thể. Tầng hai là những căn phòng riêng dành cho những người muốn có không gian riêng tư với bạn bè, người thân. Còn tầng 3 là những căn phòng VIP dành cho những người thuộc tầng lớp thượng lưu, những công tử, tiểu thư ăn chơi, vui đùa với nhau. Đặc biệt ở tầng bốn thì lại rất ít người đi lên vì ở đó luôn có hai bảo vệ canh chừng. Ở tầng này chỉ có một căn phòng vô cùng lớn như phòng họp và một căn phòng nhỏ hơn nhưng lại có rất bí ẩn vì chỉ có bốn người được ra vào. Bốn người bọn nó được dẫn lên phòng VIP1. Cánh cửa mở ra thì bên trong khá yên lặng khi chỉ có tiếng nhạc rất nhỏ và tiếng người nói chuyện.

- Mấy đứa đến rồi hả? Ngồi đi. Lâm lên tiếng

- Em chào anh Lâm, lâu rồi không gặp. Hân lên tiếng khi thấy Lâm ngồi ở đó

- Trưa nay mới về sao không nghỉ ngơi mà đã đến đây luôn rồi? Lâm hỏi

- Tại nhớ anh Lâm quá! Anh có chịu sang thăm bọn em đâu. Nhi nghe xong liền trả lời

- Tại anh bận nên không qua được, mấy đứa đang giận anh à?

- Anh phải tặng quà bồi thường đi, nhất là cái Linh ấy. Nói xong Nhi liền quay sang con bạn cười cười

- Mày đang nói gì thế hả con kia? Linh chột nổi cáu lên

- Thôi không cãi nhau nữa để anh giới thiệu nè. Lâm kịp thời ngăn cản Linh và Nhi cãi nhau
 - Đây là ba thằng bạn của anh, đây là Minh, Lâm chỉ vào cậu con trai bên cạnh đang mỉm cười và nhìn chăm chăm vào mấy đứa nó.
 - Chào mấy bạn xinh đẹp, chúng ta có thể làm quen được chứ. Minh liền nổi máu lãng nhăng
 - Mấy đứa đừng có mà để nó lừa, nó là công tử đào hoa đấy. Lâm thấy thằng bạn có ý định cưa cẩm mấy đứa em mình liền nói
 - Ở cái thằng này, bạn mày làm gì có cái tính như thế, mày có biết nói như thế là xấu hết hình tượng của tao trước mặt mấy bạn nữ mới không hả? Minh liền nổi cáu
 - Mày im đi để tao giới thiệu tiếp, đây là Huy – nó khá vui tính và tốt bụng, các em làm quen đi. Huy liền nở nụ cười thân thiện và nói
 - Chào mấy bạn, tớ là Huy, rất vui được làm quen.
 - Còn kia là Thiên và bạn gái của nó Huyền. Lâm liền chỉ thằng bạn ở xa và nói. Thiên thấy giới thiệu về mình thì liền ngẩng đầu nhìn và gật đầu coi như chào hỏi.
 - Chào mấy bạn, mình là Huyền, là bạn gái của Thiên, rất vui khi quen các bạn. Huyền nở nụ cười thân thiện nói và ôm lấy cánh tay Thiên
 - Giờ tao giới thiệu về mấy đứa nó cho chúng mày, như chúng mày đã biết thì Trang là em gái tao còn Linh là người yêu của tao. Đây là Nhi và Hân hai đứa bạn thân của em gái tao, chúng nó với tao cũng chơi với nhau từ bé. Minh vừa nói vừa chỉ về bọn nó.
 - Rất vui được làm quen. Nhi và Hân lên tiếng chào hỏi
 - Giờ mọi người đã biết tên nhau rồi nên hãy nói chuyện thêm để hiểu biết về nhau đi.
- Cả bọn cùng nói chuyện vui vẻ với nhau, mãi đến 22h30 mới chia tay ra về để mai còn đi học. Ra đến ngoài cửa thì Trang liền lên tiếng:
- Anh Lâm em có chuyện cần nói. Cả hai đi ra một chỗ xa và nói chuyện.
 - Anh biết lý do em quay về rồi chứ? Trang khoanh tay lại và nhìn ra xa hỏi
 - Chuyện tổ chức sao anh không biết. Lâm với nét mặt nghiêm túc trả lời chứ không vui đùa như vừa nãy
 - Em muốn tạm thời nắm quyền quản lý chi nhánh tổ chức ở bên này.
 - Em có kế hoạch rồi thì cứ thực hiện đi, quyền quản lý em cứ lấy, nếu cần gì giúp cứ nói.
 - Tạm thời thế đã, sau này cần gì em sẽ nhờ.
 - Được rồi, mấy em về đi mai còn đi học. Nói xong cả hai quay lại chỗ bọn bạn đứng và lên xe về nhà.
 - Mày vừa nói chuyện gì với ông Lâm hả? Nhi hỏi
 - Chuyện quyền quản lý chi nhánh tổ chức thôi. Trang trả lời
 - Mày định bắt đầu kế hoạch như thế nào? Linh vừa lái xe vừa hỏi
 - Hân, mày rất giỏi về điều tra nên mày cũng có chút ít thông tin rồi chứ? Trang hỏi Hân
 - Ừm, cũng đại khái như là con Huyền vừa rồi là con gái của lão Hải hay là lão Hải đã về Việt Nam từ hôm qua.
 - Chà nhẽ mày muốn theo dõi lão Hải qua con Huyền nên sáng nay mày mới bắt chuyện với nó? Linh nghe Hân nói xong liền suy nghĩ và quay ra hỏi Trang. Cả hai đứa Hân và Nhi cũng quay ra nhìn Trang.
 - Đúng rồi, đây là bước đầu trong kế hoạch của tao.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Có Biến(1)

Như hôm qua, 6h45 cả bốn đứa bọn nó cùng đi chiếc Audi đến trường. Nhưng hôm nay ở bãi gửi xe, bọn nó đã gặp một chiếc Lamborghini Veneno màu bạc chạy song song vào bãi gửi xe. Khi cả hai bên đều xuống xe thì hóa ra người đi Veneno là Thiên và Huyền. Thấy bọn nó cũng ở đây, Huyền liền lên tiếng chào hỏi:

- Chào các cậu, các cậu khỏe không?
- Ủ chào cậu, bọn tớ khỏe, chúng ta cùng lên lớp chứ? Linh trả lời
- Tất nhiên rồi, đi thôi. Huyền trả lời lại

Cả bọn cùng nhau đi lên lớp, trên đường đi lại có tiếng xôn xao.

- Trời, hôm qua có hai bạn nữ xinh đẹp, hôm nay lại có thêm hai bạn nữa kìa. Một bạn nam lên tiếng
- Thế này trường mình lại có thêm mấy hotgirl rồi. Một bạn nam khác nói
- Nhìn đi kìa, bọn họ còn đi cùng với hotboy Thiên và hotgirl Huyền của trường mình kìa. Bạn nam bên cạnh lên tiếng
- Mới vào trường mà đã câu dẫn anh Thiên rồi, bọn này giỏi thật. Bạn nữ vừa rồi lên tiếng tiếp
- Chúng mày chả biết gì cả, hai đứa học sinh mới hôm qua là em gái với người yêu của anh Lâm đấy, họ đi cùng nhau cũng đúng thôi! Một bạn nữ đi đến và nói

Cả bọn đi qua, Nhi nghe thấy liền nói nhỏ với cả bọn

- Đi đến đâu cũng bị soi mói nhỉ?
- Kệ người ta đi, việc ai người đấy lo. Trang trả lời. Lên đến lớp thì Nhi và Hân đứng ngoài cửa lớp để đợi cô giáo lên còn lại thì vào chỗ mình ngồi. 10 phút sau thì tiếng chuông vào học vang lên, cô giáo chủ nhiệm đi đến lớp.
- Hai em là học sinh mới hả? Cô giáo hỏi
- Vâng! Hân trả lời
- Đi vào cùng cô. Cô giáo lại nói. Cả ba người cùng đi vào lớp, cô giáo liền lên tiếng:
- Hôm nay chúng ta lại chào đón hai bạn học sinh mới nữa, các em cho hai bạn một tràng vỗ tay để chào mừng đi nào! Cả lớp liền vỗ tay và ồn ào bàn luận.
- Lớp mình năm nay vui thật, có hẳn bốn học sinh mới mà ai nấy cũng đều xinh. Một bạn nam hớn hờ nói
- Ủ, hình như bốn bọn họ chơi cùng nhau hay sao ấy, sáng tao thấy bọn họ đi cùng nhau. Bạn nam bên cạnh nói
- Một lũ hám trai thôi, mới vào lớp mà đã bám lấy Thiên rồi, nhưng mà buồn thay Thiên lại chỉ thích mỗi Huyền thôi, có nói chuyện với bọn nó đâu. Phương (bạn của Huyền) lại lên tiếng khinh thường
- Đây bạn kia ăn nói kiểu gì thế, bạn nói ai là hám trai hả, tụi này chỉ tình cờ gặp nhau lên mới đi cùng thôi chứ có bám theo bao giờ. Tưởng tụi này không có trai hay sao mà phải bám, ăn nói cần thận vào không tôi cho ăn đòn đấy. Nhi nghe thấy vậy liền nổi giận và muốn đánh cho con kia một trận. Hân thấy con bạn như vậy liền ngăn cản và nói:

- Em xin lỗi cô, tại bạn ấy hơi nóng tính nên mới nói vậy, cô và các bạn đừng để ý. Hân cười gượng xin lỗi
- Mày nói ai nóng tính, nó nói xấu bọn mình tao mới tức chứ, mày để yên tao dạy cho nó bài học để sau này ăn nói cho cẩn thận. Vừa nói Nhi vừa định đi tới chỗ con Phương

Phương thấy vậy liền tái mặt và sợ hãi, nhìn con bạn ngồi cạnh như vậy Huyền liền đứng lên và nói:

- Xin lỗi Nhi, tại Phương nó hay ăn nói lung tung nên mới vậy, mình thay mặt nó xin lỗi bọn cậu và hứa lần sau nó sẽ không nói thế nữa.
- Không có xin lỗi gì cả, nó phải có một bài học mới nhớ lâu được, chứ nói như thế còn lâu nó mới nhớ.
- Thôi đi Nhi, chuyện có gì đâu mà xé ra to, Huyền xin lỗi hộ rồi thì bỏ qua đi. Trang thấy căng thẳng liền nói vọng từ cuối lớp lên
- Hừ, thôi được nể mặt mày cũng như Huyền đã xin lỗi, tha cho nó. Nói xong Nhi liền quay lại chỗ Hân đứng.

Cả lớp như lọt vào trong một không gian khác chỉ biết chăm chú lắng nghe những lời nói và hành động, mãi đến khi xong xuôi mới tỉnh ngộ lại. Cô giáo liền lên tiếng:

- Phương, cô đã nói bao lần rồi, em hãy bỏ tính ăn nói lung tung đi, chứ không suốt ngày toàn gây chuyện với bạn bè. Hôm nay em sai rồi, đứng lên xin lỗi mấy bạn ấy đi. Phương lúc này mới hoàn hồn, nghe thấy vậy liền giật mình đứng lên

- Xin lỗi, lần sau tôi không nói thế nữa.

- Thôi xong chuyện rồi, hai chọn chỗ cho mình ở bàn cuối lớp sau hai bạn Huy, Minh hay hai bạn Huyền, Phương. Cô giáo hỏi

- Sau hai bạn Huy, Minh đi ạ! Hân liền trả lời và cả hai sách cặp xuống dưới.

- Chào hai bạn, vừa rồi bạn Nhi tức giận trông xinh đẹp nhỉ? Hai đứa vừa ngồi xuống, Minh liền quay xuống hỏi.

- Muốn ăn đòn hay sao mà nói vậy? Nhi nổi cáu cãi lại

- Đùa tí thôi mà, nhưng mình nói thật đấy, trông bạn xinh lắm. Nói xong Minh liền quay lại và cười một mình

- Sao tôi tức quá vậy, hôm đầu tiên đi học mà đau đầu quá! Nhi ôm mặt và than.

- Thôi đi mày, vào giờ học rồi đấy. Hân nói với con bạn. Vừa nói xong, Nhi liền nhận được tin nhắn từ Trang.

- Mày đừng có gây chuyện lớn với con Huyền, chúng ta cần nó để theo dõi đấy. Nhi đọc xong liền xóa ngay tin nhắn và quay sang bên nhìn Trang, còn Trang nhìn lên bảng chép bài như không có chuyện gì xảy ra.

Giờ ra chơi, cả bọn cùng nhau đi đến canteen, bọn nó chọn một cái bàn ngồi xuống còn bọn con trai thì đi mua đồ ăn, con Huyền liền bám theo Thiên không rời một bước như sợ ai đó cướp mất của mình. Bọn nó liền ngồi nói chuyện với nhau, Nhi lên tiếng đầu tiên:

- Mày định thân thiết với con Huyền xong dựa vào nó điều tra hả? Tao nghĩ không thành công được đâu, con đấy tính cách nham hiểm, giả tạo lắm, nó chơi với con Phương nên tao không tin nó hiền lành.

- Đây chỉ là cách gián tiếp, còn nếu không thì chúng ta sẽ trực tiếp làm nhiệm vụ. Đến lúc đấy tao sẽ nói kế hoạch, tuy nhiên vẫn không được bỏ qua cách một mà phải cố gắng hoàn thành vì nó là cách dễ nhất mà không cần sự mạo hiểm. Trang liền trả lời

Cả bọn ngồi nói chuyện được một lúc thì đám con trai mang đồ về.

- Đồ ăn đến đây, ăn đi nào. Lâm mang đồ về đầu tiên liền lên tiếng. Cả bọn ngồi xuống và ăn đồ của mình.

- Mấy đứa có dự định gì cho chiều nay không? Lâm vừa ăn vừa hỏi bọn nó.

- Bọn em đang định đi trung tâm mua sắm, mới về không có nhiều đồ dùng. Linh trả lời

- Thế thì chiều nay cả nhóm đi trung tâm mua sắm nhé! Lâm quay sang hỏi bọn bạn

- Đi với người đẹp thì lúc nào tao cũng đồng ý. Minh tười cười trả lời.

- Đúng là cái đồ lăng nhăng, suốt ngày mở miệng ra là người đẹp. Nhi vừa xiên bút tét vừa nói

- Tôi thích người đẹp thì có gì sai, chả nhẽ mấy cô không thích trai đẹp à? Minh phản bác lại

- Tôi thì cũng thích trai đẹp rồi nhưng riêng loại người như anh thì cho cũng không thèm. Nhi nói giọng khinh thường.

- Cô được lắm! Minh tức giận nói

- Thôi đi hai đứa này, mới gặp nhau mà đã cãi nhau um sùm rồi. Lâm thấy hai đứa cãi nhau liền ngăn cản. Hai đứa nghe xong liền không nhìn nhau nữa mà quay ra ăn đồ ăn

- Hai đứa mày đi không? Lâm hỏi Thiên và Huy

- Tao cũng chả có việc gì để làm nên tao sẽ đi. Huy trả lời

- Anh đi chứ. Huyền quay sang bên cạnh hỏi Thiên.

- Không, anh còn việc. Thiên vừa nói vừa nhìn tin nhắn điện thoại mới nhận được.

- Tội chúng mày ra bar nhé, bang có việc quan trọng, nhớ là phải ra sớm. Thiên nhắn tin cho ba thằng bạn xong liền đứng lên và đi. Huyền thấy vậy cũng đứng lên nói và chạy theo:

- Chiều em cũng không đi đâu, để lúc khác nhé!

Trang nhìn theo bóng lưng của Thiên đứng một giây rồi liền cúi xuống ăn tiếp phần ăn của mình.

Chiều 15h00, một chiếc Audi và một chiếc BMW I8 đỗ trước cửa trung tâm mua sắm và cùng vào bãi gửi xe tầng hầm. Xuống xe là bọn nó, cả bọn cùng nhau đi vào trung tâm mua sắm.

- Chúng mày định mua cái gì trước? Trang hỏi

- Tao đi mua quần áo, chúng mày có đi không? Linh nói

- Ừ thế thì đi mua quần áo trước đi. Hân nói

- Anh cứ đi đâu mua sắm đi, tí gặp nhau ở quầy LOTTE. Nói xong bọn nó liền đi lên tầng 3, là tầng mua quần áo và các phụ kiện. Còn bọn con trai thì đứng lại bàn luận:

- Đi đâu giờ? Huy hỏi

- Đi quanh xem có em nào xinh không rồi mình làm quen. Minh trả lời

- Thế thì mày đi một mình đi, bọn tao lên tầng 5 chơi game giải trí, lâu rồi không đấu súng với nhau. Nói xong Huy và Lâm liền đi, Minh thấy vậy liền đuổi theo:

- Đợi tao với nào hai thằng kia.

17h30, tất cả đã mua sắm xong và cùng quay trở về quầy LOTTE ở tầng 4, tầng ẩm thực.

- Ăn luôn cái gì đi, tí bọn anh còn có việc đi luôn không có về nhà. Lâm nói khi bọn nó định ra về

- Cũng được, dù sao giờ về cũng chả có gì làm. Hân nói

Cả bọn liền tìm bàn trống và ngồi xuống ăn uống với nhau tới 19h00 mới chia tay ra về. Bọn con trai thì đến luôn bar để xem bang có việc gì còn bọn nó về qua nhà cất đồ, tắm rửa, thay đồ và đến nơi đặt trụ sở của tổ chức.

.....

Ở chỗ bọn con trai, cả bốn cùng nhau đi lên tầng bốn, nơi có một căn phòng được coi là bí ẩn, nó là nơi họp mặt nói chuyện quan trọng trong bang.

- Bang có việc gì? Huy liên tiếng hỏi Thiên

- Bọn bang Evil đã tìm đến gây chuyện lần nữa, lần này không còn nhỏ nữa mà bọn nó dám gửi lời thách đấu, muốn phân lại địa bàn quản lý. Lần này tao nghĩ chúng ta phải ra mặt, phải dẹp bọn nó để lấy lại cái uy, tránh cho các bang khác có ý định nổi loạn.

- Chúng nó hẹn mấy giờ? Minh nói với vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn mọi khi

- 23h00 hôm nay, tao đã lo về lực lượng đối phó rồi, giờ chỉ cần có kế hoạch hành động nữa thôi. Thiên trả lời

- Phải có kế hoạch chắc chắn vì thằng Long nổi tiếng là chơi bản, tao nghĩ nó sẽ có kế hoạch phá rối hoặc chơi xấu nào đó. Huy lên tiếng

- Đúng vậy, tao nghĩ chúng ta phải cẩn thận trong mỗi bước đi vào trận đấu tối nay. Bọn nó chắc chắn là sẽ có người hỗ trợ vì tao đã tra được ít thông tin là có một ông trùm bí ẩn đứng sau chỉ điểm. Ông ta nổi tiếng ở bên Nhật, mới đến đây và muốn thu địa bàn nơi này thành của riêng mình lên bước đầu là muốn loại bỏ chúng ta.

- Mày có kế hoạch gì chưa? Thiên hỏi

- Chúng ta giờ đang ở ngoài sáng còn ông ta trong tối, vì vậy không thể biết ông ta sẽ làm gì nhưng tao có một suy đoán là tối nay chúng ta rất có thể sẽ bị gài bẫy. Lâm trả lời

- Nếu vậy chúng ta hãy bỏ trận đêm nay đi và hẹn lại bọn nó theo địa điểm chúng ta sắp đặt, sẽ tránh bị gài bẫy. Minh nói

- Không được, bọn nó đã có ý định đấy thì sẽ không chấp nhận lời từ chối đâu mà sẽ bắt ép chúng ta phải tham gia thôi. Thiên nói

- Chúng ta cứ tham gia đi nhưng hãy lo đường lui cho mình, còn trong trận đấu sẽ phải cẩn thận từng bước đi, nếu cảm thấy nguy hiểm hãy rút ngay. Minh lên tiếng

- Cứ như vậy đi, tao sẽ chia lực lượng thành hai nhóm, một nhóm chính sẽ tham gia, còn một nhóm nhỏ sẽ đợi để ứng đối nếu chúng ta cần rút lui hoặc cầu viện. Thiên nói

- Được, nếu quá nguy hiểm tao sẽ có biện pháp, chúng mày không phải lo. Vừa nói xong Lâm liền ra ngoài gọi điện thoại

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Có Biến(2)

23h00, tại một bãi đất trống ngoại ô thành phố. Trên con đường dẫn vào bãi đất trống vang lên âm ĩ là những tiếng xe phân khối lớn và tiếng ô tô nối đuôi nhau đi đến. Đi đằng trước là hai chiếc BMW S1000XR màu bạc và Honda Crossrunner màu đen. Hai chiếc chạy song song với nhau và hai chiếc ô tô 16 chỗ chạy ngay sát đằng sau. Tất cả đều dừng lại ở bãi đất và bước xuống xe. Hai người đi chiếc BMW là Thiên và Lâm còn Huy và Minh thì đi chiếc Honda. Cả bốn hôm nay đều chọn cho mình một bộ quần áo đơn giản và khá giống nhau. Tất cả đều mặc full đen với quần jean và áo phông. Tuy nhiên vẫn có khác biệt khi Minh chọn chiếc áo phông có hình đầu lâu trước ngực, Thiên thì đeo khuyên bạc một bên, Huy với quần jean rách gối và Lâm thì chung thủy với cặp kính cận của mình. Bốn người bước xuống xe và cùng với khoảng 30 người trên tay đều là gậy gộc, dao kiếm sáng loáng. Cả nhóm đi đến trước mặt một nhóm người khác đã đứng sẵn ở đây đợi. Bất chợt người con trai cầm đầu bên kia lên tiếng:

- Chúng mày dẫn có từng này người mà cũng dám đến nói chuyện hả?

- Từng này người thì sao? Mày nghĩ mày ăn được hết không mà đòi hỏi? Minh cười khẩy lên tiếng

- Đừng có khinh thường tao, chúng mày biết tao hẹn chúng mày ra thì tất nhiên cũng có kế hoạch rồi. Mày nghĩ tao không làm gì được mày à Minh? Long – tên cầm đầu bên kia lại lên tiếng

- Không phải nói nhiều nữa, mày hẹn ra để giải quyết thì đi thẳng vào vấn đề luôn đi. Thiên đang đứng trầm tư thì bất ngờ lên tiếng

- Hahaha... Mày vẫn thẳng tính như thế Thiên à! Thôi tao vào thẳng luôn cho chúng mày đỡ sốt ruột. Bây giờ tao muốn chúng mày nhường lại địa bàn quản lý các quận từ 1 – 5 cho tao còn hai quận Phú Nhuận với Bình Thạnh thì do chúng mày quản lý. Như thế thì tránh cho việc hôm nay chúng ta phải thanh toán lẫn nhau. Tên Long trả lời

- Mày nghĩ bọn tao ngu à mà nhường cho mày tận 5 quận ấy? Nếu thích thì cứ đánh đi, tao không bao giờ sợ mày đâu thẳng chó. Minh nghe xong nổi cáu nói

- Chúng mày muốn đánh nhau thật chứ gì? Tên Long nhướn mày hỏi

- Đúng vậy, bọn tao không bao giờ nhường cho mày đâu? Lâm yên lặng từ vừa nãy liền lên tiếng

- Hừ. Đã cho cơ hội rồi không nghe, thích chiến thì chiến, nhưng nói trước đến lúc chúng mày thua mà mặt cả hai quận kia thì cũng đừng trách tao.

- Chỉ sợ mày không có cơ hội đấy thôi! Huy đứng sau nói

- Được, vậy thì đánh đi. Nói xong tên Long liền cầm lấy một cái gậy từ một thằng đằng sau và lao lên, thấy tên cầm đầu tiến lên cả bọn đằng sau liền chạy theo.

- Để tao lo thằng Long, chúng mày lo đám lật vặt kia đi, nhớ là cẩn thận đấy, bên nó đông hơn mình. Thiên nói

- Không phải lo lắng quá, tao đã nhắn tin cho bọn nhóm hai tiếp viện đến rồi, khoảng tầm 10 phút nữa chắc bọn nó đến kịp. Minh liền trấn an mấy thằng bạn. Nghe xong Thiên cũng cầm một chiếc gậy và lao lên đánh nhau với tên Long. Lâm, Huy và Minh cũng đều cầm vũ khí cho mình và lao lên. Long và Thiên là hai người đầu tiên đánh nhau, cả hai đều đánh nhau những cú đập vào hân chỗ chí mạng của đối phương như đầu, gáy, ngực. Sau khi cả hai đánh nhau thì những người còn lại cũng bắt đầu vào trận chiến. Minh, Huy thì đánh nhau ở sâu bên nhóm đối phương còn Lâm thì ở gần Thiên để có thể trợ giúp nhau khi cần thiết. Hai bên đánh nhau rất hung hãn, cứ người này bị thương gục xuống là có người khác lao vào hoặc thậm chí có người còn bị hai, ba người đánh hội đồng. Máu me vung vãi, loang lổ ra khắp mặt đất, những vũ khí và những người bị thương nằm la liệt. Cảnh tượng rất hỗn loạn khi mấy chục người đánh nhau trở thành một bãi chiến trường ác liệt mà người nào nhìn thấy đều rùng mình tránh xa. Thiên và Long đang đánh nhau quyết liệt, cả hai đều có những vết thương cho mình, Thiên thì nhẹ hơn một chút khi bị đánh vào bả vai và ngực đến bầm tím nhưng Long thì bị một cái đánh đau hơn khi trên đầu chảy xuống một dòng máu nhỏ tuy vậy Long vẫn còn tỉnh táo và đánh tay đôi với Thiên. Cả hai đang đánh nhau quyết liệt thì một tên bang Evil lợi dụng sơ hở cầm gậy đánh vào sau gáy của Thiên, tuy nhiên khi hắn đang chuẩn bị đánh trúng thì Lâm nhìn thấy và hét lên:

- Thiên, cẩn thận đằng sau. Đồng thời ném chiếc gậy trên tay mình hướng vào đầu của tên đánh lén. Thiên nghe thấy tiếng hét của bạn liền quay lại nhìn thấy tên ấy bị chững chiếc gậy của Lâm đang ôm đầu và Thiên liền giơ chân đạp ngã tên ấy ra xa và quay lại đánh nhau với Long. Còn bên Lâm thì vì bị mất gậy lên cậu đành đánh tay không với một tên khác và bị đánh rất mạnh vào cánh tay khi phải giơ tay lên đỡ chiếc gậy cho tránh bị vào đầu. Đúng lúc ấy cậu liền đạp thẳng vào ngực tên đối diện và cướp đi chiếc gậy. Bên Huy và Minh thì lại khốc liệt hơn khi đã số những người ở đây đều cầm dao và kiếm, người bị chém thương nằm lăn ra đất kêu gào, những người còn chiến đấu thì ai cũng có vài vết thương. Người nhẹ thì bị xé rách quần áo, bị thương ngoài da còn người nặng thì bị chém vào người, vào tay chân. Tuy nhiên họ chỉ bị nhẹ lên vẫn đứng đánh nhau tiếp được. Huy và Lâm thì do được rèn luyện từ bé khi bố mẹ cho đi học võ để có thể tự bảo vệ bản thân khỏi nguy hiểm nên hai người bị thương rất nhẹ. Minh thì bị một nhát chém vào chân chỉ rách quần và xước da còn Huy thì bị chém một nhát vào vai cũng chỉ chảy một ít máu, không có nghiêm trọng. Hai bên đánh nhau rất quyết liệt đến tầm 20 phút thì cả hai bên đều thiệt hại rất nhiều, nhưng bên Black Dragons của Thiên, Lâm bị yếu thế hơn do có ít người. Lúc này, Minh thấy lạ liền hét lên hỏi thằng bạn:

- Lâm, quân tiếp viện đâu, sao còn chưa đến?

- Tao cũng không biết được, vừa tao nhắn tin rồi thì 10 phút phải có mặt chứ. Lâm hét lên trả lời

- Hahaha... Chúng mày nghĩ là chỉ có chúng mày tính toán thôi à? Quân tiếp viện của chúng mày bị quân của tao mai phục dọn dẹp sạch cả rồi. Giờ chúng mày đợi chết hết đi là vừa. Hahaha... Tên Long cười với một sự vui sướng khi bọn hắn gặp nguy hiểm và đánh sự tính toán của nó

- Chết tiệt, thằng chó chơi bản này, tao biết là mày sẽ giờ trò mà. Minh từ xa nghe được tức giận chém thẳng tay với những tên ở trước mình.

Nghe thấy chủ bang bên kia nói vậy, quân bên Black Dragons liền mất đi hi vọng và bắt đầu có sự chênh lệch khiến cho bên Evil nhân cơ hội hạ gục được khá nhiều người. Thấy tình huống không ổn, Thiên liền lên hiệu lệnh:

- Chúng ta rút thôi, không thể đánh được nữa.

- Mày nghĩ mày đi được à Thiên, quân tiếp viện của tao xử quân mày xong sẽ đến chặn đường. Chúng mày đi làm sao nổi hả? Tên Long vừa nói vừa nhaim chỗ cánh tay phải cầm gậy của Thiên đánh mạnh, Thiên do đang mãi ra hiệu lệnh rút quân nên không để ý và bị đánh trúng khiến cho cây gậy rơi xuống. Thiên liền ngay lập tức xoay người và tung một cú đá vào đầu của tên Long rất nhanh cùng đầy lực mà cậu đã được học trong Taekwondo. Tên Long do đang mãi vui sướng khi đánh trúng được Thiên nên khi phát hiện ra đã không phản ứng kịp và ăn đòn cú đá khiến hắn văng ra xa. Lúc này cũng đã đến gần hồi kết, những người còn lại của bên Black Dragons đã rút lui, họ mang theo những người bị thương lui về hướng xe của mình. Bên Evil đang định xông lên đánh đến cùng thì thấy tên bang chủ bị đánh ngã liền chạy lại đỡ và đứng ở sau. Bốn người bọn hắn cũng lui về nơi bang của mình và chuẩn bị rút lui nhanh chóng khi quân tiếp viện bên kia chưa đến. Tên Long được đỡ dậy, hắn chui vết máu nơi khóe miệng và nói:

- Chúng mày hôm nay sẽ không thể đi được đâu? Tao sẽ giết hết chúng mày và thẳng tay cướp lấy địa bàn. Vừa nói tên Long vừa rút khẩu súng từ sau lưng ra và chĩa về hướng bọn hắn.

- Mày định chơi bản nữa hả con chó. Mày tưởng mỗi mày có mạng súng à? Minh nói xong cả bốn bọn hắn cùng với khoảng chục tên nữa đều chĩa lại về hướng bọn phía tên Long.

- Hahaha... Tao đã bảo là không phải chỉ có chúng mày biết tính toán rồi mà, chúng mày nghĩ bọn tao không có chuẩn bị à? Hắn vừa nói xong tất cả người bên hắn đều có súng. Cả hai bên đều gườm nhau gay gắt thì tiếng động cơ xe ô tô vang lên từ xa. Đó là hai chiếc xe 16 chỗ và một chiếc 4 chỗ đang chạy đến bãi đất hoang. Tên Long thấy thế liền cười dài

- Chúng mày chuẩn bị chết đi là vừa, quân của tao đến rồi giờ chúng mày khởi chạy được nhé.

Cả bọn hắn và những tên quân đều đang cảm thấy lo lắng, có một vài người đang cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cũng có rất nhiều người đều không có gì là mất bình tĩnh cả vì họ là những người đã vào sinh ra tử nhiều lần nên đã rèn cho mình một sự gan lì, không hề sợ hãi. Một người trong số đó lên tiếng:

- Bang chủ, chúng ta thà có chết cũng phải cho bọn nó ném mùi đau khổ, không giết được hết thì cũng phải được một nửa.

Nghe thấy những người trong bang nói vậy, cả bốn đều rất xúc động. Tuy rằng bọn họ có đối xử với mọi người trong bang không quá khắt khe, tàn bạo nhưng cũng không có tốt đến nỗi khi đến sinh tử mà họ vẫn không phản lại mà còn nguyện hi sinh, nguyện cống hiến đến cùng. Thiên liền lên tiếng:

- Tôi rất cảm ơn và cũng xin lỗi anh em, cảm ơn là việc mọi người đã trung thành với bang hội đến lúc nguy hiểm nhất mà không có ý định phản bội hay bỏ chạy một mình, còn xin lỗi là việc chúng tôi đã chỉ huy vẫn chưa chính xác khiến anh em hôm nay rất có thể phải bỏ mạng. Vì vậy tôi – là chủ bang hội xin thay mặt ba người bạn của tôi nhận một hình phạt dù không có giúp mọi người thoát nạn nhưng cũng một phần nào tạ lỗi. Vừa nói xong Thiên liền chĩa súng vào bả vai của mình và nổ súng. Tất cả mọi người đều sửng sốt trước hành động này của Thiên, đến tận ba thằng bạn thân chơi với nhau từ nhỏ mà còn không thể nghĩ tới và ngăn cản kịp. Mãi đến khi tiếng súng vang lên thì mọi người mới hiểu ra nhưng việc đã muộn.

- Mày làm cái gì thế hả Thiên? Minh phản ứng đầu tiên hỏi

- Mày có phải bị điên rồi không hả? Huy như phát khóc hét lên với thằng bạn

- Tao không bị sao cả, đây chỉ là lỗi tạ lỗi trần thành nhất mà tao có thể làm bây giờ vì nếu không phải cùng anh em chiến đấu thì phát đạn vừa rồi đã ghim vào tim tao rồi. Một người lãnh đạo mà để sai lầm to lớn khiến bao nhiêu người phải bỏ mạng thì một cái mạng của tao không là gì cả. Thiên nói trong giọng trách giận bản thân mình, dù có bị đau nhưng cũng không hề kêu lên một tiếng.

- Mày làm như thế có biết là bọn tao cảm thấy hổ thẹn lắm không? Sai lầm đâu phải tại riêng mày mà có cả bọn tao nữa. Mày làm như thế khiến bọn tao cảm thấy mình càng có lỗi lớn hơn, bọn tao cũng phải tạ lỗi như thế với anh em mới không cảm thấy hổ thẹn với bản thân mình. Lâm buồn rầu lên tiếng

- Chúng mày thôi đi, đây không phải vở tuồng mà để chúng mày diễn, nếu chúng mày muốn có khí phách như vậy thì để tao giúp. Nói xong tên Long chĩa súng về hướng bọn hắn và bóp cò

- ĐOÀNG. Tiếng súng thứ hai vang lên, tất cả mọi người có mặt đều đột nhiên bất động trước sự việc xảy ra. Lúc này đã có một tên con trai ngã gục xuống với một vũng máu nhanh chóng loang lổ trên mặt đất. Viên đạn bay rất chính xác khi đã ghim thẳng vào tim và ngay lập tức cướp đi sinh mạng của hắn. Nhưng thật bất ngờ, không một ai trong số bốn bọn hắn phải nằm xuống cả mà người gục ngã ở đây lại chính là Long – bang chủ Evil. Mọi người đều ngạc nhiên và tập trung quay về hướng đằng sau nhóm người bang Black Dragons đứng. Đó là một người con gái cầm trên tay là một khẩu súng ngắn với đầu súng còn đang bốc khói. Người con gái ấy rất bí ẩn khi cả người đều bị kín với một bộ đồ bó màu đen, dùng khăn che mặt và đội mũ trùm hết đi mái tóc. Nếu như không lộ ra những đường cong của cơ thể con gái và dáng người mảnh khảnh thì ai cũng nghĩ là một người con trai. Cô gái ấy

sau khi bắn xong phát đạn liền lên chiếc xe 4 chỗ vừa đi cùng với hai chiếc 16 chỗ mà tên Long bảo là quân của hắn. Chiếc xe nhanh chóng vụt mất trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, mãi khi xe đã đi xa mọi người mới bừng tỉnh lại. Người đầu tiên lên tiếng là Huy:

- May mắn thật, tao cứ tưởng một trong bốn đứa mình phải nằm cơ vì vừa rồi thằng Long nhanh tay quá không ai kịp phản ứng. Nhưng may là cô gái vừa rồi đã kịp thời cứu chúng ta. Mọi người không ai nói gì nữa cả mà đều trở lên trầm tư, nhất là Thiên khi cậu rất tò mò về thân phận của cô gái ấy. Nhưng lại có một người sau khi suy nghĩ một lúc liền nở nụ cười nhẹ nhưng rất nhanh kết thúc khiến không có ai nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thăm Bệnh

7h00, tại phòng hồi sức, bệnh viện đa khoa An Sinh. Bọn nó nghe tin bọn hắn bị thương thì sáng sớm liền vào thăm. Vừa bước đến cửa Linh liền tức giận cùng với lo lắng nói:

- Mấy anh bị làm sao mà phải vào bệnh viện?
 - Có bị sao đâu, bọn anh chỉ bị nhẹ thôi mà! Lâm gượng cười nói
 - Bị nhẹ mà phải vào bệnh viện à? Anh có biết em lo lắng không? Linh hét lên với Lâm và bắt đầu chực khóc.
 - Cho anh xin lỗi đi, anh hứa lần sau không như thế nữa mà! Lâm đứng lên khỏi ghế và đi lại ôm lấy Linh an ủi.
 - Anh nhớ đấy, nếu mà còn lần nào như vậy thì em sẽ không tha cho anh đâu. Linh vừa nói vừa xem vết băng trên cánh tay của Lâm.
 - Mấy cậu không sao chứ. Hân hỏi ba người còn lại
 - Chúng tớ không sao, mấy cậu không phải lo đâu. Huy trả lời
 - Mấy vết thương nhỏ ấy mà, đàn ông phải có mấy vết thương thì mới chứng tỏ là đàn ông được. Minh cười nói
 - Hừ, đúng là sĩ diện, cái gì mà “Đàn ông phải có mấy vết thương thì mới chứng tỏ là đàn ông được”, đúng là buồn nôn. Nhi châm chọc lại
 - Này cái cô kia, cô không nói chuyện thì có ai bảo câm không? Minh bị nói móc thì cãi lại.
 - Tội thích nói như thế đấy được không? Nhi nhướn mày thách thức
 - Cô giỏi lắm, cứ đợi đấy. Minh hậm hực nói
 - Mà mấy anh làm cái gì mà ra nông nổi này, Linh nhìn quanh thì thấy Lâm băng bó cánh tay, Huy ở bả vai, Minh thì chỉ bị dán băng ở chân. Ba người thì rất nhẹ, chỉ cần băng bó xong là có thể về nhà nhưng Thiên thì lại bị khá nặng. Cậu bị trúng đạn ở vai khiến mất máu khá nhiều và mệt mỏi nên cậu vẫn luôn hôn mê, mãi đến khi bọn nó đến làm ôn thì cậu mới bắt đầu tỉnh lại. Thiên nằm ở trên giường nhìn mọi người và không có nói gì.
 - Bọn anh có xích mích nhỏ với bọn thằng Long thôi. Chỉ là thanh niên nông nổi đánh nhau một tí nên không có gì đáng lo cả. Lâm cố gắng dấu điểm là do đánh nhau bang hội, giảng hồ để không làm bọn nó sợ hãi.
 - Đánh nhau một tí cái gì mà Thiên bị nặng thế kia à? Linh nghi ngờ hỏi lại
 - Tội không có sao cả, mấy cô không cần lo cho tôi đâu. Thiên lúc này thấy thằng bạn khó giải thích thì mới lên tiếng nói hộ.
 - Thế bây giờ mấy người định tính như thế nào? Hôm nay là chủ nhật có thể nghỉ ngơi nhưng mai thì phải đi học. Hân nói
 - Ba bọn anh chỉ cần nghỉ ngơi một ngày hôm nay thôi, nhưng còn thằng Thiên chắc phải xin cho nó nghỉ. Lâm trả lời
 - Anh định về nhà hay ở lại bệnh viện. Trang đứng một mình ở cửa giờ mới lên tiếng hỏi
 - Anh ở lại chăm sóc cho thằng Thiên còn đầu bọn em với hai thằng kia về nhà nghỉ ngơi đi. Tối hai thằng kia đến thay anh là được. Lâm trả lời
- Đúng lúc này có một người đẩy cửa vào và nói:
- Anh Lâm cũng về đi, em ở lại chăm sóc cho anh Thiên là được rồi. Huyền cầm trên tay một giỏ trái cây đi vào.
 - Thôi em cứ để anh chăm cho nó đi, em thăm nó một lúc rồi về mà nghỉ ngơi. Lâm nói

- Em là bạn gái anh ấy mà, em phải ở lại chứ. Thôi mọi người về đi.
- Vậy thì bọn anh về, tối anh sẽ đến thay ca. Lâm nói xong cùng cả lũ ra về.
- Bọn tao về nhé, mày ở lại nhớ nghỉ ngơi cho tốt. Huy nói với Thiên
- Mọi người về hết đi, không cần ai phải ở lại đâu. Tôi chỉ bị thương nhẹ ở tay thôi, vẫn đi lại được. Thiên nói
- Thế sao được mày cứ để Huyền ở lại đi, bọn tao đỡ lo. Minh lên tiếng
- Đã bảo là về hết đi, tôi không cần ai phải giúp đỡ cả. Thiên nổi nóng nói.
- Mày đã thích thế thì ở lại một mình đi, bọn tao về. Minh giận dữ nói xong đi ra đầu tiên, sau đó cả bọn nhìn nhau và ra về hết.
- Sao em không về đi, anh bảo không phải ở lại cơ mà. Thiên thấy Huyền còn đứng lại thì nói.
- Vâng, em về luôn đây, anh ở lại cần gì thì gọi cho em nhé! Huyền nói xong xách túi ra về.

Mọi người ra về hết, căn phòng chỉ còn lại sự yên lặng và trống trải. Thiên liền nhắm mắt lại và nhớ về một đoạn hồi ức của mình.

.....

Đó là hồi ức về một cô bé rất xinh xắn và dễ thương với bím tóc hai bên, đôi mắt to tròn màu nâu rất đẹp và đặc biệt luôn luôn mỉm cười với cậu. Khi ấy nhà của hai người rất gần nhau, ngày nào cậu cũng trốn ra công viên chơi với cô bé ấy. Hai người chơi rất thân với nhau, hàng ngày luôn vui đùa, đuổi bắt nhau rất vui vẻ và thân thiết. Rồi không biết từ khi nào mà cậu luôn nhớ về cô bé ấy, luôn mong đến buổi chiều để có thể ra công viên chơi với cô bé. Mặc dù vậy, đến một ngày cậu không thấy cô ấy ra công viên chơi với cậu nữa, cậu đã đợi rất lâu mãi đến tận tối muộn khi bố mẹ tìm thấy cậu thì cậu mới chịu về. Từ hôm đó, ngày nào cậu cũng ra đấy đợi, đợi suốt mấy ngày liền và cậu cũng tìm được nhà của cô bé ấy. Nhưng khi cậu vào hỏi thì cậu mới biết gia đình cô bé đã chuyển đi và cô ấy không còn ở đấy nữa. Cậu đã đứng bất động ở trước cổng nguyên một buổi chiều, cho đến khi bà chủ nhà mới ra bảo cậu đi về thì cậu mới tỉnh ngộ lại và chạy thẳng về nhà. Cậu đã tự nhốt mình trong phòng và khóc, cậu khóc rất nhiều đến tưởng như mình không còn khóc được nữa. Trong khi khóc cậu luôn tự hỏi mình: “Tại sao bạn ấy lại bỏ mình đi?” Sau đó cậu đã tự nghĩ rằng: “Bạn ấy đã chán ghét mình và không muốn chơi với mình nữa nên bạn ấy mới bỏ đi, mình rất ghét bạn ấy”. Từ đó cậu luôn sống khép kín mình lại, nói chuyện ít đi, không còn cười đùa và thân thiết với bạn bè như trước nữa. Mãi cho đến khi gặp Lâm, Minh, Huy thì cậu mới bắt đầu chơi với họ và trở thành bạn thân của nhau.

.....

Trở lại hiện tại, Thiên vẫn đang nhắm mắt lại, tuy nhiên ở khóe mắt không biết từ bao giờ đã xuất hiện một giọt nước mắt lăn xuống. Bất chợt có tiếng nói vang lên nhưng rất nhỏ, nếu bạn không nghe kĩ thì rất có thể sẽ không nghe thấy được.

- Tớ rất nhớ và cũng rất ghét cậu. Nói xong Thiên liền chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thử Thách(1)

- Trang! Anh có chuyện muốn nói. Lâm đi ra khỏi phòng bệnh liền gọi Trang đang đi ở đằng trước. Trang nghe thấy liền quay lại và đứng đợi Lâm đi đến.

- Mấy đứa đi lấy xe trước đi, bọn anh nói chuyện một chút rồi về. Lâm nói với Linh, Hân và Nhi

Nói xong cả hai cùng nhau ra ngoài và nói chuyện.

- Cảm ơn em chuyện hôm qua nhé! Vừa đi ra chỗ vắng thì Lâm liền lên tiếng
- Không có gì cả, anh em với nhau không cần cảm ơn. Trang trả lời
- Nhờ em đến đúng lúc bọn anh mới thoát được đấy. Sự việc lúc ấy xảy ra nhanh quá, không ai phản ứng kịp cả. Lâm nói
- À mà sao em biết bọn anh có sự cố mà đến thế? Lâm nói xong liền hỏi

- Trong mỗi bang hội thì em đã gắn dán điệp của tổ chức vào rồi. Chuyện hôm qua là một tên gián điệp nói cho em, bảo là anh đi giải quyết cái gì đó với bang Evil. Em thấy có nguy hiểm nên sai hân bám theo anh, có xảy ra tình huống gì thì nhắn cho em. Khi anh đi đến chỗ gặp mặt thì hân báo cho em là

nhóm tiếp viện của anh gặp phục kích nên em đến giải cứu, sau đó em cho những người của anh đi xe của bọn Evil đến cứu viện. Một là đánh lạc hướng khiến bọn nó không nghĩ anh có quân cứu viện đến và bỏ chạy vì em biết anh muốn giải quyết dứt điểm bọn nó, hai là làm cho bọn nó chủ quan và bọn em dễ dàng đến gần để ứng cứu. Khi đến nơi em thấy tình hình rất căng thẳng và bên kia ai cũng cầm súng nên em mới chuẩn bị súng ngắm từ xa để có thể giúp anh lúc cần. Khi thấy tên cầm đầu bên kia có ý định bắn bọn anh thì em đã ra tay trước và sự việc đã diễn ra như anh thấy. Trang kể lại câu chuyện cho Lâm nghe

- Nói chung là anh rất cảm ơn em, lúc đấy anh cũng khá sợ khi nếu không có em thì rất có thể một trong bốn bọn anh sẽ phải nằm xuống. Em gái anh đúng là rất biết tính toán và hành động rất nhanh gọn. Lâm cười vui vẻ và khen Trang
- Mà em cũng đừng nói cho ba đứa kia biết nhé! Anh sợ ba đứa nó sẽ sợ hãi việc anh em mình ở trong thế giới ngầm. Lâm nghiêm túc nói
- Anh vẫn chưa biết gì hả, bỏ với bọn nó không nói cho anh à? Trang ngạc nhiên hỏi
- Chuyện gì? Lâm hỏi
- Anh không biết thật hả? Chuyện cả ba bọn nó cũng tham gia tổ chức rồi mà. Trang thấy anh mình không biết gì nên hơi ngạc nhiên
- CÁI GÌ? Sao anh lại không được biết cái đấy? Có ai nói với anh đâu. Lâm ngạc nhiên nói
- Thế chắc anh không hỏi nên ai cũng tưởng anh biết rồi. Trang trả lời
- Mọi người được lắm, dám giấu anh hả? Thế chắc ba đứa kia là ba người thừa kế vị trí quản lý thay các bác trai hả? Lâm hỏi Trang
- Đúng rồi, ba bác ấy chỉ giống bố ở sau chỉ đạo thôi, giờ giao hết cho bốn bọn em ra mặt điều hành. Trang nói
- Hôm nay có nhiều điều mới lạ thật. Thôi về đi không mấy người kia đợi. Lâm nhìn hai chiếc xe đang đậu ở bên đường liền nói. Cả hai cùng đi đến xe và ra về

6h45 ngày hôm sau, lớp học 11A chỉ có vài người; bọn nó, ba người Lâm, Huy, Minh đang ngồi nói chuyện.

- Ba người đỡ chưa, hay là về nhà nghỉ thêm buổi nữa đi. Linh ngồi ở bàn học hỏi
- Không cần đâu, vẫn học được mà. Lâm quay xuống nói
- Mà anh đang giận em đấy nhé! Lâm nói xong liền quay lên
- O, em có làm gì đâu mà giận. Này anh ăn nói đoàng hoàng xem nào, em làm sai cái gì chứ? Linh vỗ vai Lâm nói.
- Em hỏi Trang đi thì biết, anh cảm thấy rất thất vọng khi em dám giấu anh chuyện ấy. Lâm không quay lại nhưng vẫn trả lời lại Linh
- Trang! Mày kể tao xem tao đã làm cái gì có lỗi với anh Lâm xem nào. Linh vội vàng hỏi Trang
- Chuyện ba chúng mày tham gia vào tổ chức rồi ấy. Trang đang đọc sách thì nghe con bạn hỏi liền trả lời
- Em tưởng anh biết lâu rồi, anh là quản lý một chi nhánh mà như thế à? Không biết rõ thông tin gì cả mà cũng làm quản lý được, anh giỏi thật đấy. Linh nghe xong thì cảm thấy không có lỗi gì cả mà còn quay sang trách móc lại Lâm
- Ở thì, mà thôi không nói chuyện đấy nữa, mình nói chuyện khác đi. Lâm thấy mình đã sai nên cười gượng và lảng tránh sang việc khác.
- Hừ, đúng là đã sai rồi còn đi trách lầm người khác, lại còn giận nữa chứ? Linh hậm hực nói
- Thôi tha lỗi cho anh đi, tại anh lo lắng cho mấy đứa nên khi biết tin thì rất sốc nên không có suy nghĩ được gì cả. Lâm nài nỉ nói
- Thiên vẫn ở bệnh viện hả? Hân hỏi
- Ủ, nó vẫn ở viện chắc nghỉ một, hai ngày nữa là đi học được. Huy đang chơi game thì trả lời
- Thế chiều có ai vào thăm ông ấy không thế? Tội với cái Hân chiều phải về nhà thăm gia đình rồi, ai đi được thì gửi lời hỏi thăm hộ nhé! Nhi nghe xong quay sang hỏi.
- Anh chắc tối mới vào được, chiều phải giải quyết một vài việc. Lâm trả lời
- Tội cũng đi với thằng Lâm, tối hai bọn tôi vào. Huy nói
- Xin lỗi chiều tôi cũng có việc bận, không đi thay mọi người được. Linh nói với giọng mong được thông cảm và xin thứ lỗi.
- Thế còn Minh. Hân hỏi

- Tôi không đi. Minh đang nghe nhạc và trả lời

- Bạn bè với nhau đừng có ứng xử như thế. Mày cũng hiểu tính thẳng Thiên rồi, nó ngoài miệng như thế thôi chứ có bao giờ nó khinh thường bạn bè đâu. Mày đừng giận nó nữa. Lâm thấy Minh còn giận thì lên tiếng giảng hòa cho hai thằng bạn. Minh nghe xong thì không có nói gì nữa mà khoanh tay úp mặt xuống bàn ngủ.

- Thế chỉ còn mỗi Trang thôi, chiều cậu có rảnh không? Qua bệnh viện thăm nó hộ bọn tôi, tiện thể xem nó có cần gì không? Huy lên tiếng

- Chiều em không bận gì thì vào thăm nó hộ bọn anh đi. Lâm cũng đồng tình với Huy

Trang đang đọc sách thì nghe thấy hai người nói về mình, suy nghĩ một lát thì liền nói:

- Được rồi, tôi vào thăm hộ cho.

- Cảm ơn bạn nhiều nhé! Huy nói với Trang

Đang ngồi ở bàn dãy bên cạnh, Phương nghe thấy liền nói nhỏ cho con bạn nghe.

- Huyền! Bọn nó đang nói là con Trang chiều vào chăm sóc cho Thiên kia.

- Cái gì? Có thật không? Huyền đang mãi làm bài thì nghe con bạn nói và giật mình hỏi lại

- Bọn nó vừa nói chuyện với nhau mà, tao nghe thấy rõ ràng. Tao đã bảo mày rồi, mấy con kia không tốt bụng gì đâu. Mới vào lớp đã câu dẫn mấy anh ấy rồi, tao bảo là mày cẩn thận không là mất anh Thiên đấy. Mày đâu có nghe lại còn bảo tao lỉnh tinh, giờ thì thấy rồi đấy, con Trang nó còn vào chăm sóc riêng nữa kia. Mà sao mấy anh Lâm, Minh không nhờ mày vào chăm sóc hộ nhỉ, mày là người yêu anh Thiên cơ mà.

Huyền quay sang nhìn Trang với ánh mắt nảy lửa rồi quay lại nói chuyện với con bạn:

- Tao có chơi thân với mấy ông đấy đâu. Chẳng qua là bạn thân của anh Thiên nên tao mới đi chơi cùng thôi! Còn con Trang, nếu nó có ý định cướp anh Thiên của tao thì tao sẽ cho nó biết thế nào là trả giá khi cướp đi người yêu của tao. Huyền vừa nghiêng răng vừa nhìn Trang với ánh mắt căm thù.

Trang đang đọc sách thì cảm giác thấy có ai đang nhìn mình một cách hận thù nhưng khi ngẩng lên thì lại không còn thấy ánh mắt ấy nữa khiến cô khá hoang mang và cảm thấy có một chút dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thử Thách(2)

Keng keng keng...

- Xuống canteen không chúng mày? Nhi quay ra hỏi bọn nó

- Ừ, đi đi. Linh kéo cả lũ cùng đi

- Mà bọn anh có đi không vậy? Linh đang đi thì quay lại hỏi Lâm

- Mấy đứa cứ xuống trước đi, bọn anh xuống sau. Lâm trả lời

Cả bốn đứa bọn nó cùng xuống canteen, chọn một cái bàn ở góc khá yên tĩnh để nói chuyện. Cả bốn đang ngồi ăn và nói chuyện rất vui vẻ thì có một bạn nữ sinh đi ngang qua chỗ Trang và ngã xuống.

- Tổ có làm gì cậu đâu mà cậu ngáng chân tớ. Bạn nữ sinh khóc và nói rất to khiến cho rất nhiều người ở gần đấy nghe thấy. Càng ngày càng nhiều người chú ý và họ đi đến chỗ bàn của bọn nó để hóng chuyện. Còn bọn nó thì rất ngạc nhiên vì sự việc diễn ra một cách rất bất ngờ.

- Bạn tôi có làm gì cô đâu mà cô vu oan cho nó hả? Nhi thấy rất nhiều người đứng xung quang chỉ trỏ và bàn tán thì lên tiếng giải thích để tránh mọi người hiểu lầm

- Đúng vậy, có ai làm cô ngã đâu mà đòi ăn vạ. Hân cũng bức xúc khi tự nhiên bạn mình bị đổ oan việc mà nó không có làm

- Hức, bạn ấy ngáng chân mình mà, mình có vu oan cho ai đâu? Minh đâu có làm gì sai mà mấy bạn đối xử với mình như vậy. Bạn nữ sinh khóc và meo meo nói khiến cho rất nhiều người thương cảm. Khi xảy ra một việc mà chưa được làm rõ thì đa số là những người ngoài cuộc sẽ đứng về phía người được coi là bị hại. Trong tình huống này cũng vậy, khi mọi người nghe thấy tiếng nói của bạn nữ sinh thì đều nhìn thấy cô ấy đã ngã ở chỗ Trang đang

ngồi. Mọi người nhìn thấy cô ấy khóc và mếu máo trông rất đáng thương nên ai cũng đồng cảm, cùng với việc hai người Nhi, Hân lên tiếng thì ai cũng nghĩ là họ đang cố bao che cho bạn của mình. Lúc này đã có người ở ngoài cuộc bắt đầu lên tiếng:

- Mọi người ai cũng nhìn thấy rồi mà còn cãi, xin lỗi người ta đi chứ. Một nữ sinh nói
- Đứng đấy, cứ ý vào nhà giàu là thích làm gì thì làm à? Một nữ sinh khác lên tiếng
- Xin lỗi người ta đi bạn ơi. Một nam sinh nói
- Mọi người trật tự hết đi, chúng tôi có làm gì đâu mà phải xin lỗi. Linh nổi nóng lên tiếng
- Đứng thế, bạn tôi... Hân đang định lên tiếng thì Trang nói trước:
- Tôi xin lỗi. Nói xong liền đi ra khỏi canteen.
- Ở cái con này, không làm gì sai thì cần gì phải xin lỗi. Nhi nói khi thấy Trang nói xong và bỏ đi.
- Mà không hiểu tính nó à, nó có bao giờ muốn mọi chuyện phải àm ỉ lên đâu. Thôi đi theo xem nó thể nào. Linh nói xong kéo cả lũ đi theo

Ra khỏi canteen, Trang liền đi thẳng lên sân thượng của dãy nhà B. Đứng ngắm bầu trời và hít thở không khí trong lành, được một lúc thì nhận được một tin nhắn.

- Mà đang ở đâu thế? Linh nhắn tin
- Tao không sao cả, chúng mày không phải tìm, tí vào tiết tao sẽ về lớp. Trang nhắn lại cho con bạn

Cắt điện thoại vào túi và đứng nhìn bầu trời, nó liền suy nghĩ xem tại sao bạn nữ sinh vừa rồi có ý hăm dọa nó hay còn một âm mưu nào khác. Đang mải suy nghĩ thì tiếng chuông vào lớp vang lên, nó liền bình tĩnh lại khỏi suy nghĩ, hít một hơi dài và đi thẳng về lớp học.

Cùng thời gian Trang đang ở sân thượng, thì tại một nơi khác ở vườn hoa có một giọng nói vang lên.

- Mày làm tốt lắm, tao sẽ thưởng cho mày. Huyền lên tiếng khen bạn nữ sinh vừa đồ oan cho Trang
- Được làm việc cho chị là vinh hạnh của em. Bạn nữ sinh lên tiếng
- Mày lựa chọn đúng đắn khi làm việc cho bọn tao đấy. Phương nói
- Nhưng nhà bọn nó giàu lắm, lại là em của anh Lâm nữa, làm thế có được không ạ? Nữ sinh vừa rồi cảm thấy lo lắng hỏi
- Mày không phải sợ, miễn chuyện không bị lộ ra thì chả ai làm gì mày cả. Huyền lại lên tiếng
- Vâng, em cảm ơn chị, thôi em về lớp học nhé!
- Mày làm như thế sao con Trang nó sợ được? Thấy bạn nữ sinh vừa rồi đi khỏi thì Phương lên tiếng
- Đây chỉ là bước đầu thôi! Tao sẽ khiến nó bị mọi người ghét bỏ và xa lánh. Sau đó là xấu hổ và cuối cùng mới là đe dọa thật sự để nó sợ và bỏ đi. Đây là biện pháp một, còn nếu nó vẫn không bỏ đi thì tao sẽ dùng biện pháp mạnh để nó phải rời xa anh Thiên ra. Huyền độc ác nói
- Nhưng nó mới chỉ có ý định theo đuổi anh Thiên thôi mà, chắc gì nó đã cướp được vì anh Thiên yêu mày như thế. Con Phương lại lên tiếng
- Tao phải diệt nó từ trong trứng nước, không để nó lớn rồi mới hành động được, khi ấy thì đã quá muộn. Con Huyền lại lên tiếng

Ở một góc cây gần đó, có một người đã đứng nghe được hết đoạn hội thoại.

Trở lại với lớp học, Trang vừa bước vào lớp học thì Hân liền lên tiếng hỏi:

- Mày không sao chứ?
- Không sao, chúng mày không phải lo. Trang bước vào chỗ và trả lời
- Không sao là được rồi, chuyện ấy bỏ qua đi, chiều mình đi chơi giải trí cho đỡ buồn. Nhi hớn hờ nói
- Mày thì lúc nào cũng chơi, bạn bè buồn không lo an ủi. Hân thấy Nhi như vậy liền mắng
- Thì tao rủ nó đi chơi cho khuấy khỏa này. Mày không hiểu tao gì cả. Nhi cãi lại
- Thôi hai đứa mày cho tao xin đi, vào giờ học rồi đấy. Linh im lặng từ nãy lên tiếng

- Cho anh xin lỗi nhé Trang, anh vừa nghe thấy mọi người bàn tán về việc của em. Tại anh không ra canteen nên em mới bị người ta bắt nạt, việc này để anh điều tra làm rõ cho em, anh tin em gái anh không phải người như vậy. Lâm quay xuống nói

- Không cần đâu, dù sao việc nó cũng xảy ra rồi, anh không cần làm ầm ĩ lên làm gì. Trang nói

- Không được, sao lại để em bị oan như thế được, em không khó chịu nhưng anh thì có, ai động đến em gái anh thì xử đũa đó. Lâm nổi nóng nói

- Thôi tùy anh, em mệt rồi. Nói xong Trang nằm úp mặt xuống bàn

Ba tiết học tiếp theo trôi qua nhanh chóng, tiếng chuông ra về vang lên. Cả lũ bọn nó cùng với ba người Lâm, Huy, Minh ra về cùng nhau. Khi đi qua một nhóm nữ sinh đang đứng tám chuyện, mọi người đều nghe thấy một tin đồn rất sốc liên quan đến Trang. Đó là tin Trang đang cố gắng theo đuổi Thiên mặc dù ai cũng biết Thiên đã có bạn gái là Huyền. Mọi người đang chỉ trích, nói xấu cũng như xem thường Trang khi xen ngang vào tình yêu của người khác.

- Con đây đúng là mặt dày mà, người ta có người yêu rồi mà còn muốn làm người thứ ba. Một nữ sinh trong nhóm nói

- Cũng đúng thôi mà, anh Thiên đẹp trai như thế ai chả thích nhưng mà người ta có người yêu rồi thì phải từ bỏ đi chứ. Một nữ sinh bên cạnh nói

- Đúng là mơ mộng giữa ban ngày, anh Thiên yêu Huyền như thế ai mà đi yêu loại nó. Nữ sinh thứ ba lên tiếng

- Mới đi học mà đã tạo scandal rồi, con này giỏi thật. Nữ sinh cuối cùng trong nhóm lên tiếng

Nghe bọn họ nói chuyện khiến cho tất cả bọn nó đều rất khó chịu, Trang thì cau mày, mím chặt môi nhưng không có nói gì tuy nhiên ba đứa còn lại thì ai cũng tức giận.

- Này ăn nói kiểu gì thế? Mấy người ăn nói bịa chuyện mà không cảm thấy có lỗi với người ta à? Linh nổi giận nói

- Bọn tao bịa chuyện bao giờ, trong trường giờ ai chả nói chuyện này. Bốn đứa trong nhóm nữ sinh quay lại nói nhưng khi thấy Lâm đứng đấy thì tất cả đều tái mặt, cả bốn quay đầu bỏ chạy. Lâm liền chạy tới và kéo lấy tay của một người chạy chậm nhất.

- Thông tin này ở đâu ra, ai là người tung tin này? Lâm nổi câu hỏi

- Em em em... không biết, em chỉ nghe được mấy đứa bạn nói lại thôi! Bạn nữ sinh vừa run sợ vừa nói lắp

- Thôi thả người ta đi đi, chắc cô ta không dám nói dối đâu. Hân nói

- Chúng ta phải tra ra vụ này xem ai làm, không thể để con Trang bị oan rồi cả trường nói xấu được. Nhi tức giận nói

- Thôi đi về đi, tao mệt rồi. Trang nói xong đi ra trước

- Thế chiều em không cần vào thăm thằng Thiên hộ anh đâu, để anh vào vậy, em ở nhà nghỉ ngơi đi. Lâm buồn rầu lên tiếng khuyên Trang

- Anh bận gì cứ làm đi, em vào thay cho, người ta nói gì kệ người ta, em có làm gì sai đâu mà phải sợ. Trang nói xong đi thẳng ra bãi gửi xe.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thử Thách(3)

15h00, phòng hồi sức số 1 bệnh viện đa khoa An Sinh.

- Cốc cốc cốc! Tôi vào được chứ? Giọng của Trang ngoài cửa vang lên. Bên trong vô cùng yên tĩnh, không hề có một âm thanh trả lời nào vang lên.

- Tôi vào được chứ? Trang lại lặp lại câu hỏi

Đợi mãi không có tiếng trả lời, Trang đã tự mở cửa bước vào. Bước chân vào phòng đầu tiên là thấy Thiên đang mặc bộ đồ bệnh nhân, tay đang băng bó và đứng ở cửa sổ ngắm nhìn quang cảnh xe cộ bên dưới.

- Sao tôi gọi cửa anh không trả lời? Trang đặt giỏ trái cây lên bàn và hỏi

- Sao tôi phải trả lời. Thiên vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nói

- Anh nói như thế mà được à? Trang cau mày đi tới bên cạnh Thiên nói

- Tôi trước giờ vẫn vậy. Mà cô đến đây làm gì? Thiên đứng yên nói
- Tôi được mọi người nhờ đến thăm xem anh thế nào? Trang khoanh tay nhìn ra cửa sổ trả lời
- Cô về đi, tôi rất khỏe. Thiên nói
- Anh có cần tôi giúp gì không? Trang hỏi
- Không cần gì cả, cô có thể ra về. Thiên trả lời
- Nếu anh không cần gì thì tôi về đây, mạnh khỏe. Trang nói xong xách túi sách bước về hướng cửa phòng
- Cảm ơn! Bất chợt Thiên lên tiếng
- Về chuyện gì? Trang dừng bước, đứng quay lưng hỏi
- Chuyện cô đã cứu chúng tôi trong vụ Evil. Thiên lại nói
- Tôi chỉ làm vì anh thôi, anh không cần cảm ơn. Trang nói xong bước tiếp ra phía cửa và ra khỏi phòng

Sau khi Trang bước ra khỏi phòng thì Thiên liền quay lại nhìn hướng cánh cửa nhưng rất nhanh đi về phía chiếc giường. Còn Trang thì sau khi ra khỏi phòng thì cô đi thẳng xuống bãi gửi xe và ra về. Khi Trang bước ra cửa bệnh viện thì có hai người đứng ở bên đường nhìn thấy và nói chuyện với nhau.

- Con này đúng là không biết sợ là gì. Phương lên tiếng
- Mày định làm gì nó? Phương thấy con bạn đang nghiêng răng tức giận thì hỏi
- Tao sẽ khiến cho nó hối hận vì dám chen ngang vào chuyện của tao. Huyền tức giận nhìn theo xe của Trang đang đi ra từ bãi gửi xe.

5h30, cũng như mọi hôm, Trang vẫn mặc một bộ đồ thể thao, cầm theo một chai nước và đeo earphone chạy bộ buổi sáng. Chạy được một lúc thì Trang liền đi tới chiếc ghế đá trong công viên để ngồi nghỉ. Uống hết chai nước để lấy lại sức, Trang liền ngồi xem điện thoại. Đúng lúc này thì có một người con gái chạy đến, ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh. Bất chợt cô ta lên tiếng:

- Ô! Trang, cậu cũng chạy bộ à? Người con gái ấy chính là Huyền

Ngẩng mặt lên nhìn sang bên cạnh, Trang thấy Huyền thì trả lời:

- Ừm.
- Thế mà mình không biết cậu cũng thích chạy bộ buổi sáng, không thì mình đã rủ cậu chạy cùng. Huyền vừa nói vừa bước đến chỗ Trang
- Mình ngồi được chứ? Trang nghe thấy thế thì nhích sang bên cạnh để lấy chỗ cho Huyền ngồi.
- Cậu chạy lâu chưa? Huyền hỏi
- Được một lúc rồi. Trang trả lời
- Uống nước của mình đi, tớ thấy cậu hết nước rồi. Huyền nói tiếp

Trang nghe xong liền ngạc nhiên, trong lòng cô có một cảm giác không hề rõ ràng, cô biết tính cách thật của Huyền nên có một chút cảnh giác, không hề cầm lấy chai nước Huyền đưa.

- Sao vậy, cậu sợ mình hại cậu à? Mình chỉ thấy cậu uống hết nước rồi nên mới đưa nước cho cậu thôi! Cậu không uống thì thôi vậy. Nói xong Huyền liền mở nắp chai nước và uống một ngụm. Trang nghe và thấy được hành động của Huyền thì trả lời:

- Tôi không có ý đó, cô đừng hiểu lầm. Nói xong Trang cầm lấy chai nước và uống. Do muốn cần sự thân thiết với Huyền để làm nhiệm vụ cũng như vừa thấy Huyền đã uống nước khiến cho Trang giảm bớt đi sự cảnh giác nên mới uống nước. Cả hai ngồi nói chuyện được một lúc thì Huyền là người đầu tiên có cảm giác khác lạ. Cô ta có cảm giác buồn ngủ, mắt cứ nhắm lại tuy nhiên cô ta rất nhanh tỉnh táo lại. Trang thấy có hiện tượng lạ thì quay sang hỏi:

- Cô bị làm sao à? Có khỏe không? Trang vừa nói xong thì hiện tượng buồn ngủ bắt đầu xuất hiện ở cô. Cô liền cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng khi phát hiện ra thì đã quá muộn, cô liền bất tỉnh ngay lập tức.

- Hừ, đúng là cáo già, mình phải uống thì cô ta mới tin làm cho mình cũng bị dính theo. Huyền sau khi thấy Trang bất tỉnh thì lên tiếng. Vừa rồi chai nước đó đã được Huyền cho thuốc ngủ vào, cô ta định cho Trang uống nhưng Trang đã cảnh giác rất cao khiến cô ta phải uống trước để làm lòng tin. Tuy nhiên cô ta chỉ uống rất ít, mặc dù bị choáng váng nhưng vẫn còn tỉnh táo. Trang thì lại khác, cô đã uống khá nhiều khi hết 1/3 chai nước nên đã bất tỉnh. Lúc này, Huyền liền rút điện thoại ra và gọi

- Alo, mày đang ở đâu rồi.

Một lúc sau có một chiếc oto tám chỗ đi đến, từ trên xe bước xuống hai tên thanh niên và một cô gái.

- Đờ nó lên xe đi. Huyền nói với hai tên thanh niên

- Vâng thưa cô chủ! Nói xong hai tên thanh niên liền đến nâng Trang đưa lên xe.

- Mày không sao chứ? Phương thấy con bạn khác lạ thì hỏi

- Không sao, lên xe đi, chúng ta đi khỏi đây nhanh không tí mấy con bạn của nó đi tìm. Nói xong cả hai đều lên xe và chiếc xe lẩn tránh ra khỏi khu nhà cao cấp.

Trở lại với ba đứa Linh, Hân, Nhi.

- Sao giờ này Trang chưa về nhỉ? Nhi nhìn đồng hồ treo ở góc tường nói.

- Ủ, 6h15 rồi, giờ này nó phải về rồi chứ. Linh cũng thấy lạ nên nói

- Để tao gọi cho nó xem. Hân lấy điện thoại ra gọi

- Thế nào, nó có nghe máy không? Linh hỏi khi thấy con bạn buông điện thoại xuống

- Thuê bao! Hân buồn rầu trả lời

- Con này nó bị làm sao không biết, sao lại không nghe máy cơ chứ. Trước giờ nó có như thế bao giờ đâu. Nhi lo lắng

- Hay là nó buồn chuyện hôm qua nên đi đâu thư giãn rồi. Nhi suy nghĩ xong lại nói

- Không phải, tối qua về nhà nó vẫn bình thường mà, tính cách nó từ trước đến nay có bao giờ bỏ đi để người khác lo lắng đâu. Linh trầm tư nói

- Thôi đi tìm xem, nó hay chạy bộ buổi sáng lắm, chắc mãi nghỉ ở đâu quên không để ý thời gian rồi. Hân nói xong liền đi ra khỏi nhà, hai người còn lại cũng đi theo.

20 phút sau, ở cửa biệt thự của bọn nó, cả ba đứa đều quay về.

- Tìm thấy không? Linh lên tiếng đầu tiên

- Không. Hân và Nhi lắc đầu nói

- Giờ tính sao đây, 6h45 rồi mà nó còn chưa về! Linh nhìn điện thoại nói

- Gọi cho anh Lâm, biết đâu anh ấy biết nó ở đâu thì sao. Nhi vừa nói vừa gọi điện

- Alo, sao mấy đứa chưa đến trường. Lâm ở bên kia nói

- Anh biết cái Trang đi đâu không? Nhi hỏi

- Nó không ở cùng mấy đứa à? Lâm ngạc nhiên hỏi lại

- Không, từ sáng đã không thấy đâu rồi. Nhi trả lời

- Gọi điện chưa, chắc nó đi chạy bộ chưa về thôi. Lâm nói

- Bọn em gọi điện và cũng đi tìm rồi nhưng không thấy. Nhi lại nói

- Sao lại thế được, nó có bao giờ bỏ đi đâu mà không báo cho người thân biết đâu. Lâm lo lắng nói

- Thôi đợi anh một chút, anh về ngay, hôm nay nghỉ học đi tìm nó xem ở đâu. Lâm nói xong liền tắt máy

30 phút sau đó, một chiếc Ferrari GTC4Lusso bốn chỗ đi tới, bước xuống xe là ba người con trai đang mặc đồng phục. Họ đi tới chiếc Audi đã đợi sẵn ở trước cửa.

- Mấy đứa tính đi tìm từ đâu? Lâm đi đầu hỏi

- Giờ chia ra, bọn em sẽ đi đến nhà người thân và nơi nó hay đến, còn anh thì đi xung quanh các con phố tìm. Linh nói

- Được, cứ như vậy nhé! Tìm được thì gọi cho nhau còn nếu không thì 10h00 hẹn nhau ở bar Night. Lâm nói xong cùng hai thằng bạn lên xe đi tìm.

Ở một căn nhà kho trong căn biệt thự ở ngoại ô, có một người con gái đang bị trói hết cả chân và tay vào một cái ghế, miệng bị nhét một cái khăn vải đang bất tỉnh. Cách đó không xa là một chiếc ghế, một người con gái khác đang ngồi, đứng cạnh là hai tên thanh niên và một người con gái nữa.

- Nó ngất đi lâu rồi đấy mày, cho nó tỉnh đi. Người con gái đứng sau nói

- Hai đứa mày lấy nước hắt cho nó tỉnh đi. Người con gái đang ngồi nói với hai tên thanh niên đang đứng.

- ÀO... Ummm. Người con gái đang bất tỉnh bị hắt nước vào mặt thì liền tỉnh lại, cô mở mắt ra liền thấy chói mắt khi ánh sáng từ chiếc đèn treo trước mặt hắt vào làm cô không kịp thích ứng. Cô lên tiếng thì phát hiện mình đã bị bịt miệng nên không nói được gì.

- Mày chắc đang thắc mắc lắm hả? Người con gái ngồi trên ghế đi tới gần, cô ta rút cái khăn ra khỏi miệng Trang.

- Cô là ai? Khụ khụ. Trang cất tiếng nói thì bị ho do bị bịt miệng khá lâu và cổ họng khô khốc.

- Mày không cần biết tao là ai cả mà chỉ cần biết hôm nay mày sẽ phải trả giá. Cô gái bịt mặt đứng đối diện Trang nói, tất cả những người đang đứng đều bịt mặt và nói giọng khàn do khăn che mặt nên Trang không hề nhận ra là ai cả.

- Mấy người định làm gì tôi? Huyền đâu? Trang hỏi

- Huyền nào? Có phải con bạn ở cùng mày không? Tao đã dọa nó chạy mất rồi. Người con gái ấy lại lên tiếng. Trang nghe thấy thì tỏ ra rất nghi ngờ nhưng rất nhanh thì bỏ qua và hỏi chuyện khác quan trọng hơn.

- Tôi đã làm gì đắc tội mấy người mà phải trả giá?

- Làm gì à? Mày làm gì mà mày không biết? Cô ta liền kéo tóc Trang ra đằng sau và dấn sát mặt vào nói. Trang tuy bị kéo tóc rất đau nhưng không hề phát ra một tiếng kêu ca mà vẫn thản nhiên nhìn lại.

- Nếu mày không biết thì để tao nói cho mày biết. Cô ta liền thả tóc Trang ra và cười khẩy nói

- Mày đã có ý định câu dẫn người yêu tao, tao đã cảnh cáo mà mày không nghe, lại còn cố tình tiến tới. Hôm nay tao sẽ cho mày biết cái giá cho việc làm của mày. Cô ta nói xong liền cầm lấy con dao bấm từ tay một tên tay sai.

- Giờ tao sẽ hủy khuôn mặt xinh đẹp của mày để mày khỏi đi câu dẫn người khác nữa nhé! Cô ta nở nụ cười nham hiểm và tiến tới

- Tôi đã câu dẫn ai? Trang mặc dù đứng trước nguy cơ bị người ta hủy dung nhưng vẫn rất bình tĩnh, đó là sự cứng cỏi, bình tĩnh trước mọi tình huống mà người cầm đầu nào cũng phải có.

- Mày còn chối cãi nữa à? Mày không đi câu dẫn Thiên của tao à? Cô ta dừng lại nói

- Cô là ai? Thiên là người yêu của Huyền cơ mà, sao lại là người yêu của cô được. Trang nghe thấy có sự khác lạ liền hỏi lại

- Ồ thì... Thiên là người yêu của Huyền nhưng tao lại yêu anh ấy, tao không chấp nhận người khác câu dẫn anh ấy. Cô ta thấy mình đã nói sai để cho Trang nhìn thấy sơ hở nhưng rất nhanh liền nghĩ ra lý do nói dối khá hoàn hảo để che đi.

- Mà thôi, không nói nhiều nữa, giờ tao sẽ xử mày. Cô ta đưa dao trước mặt Trang. Chiếc dao đặt ngay trên da mặt, chỉ cần một chút lực là sẽ xuất hiện vết rạch.

- Đây là cái giá mà mày phải trả. Cô ta nói xong thì dùng lực ấn mạnh lên con dao, còn Trang thì vẫn nhìn chăm chăm cô ta mà không hề có chút sợ hãi. Tuy nhiên, đúng lúc này thì có một giọng nói vang lên:

- DỪNG TAY!

Tất cả mọi người đều dừng động tác và quay lại nhìn người con trai đứng trước cửa. Cậu ta có mái tóc bạch kim, mặc một bộ đồ với quần skinny jean màu đen và áo phông trắng tay, đặc biệt trên bả vai vẫn còn quần băng trắng. Đó là Thiên, cậu đã đến ngăn chặn đúng ngay trước khi Huyền định hủy dung của Trang.

- Thiên! Sao anh lại đến đây. Huyền ngạc nhiên nói

- Cô còn định che mặt đến bao giờ nữa, tôi mà không đến thì sẽ có chuyện gì xảy ra. Thiên đi tới nói

- Em không có làm gì cả. Anh phải tin em. Huyền vứt con dao xuống đất và chạy lại nắm cánh tay Thiên nói

- Đến giờ này rồi mà cô còn chối cãi à? Thiên cau mày khó chịu nói

- Em không làm gì, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, đúng rồi là hiểu lầm. Huyền lắp bắp nói, cô ta rất hoảng sợ và lo lắng khi bị Thiên bắt gặp được trong hoàn cảnh này

- Hiểu lầm. Cô đúng là biết diễn trò thật. Thiên hất tay cô ta ra và tiến tới cời trói cho Trang.
- Cô không sao chứ? Thiên hỏi
- Không sao. Trang trả lời
- Em...em làm vậy cũng vì yêu anh thôi mà! Em có làm gì sai chứ, chả nhẽ yêu một người là không được bảo vệ tình yêu của mình à? Huyền nói trong tiếng nức nở
- Yêu? Như thế mà được gọi là yêu à? Đó là sự ích kỉ, giả dối và mù quáng. Thiên nói
- Anh tha lỗi cho em nhé! Em hứa em sẽ không bao giờ như thế nữa. Bây giờ anh nói em làm gì em cũng sẽ làm, em xin lỗi bạn ấy nhé hay là quý xuống xin lỗi cũng được. Anh bảo em làm gì em cũng làm miễn là anh tha lỗi cho em. Huyền chạy đến kéo tay Thiên nói, cô ta như một người điên khi với khuôn mặt tái mét, trong mắt là những nỗi hoảng sợ, lo lắng tột cùng. Cô ta đã vứt bỏ hết tôn nghiêm của một người con gái để xin lấy sự tha thứ.
- Cô đừng làm như vậy, lỗi không phải ở cô mà ở tôi. Tôi rất xin lỗi! Thiên nói với khuôn mặt buồn rầu, đau khổ.
- Anh có lỗi gì chứ, tất cả là tại em, anh không phải làm như thế em rất đau lòng. Huyền nghe xong liền khóc nói
- Không. Người xin lỗi là tôi vì từ trước đến giờ tôi đã lừa gạt tình cảm của em, tôi không hề yêu em mà chỉ vì sự đau thương, mất mát của cá nhân mình mà đã làm tương cũng như hi vọng vào tình yêu có thể bù đắp đi sự mất mát ấy. Tôi đã muốn quên một người nên đã mù quáng cho rằng là khi thử yêu một người khác thì sẽ quên đi được. Nhưng sự thật đã chứng minh là tôi đã sai, tôi không hề quên đi được mà đã hại em từ một người con gái trong sáng, hiền lành trở thành một người độc ác, tàn nhẫn với mọi thủ đoạn. Vì vậy, tôi rất xin lỗi và cũng mong em tha thứ cho tôi. Nói xong Thiên liền quý xuống xin lỗi.
- Hahahaha... Anh đang lừa em đúng không? Anh khinh em độc ác, tàn nhẫn nên anh nghĩ cách an ủi cũng như rời xa em đúng không? Em không chấp nhận, không chấp nhận. Nói xong cô ta liền ngắt đi vì sự việc khiến cô ta rất sốc.
- Huyền! Mày có sao không? Phuong đứng từ xa thấy bạn ngắt thì chạy lại. Thiên đỡ lấy Huyền đưa cho Phuong và nói:
- Đưa cô ấy đến bệnh viện. Khi nào cô ấy tỉnh thì báo cho tôi. Nói xong Thiên bước rất nhanh gần như là chạy ra khỏi cửa và lên xe phóng đi. Trang thì trầm tư, theo dõi đoạn hội thoại mãi đến khi Thiên chạy đi, Huyền thì được đưa tới bệnh viện thì cô mới bắt đầu đi ra khỏi nhà kho.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cô Gái 10 Năm Trước

Trở lại biệt thự của mình, Trang vừa bước chân vào nhà thì liền nghe thấy tiếng nói đầy vui mừng của bà quản gia:

- Cô chủ đã về rồi.
- Tất cả mọi người đều hướng ra cửa, ai cũng rất vui mừng cùng với sự lo lắng khi thấy quần áo, đầu tóc của Trang bị bẩn và rối xù. Lâm chạy đến ôm lấy Trang và hỏi han
- Em đã đi đâu? Sao không nghe máy. Tất cả mọi người cũng đều đi tới đứng xung quanh Trang
- Mày bị làm sao mà ra nông nỗi này? Hân lo lắng hỏi
- Tao bị bắt cóc. Trang cười gượng nói
- CÁI GÌ. Ai bắt cóc mày. Cả lũ ngạc nhiên nói
- Ai bắt cóc em, mà sao em thoát ra được. Lâm lại hỏi
- Mọi người từ từ đi em sẽ kể. Trang vừa nói vừa đi đến ghế ngồi xuống, mọi người cũng đi đến ghế ngồi xuống, ai cũng muốn được biết rõ đầu đuôi.
- Sáng nay em đi chạy bộ gặp được Huyền, cô ta đã cho thuốc ngủ vào nước và mời em uống. Lúc đầu em có cảnh giác nhưng khi thấy cô ta uống trước thì em mới nhận chai nước. Được một lúc thì em bị buồn ngủ và ngắt đi, khi tỉnh dậy thì thấy bị trói cả chân tay. Lúc đấy em vẫn chưa biết là ai bắt cóc mình cả, khi cô ta nói lý do bắt em là do em đi dụ dỗ Thiên thì em có nghĩ là cô ta nhưng không có chắc. Cô ta định trả thù em bằng cách hủy dung nhan nhưng khi sắp bắt đầu thì Thiên đến cứu. Khi nghe đoạn hội thoại của hai người ấy em mới biết rõ được là Huyền bắt cóc em. Sau khi hai người họ nói chuyện thì Huyền bị ngắt, được đưa vào bệnh viện còn Thiên thì bỏ đi.

- Con Huyền nó ở bệnh viện nào? Để anh đi giải quyết với nó. Lâm nghe xong đập bàn đứng dậy nói
- Đây cũng chỉ là hiểu lầm thôi mà em cũng chưa bị làm sao cả, bỏ qua đi. Trang ngăn cản Lâm
- Bỏ qua sao được, nó dám động đến em gái anh thì không bỏ qua được. Anh phải làm cho rõ ràng vụ này. Nói xong Lâm bước về hướng cửa
- Anh đứng lại, em đã bảo không có gì thì bỏ qua đi mà, sao anh cố chấp quá vậy! Trang hét lên

Lâm nghe xong rất ngạc nhiên, cậu đứng bất động tại chỗ, một lúc sau thì đi thẳng ra gara lấy xe và đi thẳng. Còn Trang sau khi nói xong thì cũng rất hối hận vì đã chót nói nặng lời trong lúc tức giận, khi Lâm bỏ đi thì cô liền chạy theo nhưng khi ra đến cửa thì Lâm đã lên xe và phóng đi.

Mây hơi quá đáng rồi đấy, mây có biết lúc nghe tin không tìm thấy mây thì anh Lâm lo như thế nào không? Anh ấy đã nghỉ học và chạy quanh thành phố tìm mây mấy tiếng đồng hồ. Khi vẫn chưa tìm thấy thì anh ấy lo lắng vô cùng, còn điều động lực lượng ở bang hội cũng như định báo công an đi tìm mây. Nên khi nghe xong chuyện mây kể thì anh ấy vô cùng tức giận muốn giải quyết con Huyền hộ mây, đây là anh ấy lo lắng cho mây, muốn trả thù hộ mây. Thế mà mây còn nặng lời với anh ấy, mây biết mây làm như thế anh ấy buồn lắm không? Mây làm tao vô cùng thất vọng. Linh nói trong sự tức giận và bỏ đi

- Mây tìm được anh ấy thì cho tao gửi lời xin lỗi, ngày mai tao sẽ tự xin lỗi anh ấy. Trang nói khi thấy Linh bỏ đi
- Xin lỗi tất cả mọi người, mọi người đã lo lắng cho tôi mà tôi còn làm như vậy. Trang buồn rầu nói với những người còn lại
- Tao biết mây không có cố ý, mây không cần phải xin lỗi bọn tao. Người cần mây xin lỗi nhất là anh Lâm kia. Hân nói
- Thôi Trang cũng mệt rồi, cậu đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì mai giải quyết. Huy an ủi
- Nếu không còn việc gì nữa thì hai bọn tôi xin phép. Minh nói xong cùng Huy ra về
- Cảm ơn hai người. Tạm biệt! Trang nói
- Mây lên phòng nghỉ đi, tao bảo bác quản gia nấu cái gì cho mây ăn nhé! Nhi vỗ vai Trang nói
- Thôi, tao mệt lắm chỉ muốn ngủ thôi! Nói xong Trang đi lên phòng

Tại bar Night, một chiếc Audi đi đến và xuống xe là một cô gái xinh đẹp với khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài đen thẳng, cô mặc một chiếc đầm xòe màu trắng đơn giản. Cô đi vội đến cửa bar thì bảo vệ liền nói:

- Cô đến tìm cậu Lâm hả?
- Đúng vậy, anh ấy có ở đây không? Linh hỏi
- Có, cậu ấy ở trong nhưng hôm nay cậu ấy rất khác, đến là vào phòng VIP và uống rượu rất nhiều. Người bảo vệ lại nói
- Cảm ơn anh, để tôi vào xem anh ấy như thế nào. Nói xong Linh liền đi vào trong.

Giờ này ở bar vô cùng yên tĩnh vì vẫn còn sớm chưa đến giờ mở cửa. Chỉ có những nhân viên đang dọn dẹp cũng như chuẩn bị các công việc của mình. Linh đi vào khiến ai cũng ngạc nhiên và bàn tán với nhau, cô không để ý gì mà hỏi một nhân viên đang sắp xếp lại bàn ghế.

- Anh Lâm đang ở phòng nào?
- Dạ, anh ấy đang ở phòng VIP1. Nhân viên thấy có người hỏi thì liền trả lời
- Cảm ơn! Nói xong cô đi thẳng lên tầng 3. Đến cửa vào thì Linh liền thấy một người con trai đang uống rất nhiều rượu. Trên bàn đã có một chiếc chai hết sạch rượu và còn một chai đang uống dở. Thấy Lâm đang cảm ly lên uống tiếp thì Linh liền đi nhanh tới và giật lấy ly rượu.
- Sao anh uống nhiều vậy. Linh gắt lên

Lâm thấy ly rượu bị giật đi thì ngẩng mặt lên nhìn, sau đó lại cầm chai rượu còn dở lên uống nhưng Linh lại giật đi.

- Anh muốn uống đúng không? Linh nói xong thì uống một hơi hết chai rượu còn dở và đặt mạnh xuống bàn.
- Hết rượu rồi, giờ anh về được chưa? Linh quay sang hỏi
- Em đến đây làm gì? Lâm ngửa mặt ra sau nói
- Đến đưa anh về. Linh trả lời
- Em về đi, anh muốn được một mình. Lâm nói

- Nếu anh còn buồn thì em có thể ở đây nghe anh tâm sự, anh có thể nói hết tâm trạng của mình. Linh nói xong ngồi xuống bên cạnh Lâm
- Anh không có tâm trạng gì cả, anh chỉ hơi buồn chút thôi. Lâm nói
- Anh giận cái Trang hả? Nó biết nó sai nên có bảo em gửi cho anh lời xin lỗi, mai đi học nó sẽ tự xin lỗi anh. Anh cũng đừng giận nó, anh hiểu tính nó có bao giờ như thế đâu chắc nó bị tâm lý việc bất cóc nên mới nói lung tung như vậy. Linh giải thích
- Anh biết, anh không có giận nó mà chỉ trách bản thân mình thôi! Là anh trai mà không bảo vệ được em gái của mình, anh cảm thấy hổ thẹn với bản thân nên mới buồn. Lâm nói với nụ cười cay đắng
- Không có lỗi gì cả. Anh có muốn như vậy đâu, làm sao mà cái gì cũng biết trước được mà giải quyết. Linh an ủi
- Kể cả vậy thì anh vẫn cảm thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm của người anh. Em không cần an ủi đâu! Lâm nói
- Thôi tùy anh, nhưng anh cũng đừng buồn nữa. Thôi đi về cùng em đi. Linh lại nói
- Anh chưa muốn về, anh muốn uống nữa. Lâm ngồi thẳng lên định gọi người mang rượu tới.
- Thế anh đi với em đi, không có về nhà. Linh nói xong kéo Lâm đứng dậy và đi ra xe. Cả hai dẫn nhau đi công viên vui chơi để giải tỏa nỗi buồn cho Lâm

Còn ở một nơi khác, cụ thể là một bãi biển ở ngoại ô thành phố. Có một chiếc Lamborghini Veneno màu bạc đậu bên đường và có một người con trai đang đứng dựa vào xe nhìn ra biển. Người con trai đó là Thiên, sau khi đi ra từ nhà kho ở biệt thự nhà Huyền thì cậu đã chạy xe thẳng ra đây. Cậu đã đứng đây suốt hai tiếng đồng hồ tuy nhiên cậu không phải đứng ngắm cảnh mà đang suy nghĩ về một hồi ức.

- Tớ vẫn không quên được cậu – người con gái tớ yêu. Cuối cùng sau mười năm tớ cũng đã tìm được cậu tuy vậy tớ vẫn không thể tha thứ cho cậu được. Nhưng tớ vẫn sẽ bảo vệ cậu như những gì tớ đã hứa. Nói đến đây cậu liền nhớ về lại hồi ức của mười năm trước. Đó là khi cậu và một bé gái 6 tuổi đang đuổi bắt nhau ở công viên nhưng do mãi chạy nhanh nên cô bé đã ngã và bị xước đầu gối.
- Cậu có đau không? Đừng khóc nhé, tớ rất xin lỗi vì đã làm cậu ngã. Cậu chạy tới đỡ cô bé và hỏi khi thấy cô bé sắp khóc.
- Tớ không đau. Cô bé lau nước mắt trả lời
- Tớ hứa từ giờ trở đi sẽ luôn bảo vệ cậu để cậu không bao giờ khóc nữa. Cậu nói với một vẻ mặt rất nghiêm túc
- Cậu nhớ nhé, mình ngoắc tay đi! Cô bé giờ ngón út lên
- Được, mình hứa với cậu. Nói xong cậu liền ngoắc tay với cô bé. Đó chính là lời hứa mà cậu đã hứa với cô bé ấy.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kế Hoạch

7h00, như mọi ngày thì tất cả bọn nó cũng như bọn hần đều đi học. Hôm nay, Thiên đã khỏe và có thể đi học lại, cậu không cần phải băng tay nữa tuy nhiên vẫn không được cử động mạnh cũng như xách đồ nặng. Vừa bước vào lớp cùng ba đứa bạn, Trang liền đi tới chỗ Lâm đang ngồi và nói với giọng thành khẩn cùng hối lỗi:

- Anh hai, hôm qua em có hơi quá đáng, em rất xin lỗi anh!

Lâm liền ngẩng đầu lên, cậu liền nở nụ cười và nói:

- Em không có lỗi gì cả, không cần phải xin lỗi anh mà anh mới là người cần xin lỗi. Lâm vẫn cười nói nhưng trong ánh mắt của cậu là những nỗi buồn cũng như nỗi thất vọng về bản thân.

- Anh không cần an ủi em, em mới là người sai mà. Trang cúi đầu nói

- Không! Anh là anh trai mà không có bảo vệ em được an toàn. Anh cảm thấy mình không xứng đáng là một người anh trai gì cả cho nên anh rất mong em tha lỗi cho anh. Lâm nhìn Trang và nói

- Anh nói gì vậy? Anh là người anh trai duy nhất và cũng quan trọng nhất của em, anh yêu thương cũng như bảo vệ em rất nhiều mà sao anh không xứng

là anh trai của em được. Trang nói với giọng khàn khàn như là sắp khóc

- Thôi đi hai anh em nhà này. Hai người có biết là làm như vậy tôi rất hăm mộ không? Nhi nói
- Mà thì hăm mộ cái gì? Hân hỏi
- Mà không thấy anh em họ yêu thương nhau như thế à? Tao chỉ mong bà chị gái của tao bằng một nửa anh Lâm thôi. Nhi bĩu môi nói
- Tao thấy chị Mỹ Anh đối xử tốt với mày như thế mà mày còn đòi hỏi cái gì? Hân nghe xong quay sang hỏi
- Mày thì biết cái gì? Bà ấy mà tốt cái nổi gì chứ? Lúc nào cũng xem tao có cái đồ gì mới là “ Cho chị mượn nhé! ” rồi lấy luôn không chịu trả mặc dù thế bà ấy lúc nào cũng đầy tiền mà không chịu mượn. Rồi đến khi bố mẹ bắt đi xem mắt thì lúc nào cũng đùn đẩy là “ Cái Hân nó cũng sắp lớn rồi bố mẹ mai mới cho nó đi là vừa còn con thì đầy người theo đuổi cần gì phải đi xem mắt.” Mày thấy tao có nên ghét bà ấy không? Nhi tức giận nói
- Tao thấy chị ấy đối xử với mày như thế là tốt đấy, chứ là tao thì tao sẽ lấy luôn cái thế của mày mà thoải mái mua sắm chứ cần gì phải hỏi mượn mày. Hân không những an ủi bạn mà còn trêu tức
- Mày có tin là tao không coi mày là bạn nữa không? Bạn bè gì mà không an ủi người ta đã đành còn phản khích hại nhau. Nhi gắt lên với Hân

Hai người cãi nhau ầm ĩ trong khi Trang đã quay sang nói với người ngồi bên cạnh Lâm.

- Cảm ơn anh vì đã cứu tôi.
- Không có gì, chỉ là tôi không muốn thấy em gái của bạn tôi bị hại một cách oan uổng. Lâm vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách nói
- Dù là gì thì tôi vẫn phải cảm ơn anh. Nếu có gì cần giúp thì cứ nói, tôi sẽ giúp. Trang nói xong về chỗ ngồi

Lúc này thì giáo viên chủ nhiệm đi vào lớp và thông báo:

- Chào các em, hôm nay cô có một thông tin muốn cho lớp biết. Đó là bạn Huyền đã xin nghỉ học để đi du học còn bạn Phương thì xin chuyển trường do gia đình đã rời đi. Vì vậy sĩ số lớp chúng ta bây giờ chỉ còn 32. Nói xong cô liền đi ra khỏi lớp để giáo viên khác vào dạy.
- Anh làm những việc này à? Linh nghe cô giáo nói xong thì liền vỗ vai Lâm hỏi
- Không! Anh tôn trọng ý kiến của Trang mà, anh có làm gì đâu. Chắc cô ta sợ hãi bị trả thù lên mới bỏ đi. Lâm nhún vai nói
- Nếu không phải là anh thì là ai nhỉ? Linh cau mày suy nghĩ

Trang không hề nói câu nào nhưng ánh mắt của cô nhìn vào cái lưng cao rộng ở đằng trước mình với sự suy tư cũng như phán đoán. Còn Thiên thì vẫn luôn tập trung vào quyển sách đang đọc dở mà bỏ ngoài tai tất cả lời nói của mọi người.

Đến giờ ra chơi thì tất cả đều xuống canteen, vẫn như bình thường khi con gái thì ngồi đợi còn con trai thì đi mua đồ ăn. Bốn bọn nó ngồi nói chuyện với nhau trong khi đợi đồ ăn về.

- Giờ tính sao đây mày? Con Huyền nó bỏ đi rồi chúng ta tiếp tục với kế hoạch hay là theo kế hoạch mới. Linh hỏi Trang
- Huyền cái gì? Tao đã bảo từ đầu rồi mà, nó không tốt đẹp gì đâu, dùng luôn biện pháp mạnh bắt nó để cho ông Hải khai ra là xong. Cần gì phải lợi dụng nó để theo dõi làm gì? Nhi nhảm chán nói
- Mày không chịu suy nghĩ gì cả? Bắt nó mà ông Hải chịu khai ra à? Ông ta không thể vì an nguy của một mình nó mà để cho cả gia đình cũng như tất cả người thân bị nguy hiểm, thậm chí là mất cả mạng. Hân nói
- Đúng vậy, ông ta ở trong tổ chức lâu rồi nên hiểu rất rõ luật cũng như sự trừng phạt của tổ chức khi phản bội là phải chết nên ông ta sẽ không bao giờ khai ra vì nếu khi khai ra thì cũng là lúc ông ta rời khỏi thế giới này. Mà nếu chúng ta không ra tay thì người đứng sau lưng ông ta cũng sẽ xử ông ta ngay. Linh giải thích thêm

- Thế giờ chúng ta phải làm sao? Nhi nghe xong thì liền hỏi

Tất cả ba đứa đều đưa ánh mắt nhìn sang người từ vừa nãy đến giờ vẫn chưa lên tiếng.

- Trang! Kế hoạch tiếp theo là gì? Hân hỏi
- Kế hoạch đầu đã không thực hiện được thì chúng ta sẽ sang kế hoạch hai, tuy nhiên nó rất nguy hiểm cần chúng ta hết sức cẩn thận cũng như nắm bắt thông tin hoàn toàn chính xác.
- Mày định làm gì? Mày đừng bảo là chúng ta đột nhập để tìm thông tin nhé! Nhi nghe Trang nói về kế hoạch thì liền liên tưởng và đưa ra suy đoán của mình.

Thấy Trang không hề đưa ra lời phản đối cũng như bất kì lời nói nào mà chỉ nhìn ba bạn nó thì tất cả đã phần nào biết được kế hoạch tiếp theo sẽ là gì.

- Mày đã tìm kiếm được những thông tin gì? Hân hỏi

- Tao biết là trong biệt thự chính nhà ông ta cất giấu rất nhiều thông tin cơ mật, rất có thể chúng ta sẽ tìm được điều mình cần. Trang nói

- Tuy nhiên vẫn cần mày tìm kiếm thêm những thông tin mới và kĩ lưỡng hơn. Chẳng hạn là nhà ông ta có những ai; bao nhiêu bảo vệ cũng như các thiết bị theo dõi, an ninh; cách bố trí căn nhà cùng các đường ra vào căn nhà; cuối cùng là vị trí cất giấu các thông tin, tài liệu cơ mật. Trang nói với Hân

- OK. Tao sẽ tìm hiểu một cách nhanh nhất. Hân nói

- Còn Linh, lần này thì tao cần mày chế tạo được các loại thuốc ngủ và gây ảo giác tạm thời cũng như các thiết bị đào tẩu khi gặp nguy hiểm. Trang quay sang Linh nói

- Chuyện này cứ để tao, tao sẽ hoàn thành sớm cho mày. Linh trả lời

- Cần tao giúp gì không? Nhi nghiêm túc nói

- Mày thì vẫn như mọi khi, chuẩn bị các dụng cụ, thiết bị để xâm nhập cũng như phương tiện đào thoát. Trang lại nói

- Được, chuyện này tao vẫn quen làm nên có thể trong chiều nay sẽ hoàn thành. Nhi nói

- Chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch vào ngày kia. Tao sẽ cho chúng mày một ngày để chuẩn bị cũng như hoàn thành các công việc. Trang nói xong thì tầm mắt liền nhìn về phía xa khi thấy bạn con trai đang mang đồ ăn về.

- Chúng mày đừng nói cho ai biết nhé! Kế hoạch này chúng ta làm bí mật vì nó rất nguy hiểm và càng ít người biết càng tốt. Trang nói

Bốn người con trai đã mang đồ về đến nơi, Lâm vẫn là người lên tiếng đầu tiên:

- Mấy đứa có đợi lâu không? Tại hôm nay canteen đông quá nên hơi lâu.

- Không sao, bọn em đợi được mà. Linh cười nói và kéo Lâm ngồi xuống ghế cạnh mình, ba người kia cũng ngồi xuống và tất cả bắt đầu ăn.

.....

Trở lại 10 phút trước, khi bốn bạn hân đang đợi mua đồ ăn thì Lâm nói:

- Cảm ơn mày đã cứu em tao. Tao rất vui khi em tao được an toàn.

- Bạn bè không cần phải câu nệ, giúp nhau là điều bình thường thôi! Thiên dứt tay vào túi quần nói

- Tao biết rồi, nhưng tao vẫn có thắc mắc cần hỏi mày. Lâm nói tiếp

- Mày thắc mắc vì sao tao biết được mà cứu Trang hả? Thiên như đi guốc trong đầu thẳng bạn nói

- Đúng vậy, tại sao mày biết được? Lâm hỏi

- Mày nhớ hôm kia chứ? Thiên nói

- Hôm mày nghỉ học nằm viện hả? Lâm hỏi lại

- Ủ, hôm đấy tao xin nghỉ nhưng đến tầm 8h30 thì tao có đến trường. Thiên vẫn đứng thẳng nói

- Hôm đấy mày có đến trường à? Lâm ngạc nhiên

- Tao đến định nói chuyện với chúng mày về việc giải quyết cũng như tiếp quản thêm địa bàn mà thằng Long để lại. Tao cần nói chuyện trực tiếp với chúng mày vì qua điện thoại không thể nói rõ được. Chuyện hai bang thanh toán nhau chắc chắn cảnh sát sẽ đánh hơi thấy và bắt đầu đi điều tra vì vụ việc đã có khá nhiều người bị thương, thậm chí có năm người chết trong đó có thằng Long. Tao muốn chúng mày bồi thường gia đình người ta cũng như dàn xếp vụ việc với bên công an một cách êm xuôi nhất tránh kinh động đến lãnh đạo cấp cao. Vì khi ấy vụ việc sẽ khó giải quyết và rất lằng nhằng. Thiên kể

- Thế sao mày không đi tìm bọn tao bàn bạc. Huy nói

- Hôm ấy tao biết chúng mày sẽ ra canteen vào giờ ra chơi nên tao đến trước đợi chúng mày ở vườn hoa cạnh đấy. Nhưng đợi mãi không thấy đâu mà chỉ thấy bốn người kia đi xuống canteen, tao đang định đi đến hỏi thì thấy đám đông xô xao và ào tới chỗ họ. Một lúc sau thì thấy Trang bỏ đi và ba người kia đuổi theo, tao định đi theo thì thấy người học sinh vừa gây chuyện với họ bỏ đi trông rất khả nghi nên bám theo. Hóa ra cô ta là tay sai của Huyền để đối phó với Trang, lúc đấy tao định đi vạch trần họ nhưng sợ họ sẽ chửi đi và cảnh giác nên tao ngừng lại. Hôm sau tao định tìm Huyền để khuyên ngăn cũng như ngăn cản lại thì đã thấy cô ta rất khả nghi khi đi ra khỏi nhà rất sớm nên tao bám theo và đã kịp thời ngăn cản được vụ việc. Thiên

kể tiếp

- Phải cảm ơn mày thật, không có mày chắc giờ tao hối hận lắm. Lâm nghĩ về cảnh Trang bị hại thì cảm thấy may mắn vì nó đã không xảy ra.

.....

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hành Động

Tại biệt thự tối ngày hôm sau, cả bốn đứa nó ngồi trong phòng Trang nói chuyện. Linh là người lên tiếng đầu tiên:

- Đây là hai loại thuốc tao mới chế tạo được, tuy đã hoàn thành nhưng tao cũng chưa thử nghiệm được nhiều nên vẫn chưa thể coi là hoàn toàn hiệu hết. Nhưng qua hai lần thử nghiệm nhanh thì tao vẫn có thể cam đoan là đã làm đúng theo yêu cầu của mày. Loại chất khí này là để gây rối loạn ảo giác tạm thời, khi người nào hít phải sẽ làm chậm hoạt động của não bộ, không còn minh mẫn để suy nghĩ cũng như quan sát các hoạt động xung quanh nữa mà sẽ chìm đắm trong một suy nghĩ nhất định nào đó. Thuốc sẽ hết tác dụng trong ba tiếng nhưng hậu quả để lại sẽ là choáng váng hoặc có thể ngất xỉu. Còn loại dung dịch này, Linh vừa nói vừa giơ một lọ dung dịch có màu xanh lục được đựng cẩn thận trong ống thủy tinh lấy ra từ một chiếc hộp gỗ.

- Cái này tao đã nghiệm cứu cũng như chế tạo khá lâu rồi, nó là đơn đặt hàng từ một tổ chức ngầm khá bí ẩn ở bên Trung Quốc với tổ chức của chúng ta. Dung dịch này rất nguy hiểm, nó tuy trông đơn giản và không có gì khác biệt nhưng sức hủy diệt của nó rất mạnh. Một khi nó được cho vào trong cơ thể của động vật hay thậm chí là người thì sẽ nhanh chóng đi theo các đường máu, chạy hết các cơ quan, tế bào và hủy diệt chúng. Quá trình xảy ra rất nhanh có thể lên đến vài chục giây, sau khi xảy ra thì cơ thể vẫn giống như bình thường mà không có bất kì một điểm khác lạ nào cả. Tuy nhiên, cơ thể ấy đã hoàn toàn bị hủy hoại, có thể nói đây là loại thuốc “trông vậy mà không phải vậy” vì nó trông đơn giản nhưng không hề đơn giản, người chết mà không hề có một hiện tượng nào.

- Vậy mày định làm gì với loại thuốc này. Trang lên tiếng hỏi

- Tao đã cho nó vào trong vỏ đạn cùng thuốc súng, chỉ cần một lượng nhỏ nhưng uy lực vô cùng mạnh. Linh nói xong cất cẩn thận lọ dung dịch vào hộp gỗ và lấy ra khoảng hai mươi viên đạn.

- Mỗi đứa cầm năm viên đi nhưng nhớ là khi nào cần thiết và nguy hiểm thì mới được dùng. Đừng có dùng bừa bãi vì tao vẫn chưa nắm hết được tác hại của nó, rất có thể gây hại cho chính cả người dùng.

- Nhi! Mày đã chuẩn bị những gì rồi, có dụng cụ bảo vệ an toàn không? Linh hỏi

- Có, tao đã chuẩn bị găng tay cũng như mặt nạ để vừa có thể che giấu thân phận và có thể tránh được hơi độc từ thuốc của mày. Nhi vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra bốn bộ dụng cụ.

- OK, tạm thời thế là an toàn rồi. Linh nói

- Thế còn mày, Hân. Thông tin tao cần mày đã tìm được chưa? Trang nghe xong hai con bạn báo cáo thì hỏi

- Tao đã tra gần xong hết rồi, chỉ còn mỗi phần mềm hack các camera an ninh cũng như các thiết bị an ninh thôi. Nhưng tao nghĩ sẽ không cần đến nó. Hân tự tin nói

- Sao lại không cần? Nhi thắc mắc hỏi

- Tí mày sẽ biết, giờ xem cái này trước đã. Nói xong Hân liền đưa cái laptop trên tay cho ba đứa bạn xem.

- Đây là sơ đồ bố trí kết cấu căn nhà của ông ta, nó có ba tầng với tầng một là phòng khách, tầng hai là những phòng ngủ và tầng ba là thư phòng cùng với phòng kho để đồ dùng trong nhà. Tao vẫn chưa thể biết chính xác vị trí để hồ sơ của ông ta ở đâu cả nhưng có thể thu hẹp lại ba nơi. Thứ nhất là phòng ngủ của ông ta nhưng cái này là ít khả năng nhất vì không ai để các hồ sơ mật tại chính phòng ngủ cả tuy nhiên vẫn không được bỏ qua. Hai là thư phòng, nó là nơi có nhiều khả năng nhất nhưng vẫn chưa chắc được vì ông ta rất cáo già. Cuối cùng chính là kho, tuy đây là nơi chỉ để đồ dùng bỏ đi hoặc ít dùng đến nhưng vẫn không được loại trừ. Hân vừa nói vừa chỉ vào các hình ảnh 3D trên màn hình laptop.

- Đó là những thông tin về căn nhà, còn về phần người trong nhà thì có tất cả năm tên bảo vệ. Trước kia ông ta chỉ có hai tên trông cửa nhưng từ khi ông ta bị chúng ta bắt và được thả về nước thì đã xiết chặt an ninh hơn khi thuê thêm một tên giám sát camera cùng các thiết bị an ninh và hai tên cận vệ theo sau. Người hầu trong nhà thì có ba người, hai người chuyên chuẩn bị đồ ăn, đi chợ, quét dọn và một người lo làm vườn, dọn dẹp bể bơi, bể cá. Có một thông tin rất hữu dụng là tối mai nhà ông ta sẽ tổ chức tiệc để chia tay con Huyền đi nước ngoài. Ông ta sẽ mở tiệc từ 20h00 – 23h00, sẽ thuê nhân viên khách sạn cũng như an ninh để phục vụ bữa tiệc. Vì vậy, tao nghĩ không cần sự chuẩn bị của hai chúng mày đâu. Hân nhìn hai con bạn nói

- Không vẫn cần chứ, nhưng chỉ là cần vào lúc nào thôi! Trang nói

- Giờ tao phân công luôn, tao sẽ tìm ở thư phòng, Linh ở nhà kho và Nhi ở phòng ngủ. Tao và Linh ở cùng tầng ba nên có thể trợ giúp cho nhau được, còn Nhi ở tầng hai thì cần sự trợ giúp của Hân. Mày chỉ cần đi lại quanh dưới cầu thang tầng một và theo dõi những người lên xuống, nếu có động tĩnh hãy thông báo cho bọn tao, nếu cái Nhi gặp nguy thì mày hãy nghĩ cách thoát thân cho nó. Ai tìm được thì nhanh chóng thông báo cho những người khác, còn nếu không tìm được thì cũng chỉ được mười lăm phút là phải rút ngay dù không có nguy hiểm gì.

Trang nói xong lấy ra ba bộ khuyên tai vô cùng nhỏ, bên trong là một bộ phận truyền âm vô cùng tinh tế và rất khó phát hiện vì nó trông rất giống bình thường.

- Chúng mày hãy dùng nó để truyền tin cho nhau.

- Thế hôm đấy mày định đột nhập như thế nào? Linh nhận lấy khuyên tai rồi hỏi

- Hân sẽ đóng giả là nhân viên của khách sạn đến phục vụ, còn ba đứa chúng ta thì đột nhập vào như mọi khi. Trang trả lời

- Sao không để cả bốn đứa đóng giả cho an toàn, cần gì phải mạo hiểm đột nhập. Hân nói

- Không được, như thế sẽ lộ thân phận của chúng ta. Ông ta đã biết mặt chúng ta nên Hân dù có đóng giả cũng phải trang điểm khác đi và tránh gặp mặt ông ta là tốt nhất. Ngoài ra, con Huyền cũng đã biết mặt chúng ta, nếu chúng ta cứ đi lại thì sẽ bị phát hiện. Trang giải thích

- Được, làm theo kế hoạch của mày đi. Nhi nói

20h00, trên một oto bốn chỗ bình thường, có ba người con gái ăn mặc hoàn toàn giống nhau với nguyên một màu đen. Với quần bó đen, áo phông cùng áo khoác da màu đen, đeo găng tay và mặt nạ. Linh ngồi ở vị trí lái xe nói:

- Bắt đầu được chưa?

- Đợi tao hỏi cái Hân đã. – Tiệc bắt đầu chưa? Trang ngồi bên cạnh ghé lái hỏi

- Bắt đầu rồi, chúng mày bắt đầu hành động đi. Chỉ có khoảng mười lăm phút thôi nhé. Hân đang ở trong một căn phòng dành để thay đồ cũng như nghỉ ngơi tạm thời cho những nhân viên khách sạn được thuê phục vụ bữa tiệc. Cô vừa mới thay quần áo từ một cô nhân viên khác đã bị ngắt và đang bị trói hết chân tay cùng với bị miệng. Sau khi thay đồ xong Hân liền kéo cô nhân viên giấu dưới gầm giường và quay ra điều khiển laptop. Cô gõ một loạt các kí hiệu và các mệnh lệnh trên máy tính, một lúc sau hình ảnh từ các camera được bố trí trong căn biệt thự đều hiện lên trên màn hình. Những camera được bố trí ở trong bữa tiệc thì vẫn được giữ nguyên nhưng những camera ở các hành lang cũng như đường đi lên các tầng thì đều Hân cố định với một hình ảnh duy nhất là khi không hề có ai qua lại. Vì vậy nếu nhóm của Trang đột nhập cũng không hề sợ bị phát hiện, tuy nhiên chỉ lừa được bảo vệ một khoảng thời gian. Vừa làm xong Hân liền cất laptop đi và ra ngoài làm việc của mình.

Trong lúc đó, ba người kia đã thành công đột nhập vào biệt thự bằng cách leo tường từ phía sau biệt thự và leo dây lên tầng hai. Lúc này bữa tiệc vừa mới bắt đầu lên tất cả mọi người đều tập trung vào đây, ba người đã thành công vào các căn phòng.

Ở ban công tầng hai, Nhi lấy một dụng cụ cắt kính được làm từ công nghệ điện tử rất giống cái compa vô cùng nhỏ ở túi áo ra. Cắt được một hình tròn đủ cho một bàn tay, cô liền đưa tay vào mở chốt cửa và đẩy cửa bước vào. Bên trong là một màu tối om, chỉ có ánh sáng từ mặt trăng ngoài cửa sổ hắt vào. Nhi liền cất dụng cụ cắt đi và lấy một chiếc đèn pin nhỏ để tìm kiếm. Bắt đầu từ những chiếc tủ ở đầu giường đến tủ quần áo, đến bên dưới gầm giường và thậm chí ở dưới chiếc ghế sofa trong phòng. Tuy nhiên, cô vẫn không tìm thấy gì mà chỉ thấy được những giấy tờ bình thường như: bằng lái xe, chứng minh nhân dân, những giấy tờ kết hôn và nhà đất được cất trong một chiếc hộp ở tủ quần áo. Nhìn đồng hồ ở tay, thấy đã 20h12 phút, cô liền thở dài cất gọn gàng các đồ đạc đi, xóa hết dấu vết và đi ra hướng ban công. Lại lấy dụng cụ cắt ra nhưng lần này cô lại chỉnh một cái nút trên đó, lấy miếng kính vừa cắt ra đặt vào chỗ cũ và gắn lại kính, nó chính là một phát minh vô cùng độc đáo mà các thành viên chế tạo vũ khí, vật dụng của tổ chức đã sáng tạo ra từ hai năm trước.

Cùng thời gian Nhi bước chân vào phòng ngủ thì Linh và Trang ở trên tầng ba cũng bắt đầu hành động. Hai phòng đó đều ở bên trái, kho thì ở trong cùng còn thư phòng thì ở gần cầu thang hơn. Hai người đột nhập từ cửa sổ ở hành lang tầng ba và đi đến từng phòng. Cả hai đứng trước cửa phòng, gạt đầu nhìn nhau và đều mở cửa đi vào khi mở cửa bằng chiếc khóa vạn năng cũng do tổ chức chế tạo ra.

Trong phòng kho được bố trí khá bừa bộn nhưng vẫn có thể tìm được những giấy tờ hoặc có thể là những tập hồ sơ vì nó đều được cất trong các thùng giấy. Linh rất dễ dàng tìm được nhưng số lượng rất nhiều nên cô phải vớt và đọc và tìm kiếm. Những tài liệu cũng như hồ sơ liên quan đến tập đoàn của ông ta hoặc các tài liệu mua bán, trao đổi mà ông ta được tổ chức giao lãnh đạo đã lâu được ông ta vớt đi đều được cô dùng máy chụp ảnh siêu nhỏ chụp lại. Cô vẫn tiếp tục tìm kiếm giấy tờ ở các thùng khác nhưng không tìm thấy thông tin cần thiết nhất. Nhìn đồng hồ đã 20h15, cô liền cất đi các giấy tờ vào chỗ cũ và đi ra hướng cửa. Tuy nhiên, bất ngờ khi cô đi ra đến gần cửa thì có một tiếng “bịch”, cô liền giật mình quay lại và thấy một chiếc hộp giấy nhỏ đã rơi ở dưới đất. Tò mò đi đến, cô mở ra xem thì thấy trong đó chỉ có một tờ văn kiện đã cũ, trên đó ghi một dòng chữ vô cùng to “Thông tin về Sato Misuki”. Linh có cảm giác rất vui mừng vì rất có thể đây là thông tin cần tìm, cô liền đọc thông tin: Sato Misuki – người Nhật, 55 tuổi, nhà ở Tokyo, là một người thành đạt trong kinh doanh, rất thông minh và đầy quý giá trong giới thương nghiệp. Đặc biệt ông ta là người đứng đầu trong tổ chức mafia ở Nhật, tham vọng là thống trị toàn bộ thế giới ngầm ở châu Á.” Linh đã rất vui mừng nhưng khi đọc xong cô lại cảm thấy thất vọng vì thông tin rất ít, chỉ nói sơ qua về người bí ẩn. Tờ giấy chỉ là một bản sao được ông Hải tìm hiểu nhưng không hề đầy đủ, có thể nói cái người tên Misuki là một người bí ẩn, đến ông Hải là người của ông ta mà cũng không hề biết rõ.

Đang mãi chìm đắm trong tờ giấy thì Linh liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đi đến cửa phòng. Linh liền giật mình, giấu vội tờ giấy vào túi áo, chạy nhanh đến bên cạnh cửa ra vào và lấy một khẩu súng từ đằng sau. “Cạch” tiếng súng đã lên đạn, Linh đã sẵn sàng khi người ngoài cửa bước vào thì cô sẽ bắn ngay lập tức và bỏ chạy nhanh theo lối cửa sổ. Cô đã suy nghĩ rất nhanh khi biết giờ đã quá thời gian ra hạn nên chắc ba người kia đã thoát ra, vì

vậy cô mới dám nổ súng để chạy thoát. Tiếng chìa khóa được cho vào ổ đã vang lên những tiếng lạch cạch Linh đã giờ súng lên và chuẩn bị bóp cò ngay khi cửa mở.

- Cạch! Tiếng mở cửa vang lên. Tuy nhiên, không phải cánh cửa phòng kho mà lại là cánh cửa phòng bên cạnh – thư phòng.

- Đứng lại! Người bảo vệ đang chuẩn bị mở cửa phòng kho thì thấy một người mặc một bộ đồ đen đang mở cửa từ phòng bên cạnh và bỏ chạy. Anh ta liền đuổi theo và hét lên

Trang bỏ chạy theo đường cầu thang xuống tầng hai, cô đã chọn một đường nguy hiểm nhất vì đường ở cửa sổ cô để dành cho bạn của mình thoát thân. Nếu cô chạy theo đường cửa sổ thì sẽ thoát một cách an toàn nhưng Linh sẽ bị nguy hiểm vì bảo vệ sẽ nhanh chóng chặn đường ở cửa sổ và Linh sẽ không thể đi ra được do cửa sổ ở ngay đối diện cầu thang. Vừa chạy Trang vừa truyền âm qua khuyên tai.

- Linh! Mày hãy thoát ra ở cửa sổ đi, tao sẽ dẫn bọn nó đi hướng khác.

- Nhi, mày còn ở tầng hai không? Trang hỏi

- Còn, tao đang ở ban công. Nhi trả lời

- Mày mở sẵn cửa kính rồi chạy trước đi, tao sẽ ra từ cửa đó. Nói xong Trang chạy theo hướng về phòng ngủ ở tầng hai.

- Còn Hân, mày câu giờ bọn tao, chỉ cần vài giây thôi rồi mày tìm cách ra tập trung ở chiếc xe ngay gần biệt thự.

Lúc này Trang đã vào bên trong phòng ngủ, cô liền chốt lại cửa và chạy nhanh ra ban công rồi theo dây thừng nhảy xuống vườn sau nhà. Dưới tầng một, khi nghe thấy có thông báo từ tên bảo vệ ở trên tầng ba, những tên bảo vệ còn lại đã chia thành hai hướng, một là đi lên tầng trên, hai là ra chặn đường ra vào. Một tên bảo vệ đi đến chỗ ông Hải đang mời rượu khách và nói nhỏ với ông ta. Nghe xong ông ta liền xin lỗi khách mời và đi nhanh ra hướng cửa. Hân thấy mấy tên bảo vệ đang định lên tầng trên thì liền bê một khay đồ uống chạy tới và cố ý ngã ra giữa đường.

- Cô đang làm gì vậy? Có biết bọn tôi đang vội không? Kéo cô ta ra. Một tên bảo vệ đi đầu nói

- Nay, tôi bị ngã mà mấy anh đối xử với tôi thế à? Có biết ứng xử với con gái như thế nào không? Mọi người đến đây mà xem, mấy người này ăn hiếp phụ nữ này. Hân vừa khóc vừa gào lên trông rất tội nghiệp.

Mọi người xung quanh đây nghe thấy liền tiến lại gần, chỉ trích, bàn tán. Càng ngày càng đông người, tên bảo vệ vừa rồi thấy vậy liền nói với những tên còn lại rồi chạy đi:

- Các cậu ở lại giải quyết đi.

Được một lúc, Hân thấy đã có đủ thời gian cho ba con bạn đào thoát nên liền nghĩ cách thoát thân.

- Tôi...tôi đi vệ sinh để rửa mặt. Hân nói với những người xung quanh

- Cô đi đi, cần bọn tôi giúp gì không? Mấy cô gái dự tiệc cùng mấy nữ nhân viên nói

- Tôi đi một lát rồi quay lại. Nói xong Hân liền bỏ đi

Còn ba người bọn nó thì Nhi đã là người chạy ra đầu tiên; tiếp đó là Linh, cô đã trèo xuống và đứng đợi ở góc tường. Trang là người cuối cùng, cô thấy Linh thì liền nói:

- Sao không đi trước đi.

- Tao đợi mày. Linh trả lời

- Đi nhanh lên. Nói rồi cô kéo Linh đến góc tường và trèo qua, Linh là người trèo trước, Trang đang trèo qua thì có tiếng người vang lên.

- Mấy người là ai? Là cô hả Queen, cô cũng giỏi thật, dám vào đến tận đây à? Ông Hải đang không biết là ai đột nhập nhưng đến khi đi đến gần thì đã biết.

- Tôi sao lại không vào được? Trang trả lời

- Cô vào được nhưng không ra được. Ông ta nói với giọng quyết đoán cùng ánh mắt sắc lạnh, cầm khẩu súng từ tên bảo vệ phía sau và bắn về phía Trang.

- Đoàng. Trang thấy ông ta cầm súng thì liền ngay lập tức nhảy xuống mà không trèo tiếp nữa. Cô liền rút ngay khẩu súng ở sau lưng và bắn ngay lập tức. Ông Hải không hề đoán trước được tình huống nên khi Trang nhảy xuống và bắn súng về phía ông ta thì ông ta chỉ biết tro mắt đứng nhìn.

- Đoàng. Tiếng súng thứ hai vang lên và đã nhắm thẳng vào giữa trán ông ta. Ông Hải đứng bất động như không hề có gì xảy ra và tất cả những tên bảo vệ xung quanh đều hoảng loạn. Lúc này khẩu súng trên tay ông ta rơi xuống đất cùng với thân thể đã không còn sự sống của ông ta.

- Bố....Ông chủ....Đó là những tiếng kêu thất thanh từ Huyền cũng như những tên bảo vệ. Huyền nghe thấy tiếng súng đầu tiên thì liền chạy ra ngoài và đã chứng kiến toàn bộ hình ảnh khi người bí ẩn bắn chết bố mình. Trang sau khi bắn xong phát súng liền nhanh chóng trèo qua tường và chạy đến chiếc xe đang đỗ ở ven đường. Đến chỗ xe thì cũng là lúc Hân chạy đến, cả hai cùng lên xe và chiếc xe lăn bánh chạy ra đường lớn.

Trên xe lúc này, Nhi là người lái xe, bên cạnh là Linh còn Trang và Hân ngồi sau. Hân liền lên tiếng:

- Mày không sao chứ? Vừa tao có nghe thấy tiếng súng, tao đã nhờ đám đông hỗn loạn để thoát ra ngoài nhưng không hề thấy mày. Có phải mày là người đã bắn súng?

- Ừ, tao đã bắn chết ông ta. Trang tháo mặt nạ ra trả lời

- Sao tao nghe thấy có hai tiếng súng. Nhi hỏi

- Ông ta bắn tao nhưng tao né kịp và phát thứ hai là tao bắn trả. Trang nói

- Không sao là được rồi. Lúc nghe thấy tiếng súng là tao đã rất sợ, sợ rằng không còn nhìn thấy mày nữa. Hức.... Linh nói trong tiếng nước mắt

- Tao không sao mà, tao đâu có dễ chết như vậy. Trang cười dỗ dành đứa bạn.

- Thế mày làm sao mà biết được tao gặp nguy hiểm mà cứu. Linh lau nước mắt hỏi

.....

Trở lại, 20 phút trước

Trang sau khi mở cửa vào phòng, cô liền đi tới tủ sách và tìm kiếm, cô đã mất rất nhiều thời gian vì đây là nơi có nhiều sách vở, giấy tờ nhất. Đang mãi tìm kiếm thì cô chợt thấy trên bàn làm việc có một chiếc máy tính. Tìm mãi không thấy, cô liền đi đến mở máy và tìm kiếm các file, mở tất cả các thư mục đến khi mở ra một thư mục cần password, thì cô đã lấy một phần mềm điện tử đã cài sẵn từ Hân dùng để chuyên bẻ khóa các mật khẩu của tài khoản, thư mục. Sau một phút, cô đã vào được thư mục, nó liền hiện lên một dòng chữ vô cùng to “Thông tin về Sato Misuki”, thấy thế cô liền cắm USB vào và sao chép toàn bộ. Lúc sau, nhìn đồng hồ là 20h15, cô thấy đã sắp sao chép xong, chuẩn bị thu dọn và bỏ đi thì nghe thấy tiếng “bịch” từ phòng bên cạnh, đang định lên tiếng hỏi Linh thì cô nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang và đi thẳng đến phòng kho. Cô biết rằng Linh đã bị phát hiện nên cô liền nhìn đến USB, rất may là nó đã sao chép xong, cô liền cất đi và đi thẳng ra cửa phòng.

.....

- Đó là tất cả những gì tao đã làm, những việc sau thì chúng mày đã biết.

- Cảm ơn mày rất nhiều! Lúc đấy tao cũng không biết nên làm thế nào cả, tao chỉ biết bắn chết hắn ta và bỏ chạy thôi. Linh cảm động nói

- Chuyện đã qua rồi, chúng ta về nghỉ ngơi đi. Trang nói xong liền ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại.

* Lời tác giả: Chương này mình đã viết dài hơn các chương khác để bù cho chương sau vì vào thứ năm tuần sau(ngày ra chương mới) mình bận thi giữa kỳ 1 nên không thể đăng chương được. Nên tập này mình viết dài thay cho hai chương và chủ nhật mình vẫn sẽ ra chương mới. Rất mong các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ truyện của mình!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Truy Tìm Nội Gian (1)

- Mày đọc báo sáng nay chưa?

- Chưa, có tin gì à?

- Ông Nguyễn Quang Hải – chủ tịch công ty nội thất Mix bị giết chết ngay tại nhà mình vào hôm qua khi tổ chức tiệc chia tay con gái đi du học.

- Ông ta bị giết? Có biết ai là hung thủ không?

- Công an đang điều tra, tao có ông chú làm ở sở công an nói là vụ án này rất nghiêm trọng vì người chết là người có địa vị và đặc biệt là nguyên nhân dẫn đến cái chết rất bí ẩn. Ông ta bị bắn nhưng đạn ấy không bình thường, nó không thể gây mất mạng nhưng cấu tạo bên trong nó rất lạ khiến cho ông ta bị chết mà không hề có hiện tượng khác biệt gì cả.

- Hình như ông ta là bố của chị Huyền hotgirl trường mình đúng không?

- Ủ, ông ta chứ ai.

- Không biết làm gì mà để bị giết chết như thế nhỉ?

.....

- Thông tin lan truyền nhanh gớm? Nhi nhìn theo bóng lưng nhóm học sinh nữ vừa bàn tán nói

- Ông ta là người có địa vị mà, báo hay tạp chí nào mà chả quan tâm. Hân vừa đi vừa nói

- Mà dùng viên đạn tao đưa à? Linh hỏi Trang

- Ủ! Trang trả lời

- Nó cũng hiệu quả đấy. Linh nói

- Mà chuyện này có vẻ sẽ âm ỉ một thời gian. Mà đã nghĩ ra cách giải quyết chưa, Trang? Linh hỏi tiếp

- Tao đã nhờ bố giải quyết bên chính quyền rồi. Minh mới về nước chưa quen biết được với ai cả nên tao nhờ bố đứng ra giải quyết dùm. Trang trả lời

- Ủ, giờ chỉ biết nhờ bác Tùng giải quyết thôi! Linh nói

Cả bốn cùng tiếp tục đi lên lớp, nhưng đến cầu thang lên tầng thì gặp được bốn người con trai đang đứng đợi. Thấy bọn nó đi đến Lâm liền đi tới và nói:

- Trang, anh có chuyện cần nói. Lâm liền đi hướng ra vườn hoa sau khu B, Trang thấy vậy liền đi theo.

- Có chuyện gì thế? Sáng ra nó nhận được điện thoại của ai xong rồi đi luôn, rồi đến trường bảo lên lớp thì nó bảo đợi người. Minh tò mò hỏi

- Không có việc gì đâu? Anh em họ chắc có việc gia đình thôi! Lên lớp đi, sắp vào giờ học rồi đấy. Hân trả lời rồi kéo hai con bạn đi lên lớp

- Ồ hay, biết là cái gì rồi sao không giải thích rõ, bỏ đi là sao? Minh thắc mắc nói

- Thôi lên lớp đi mày, để anh em nó nói chuyện, nếu có gì không giải quyết được hay có khó khăn gì thì thằng Lâm nó sẽ nói mà. Huy kéo thằng bạn đi.

- Thiên, mày có đi không? Huy thấy thằng bạn đứng bất động thì nói. Thiên là người đứng yên lặng từ nãy đến giờ, cậu chỉ lắng nghe mọi người nói chuyện và liếc nhìn một bóng lưng đã khuất xa.

- Có. Thiên liền cùng hai đứa bạn đi lên lớp

.....

Ở vườn hoa, giờ đã sắp vào học nên ở đây rất yên tĩnh, đi đến một chỗ khá vắng vẻ, Lâm liền quay lại nói với Trang:

- Sao em giấu anh việc ấy, em có biết như thế rất nguy hiểm không?

- Bọn em tự lo cho chuyện của mình được mà, em không muốn phải làm phiền đến ai cả. Trang trả lời

- Anh trao toàn quyền quản lý chi nhánh ở đây cho em rồi. Em chỉ cần chỉ đạo mấy tên sát thủ trong tổ chức đi làm là được cần gì phải đích thân đi. Lâm lo lắng nói

- Nhiệm vụ này cần giữ kín, càng ít người biết càng tốt nên bọn em mới phải hành động. Trang nói

- Em nghi trong tổ chức có nội gián hay còn người phản bội như ông ta nữa hả? Lâm hỏi

- Tuy tổ chức tuyển chọn cũng như sàng lọc rất kỹ lưỡng nhưng vẫn không thể chủ quan được. Chúng ta có thể gài gián điệp vào các nơi khác thì không thể nào các nơi khác không làm như vậy với chúng ta. Nhiệm vụ này ban đầu em dự tính là hành động trong thâm lặng nhưng đã xảy ra sơ suất khiến cho sự việc bị làm âm lên. Bên công an sẽ lao vào điều tra và thậm chí là cả người bí ẩn kia nữa. Trang giải thích

- Bên công an em không phải lo, bố sẽ biết cách giải quyết, còn về phía người bí ẩn kia thì chúng ta cần điều tra rõ hơn. Em đã thu hoạch được những thông tin gì? Lâm nói

- Bọn em đã lấy được một ít dữ liệu thông tin về ông ta. Tối anh về nhà, em đã hẹn bố cùng bàn bạc về việc này rồi. Nói xong Trang quay lưng đi ra khỏi vườn hoa.

- Được, tối anh sẽ về. Lâm đi theo nói

Lâm và Trang đi lên lớp thì liền gặp Minh đang đứng ở ngay cửa lớp.

- Mày có chuyện gì hả? Minh kéo Lâm lại hỏi
- Không có gì cả? Mày cứ nghĩ linh tinh. Lâm cười vỗ vai thằng bạn
- Thật là không có gì không? Hay mày giấu tao. Minh nghi ngờ nói
- Không có gì thật. Thôi về chỗ đi cô vào bây giờ. Cả ba cùng về bàn học của mình
- Anh Lâm nói gì với mày thế? Trang vừa ngồi xuống Linh đã nói thăm hỏi
- Chuyện đấy thôi, không có gì đâu. Trang nói

19h00, tại biệt thự chính, Trang cùng Lâm đi vào trong

- Con chào bố mẹ! Hai người đồng thanh
- Hai đứa về rồi hả? Mẹ nghe bố bảo hai đứa sẽ về nên đã chuẩn bị cơm, vào ăn thôi! Bà Thu đi ra nói
- Vâng! Trang nói

Cả bốn người ngồi vào bàn và bắt đầu ăn, bà Thu lại lên tiếng hỏi:

- Hôm nay hai đứa về là thăm bố mẹ hay có chuyện gì?
- Dạ bọn con có chuyện nói với bố. Lâm gấp thức ăn cho mẹ và nói
- Có chuyện gì mà phải giấu mẹ? Bà Thu nói
- Ăn cơm đi, không nói chuyện trên bàn ăn. Ông Tùng nói

Mọi người lại bắt đầu ăn cơm. 15 phút sau, ông Tùng là người đứng lên đầu tiên:

- Hai đứa ăn xong thì lên thư phòng. Nói rồi ông đi lên tầng trước.
- Con cũng ăn xong rồi, con xin phép trước. Trang liền đứng lên và đi theo bố mình.
- Ủ! Con lên nói chuyện với bố đi. Bà Thu nói
- Vâng! Trang gật đầu nói

5 phút sau, Lâm cũng đi lên thư phòng.

- Mẹ bảo con mang hoa quả và trà lên cho hai người. Lâm đặt đồ lên bàn.
- Ngồi đi. Ông Tùng chỉ chiếc ghế salon đối diện nói
- Bắt đầu đi, con thu hoạch được những gì? Ông Tùng hỏi Trang
- Đây là những thông tin bọn con tìm được. Trang đưa hai tờ giấy cho bố

- Tờ đầu tiên là thông tin về người bí ẩn ấy. Ông ta tên là Sato Misuki, người Nhật chính gốc, 55 tuổi, mặt ngoài là một doanh nhân nhưng ông ta rất khôn lỏi khi chỉ là người đứng sau điều hành một cách bí mật. Rất ít người biết đến ông ta là một doanh nhân, nếu như không có tài liệu từ ông Hải thì con cũng không hề biết đến ông ta. Còn mặt trong thì ông ta đứng đầu một tổ chức mafia bên Nhật, nhưng trong đây không có nói rõ ràng về tổ chức ấy. Tất cả chỗ này là thông tin mà Linh kiếm được. Tờ thứ hai thì chỉ có thông tin về những nhiệm vụ mà ông Hải được giao. Ông Hải đã được mua chuộc để làm gián điệp từ ba năm trước và đã thực hiện bốn phi vụ. Ba phi vụ đầu rất nhỏ, ông ta dựa vào vị trí cùng sự tin cậy của mình nên đã lấy trộm một ít vũ khí, thuốc nổ từ kho. Chỉ đến phi vụ vừa rồi là một lô hàng nguyên liệu để chế tạo nên chúng ta mới phát hiện ra. Trang giải thích

- Đúng là không tin vào lòng người được mà. Ông ta cũng theo bố được sáu, bảy năm rồi nhưng vẫn phản bội lại. Ông Tùng chán nản nói
- Bố đã giải quyết việc Trang giết ông Hải chưa ạ? Lâm hỏi
- Bố đã liên lạc với mấy ông bên sở công an rồi, nhờ mấy ông ta làm chìm xuống vụ này. Con không phải lo đâu Trang, con mà không ra tay thì bố cũng sai người diệt ông ta. Chỉ cái tội phản bội đã phải chết rồi, lại còn định làm bị thương con gái ta thì ông ta càng phải chết. Ông Tùng nói
- Trang nghi là trong tổ chức còn nội gián. Bố nghĩ sao về việc này? Lâm hỏi tiếp
- Bố cũng nghĩ theo Trang, một mình ông ta không thể làm được nhiều như vậy, chắc chắn còn người nào đó giúp đỡ. Hai đứa nghĩ ra phương án gì

chưa? Ông Tùng hỏi

- Con muốn dựa vào cái chết của ông Hải để tìm ra những kẻ nội gián ấy. Con sẽ tung tin trong tổ chức về việc người giết ông ta là bọn con và bọn con đã nắm được một số thông tin liên quan đến việc phản bội của ông ta. Những tên nội gián sẽ rơi vào hai tình huống là: một đối với những tên nhát gan sẽ nhanh chóng rời khỏi tổ chức để bảo toàn tính mạng, hai sẽ bí mật về đây điều tra hoặc nghe ngóng thông tin rồi mới quyết định. Chúng ta sẽ nói lòng phòng vệ để cho những tên theo trường hợp một có khả năng bỏ trốn, rồi khi chúng rời đi thì sẽ tóm đầu bắt gọn. Còn trường hợp hai, con sẽ cho người tin cậy của mình theo dõi ở sân bay, bến xe,... để nhận biết những người nào trong tổ chức đã về nước. Từ đó sẽ có danh sách và theo dõi từng người để tìm bằng chứng và bắt lại. Trang nói

- Phương án rất hay nhưng nếu như chúng không phải nhát gan như ở trường hợp một và không về đây điều tra mà nhờ người khác thì sao? Ông Tùng hỏi tiếp

- Con sẽ cố tình làm lộ ra thông tin về các phi vụ phản bội của ông Hải và một chút thông tin về người bí ẩn. Sau đó con sẽ truyền tin giả là sẽ nhanh chóng xử lý các tên nội gián đã cùng ông Hải phản bội lại tổ chức. Lúc đấy sẽ không có tên nào là dám ngồi yên mà không hoảng sợ vì chúng ta đã tìm được thông tin về người bí ẩn ấy thì thông tin về chúng cũng sẽ bị bại lộ. Và ông Hải – người cầm đầu của bọn chúng đã bị giết trong tay bọn con thì đó là một minh chứng cụ thể cho việc sẽ xử lý những tên nội gián ấy. Trang nói tiếp

- Con đúng là không phụ lòng mong mỏi của ta, rất xứng đáng là một người lãnh đạo. Con rất tinh tế trong việc đánh vào tâm lý bọn chúng, mặc dù không hề biết một chút gì nhưng lại khiến bọn chúng tự bại lộ. Ông Tùng cười khen

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Truy Tìm Nội Gián (2)

- Chuyến bay từ sân bay John F.Kennedy (JFK), New York, Mỹ đến sân bay Tân Sơn Nhất đã hạ cánh an toàn. Yêu cầu hành khách kiểm tra lại hành lý và đi theo sự hướng dẫn của nhân viên sân bay. Tiếng thông báo ở sân bay vang lên

Các hành khách trên chuyến bay đang từ từ đi ra khỏi cửa hành lý. Cách đó không xa, có một người đàn ông mặc một bộ đồ vest đen, đeo kính dâm và đang cầm máy ảnh chụp lại những người trên chuyến bay đi ra. Một lúc sau, người đàn ông bỏ đi ra một nơi yên tĩnh và gọi điện thoại:

- Thưa Queen, hôm nay chỉ có một chuyến bay duy nhất từ New York đến Hồ Chí Minh. Tôi đã chụp lại hình ảnh của những người ngoại quốc khả nghi, tất cả có ba người là một người đàn ông trung niên ăn mặc khá lịch sự, một cậu thanh niên nhưng cậu ta có đeo kính cùng khẩu trang nên không thể chụp rõ được mặt và một người phụ nữ trông có vẻ rất vội vàng.

- Loại người phụ nữ đó đi vì thông tin tôi nhận được từ bên kia gửi về là không có một thành viên nữ nào rời khỏi tổ chức cả. Ông hãy theo dõi người đàn ông khả nghi và thông báo những hành động đáng nghi của ông ta cho tôi. Còn người thanh niên kia ông hãy gửi ảnh cho tôi, tôi sẽ theo dõi hắn. Trang ở đầu dây bên kia nói

- Vâng, tôi sẽ làm theo yêu cầu của cô. Người đàn ông trả lời và cúp máy.

Nhận ảnh được gửi tới, Trang nhìn vào bức ảnh để nhận dạng. Cô ngồi trên xe và nhìn ra ngoài qua kính trước để tìm người trong ảnh. Một lúc sau, Trang đã nhìn thấy người thanh niên khả nghi đó đi ra ngoài. Đó là một người thanh niên khoảng 17, 18 tuổi, rất cao, khoảng 1m85 trở lên, cậu ta cũng mặc bộ vest đen nhưng trông rất chừng chặc và phù hợp vì body khá chuẩn. Mặc dù có đeo kính và mang khẩu trang nhưng với dáng người rất chuẩn vẫn khiến cho các bạn nữ ngó nhìn. Cậu ta đang đi từ từ ra ngoài cửa và vẫy một chiếc taxi đang đậu ở gần đấy. Lên xe được một lúc thì chiếc taxi liền lăn bánh đi ra đường chính. Xe đi khoảng 20 phút thì dừng lại trước cửa khách sạn năm sao Domino ở trung tâm thành phố. Người thanh niên liền mang hành lý xuống xe và đi vào trong. Trang đậu xe sát vào vỉa hè nơi dành để đậu oto và cũng đi vào trong. Khi đi vào đến nơi thì cô trông thấy người thanh niên đang cùng một nhân viên mang hành lý đi vào thang máy. Đợi cho thang máy đóng lại, cô liền đi đến quầy tiếp tân và hỏi:

- Xin cho hỏi người thanh niên vừa rồi đã thuê phòng bao nhiêu?

- Dạ thưa cô, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng cho người lạ được. Nếu cô muốn hỏi thì hãy chứng minh rằng có quen biết với khách hàng hoặc phải được khách hàng đồng ý thì chúng tôi mới được cung cấp thông tin. Tiếp tân nói

- Được rồi, cảm ơn vì đã làm phiền. Trang nói xong quay người đi ra ngoài.

- Không có gì ạ! Tiếp tân cười nói

Trang sau khi đi ra khỏi cửa khách sạn thì lại lên xe oto đang đậu ở vỉa hè ngồi đợi. Khoảng nửa tiếng sau thì người thanh niên ấy lại đi ra khỏi cửa khách sạn. Cậu ta đã thay một bộ đồ khác rất thoải mái với một chiếc quần jean cùng một chiếc áo phông đơn giản. Tuy nhiên, cậu ta vẫn đeo kính cùng khẩu trang và lại đón một chiếc taxi khác. Lần này chiếc taxi đi rất lâu, người thanh niên dường như đang đi tham quan tất cả các địa điểm nổi tiếng trong thành phố. Hơn một tiếng đồng hồ thì cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại tại trung tâm mua sắm khi đã sắp đến giờ cao điểm. Vào giờ đó, ở đây đặc biệt là ở trung tâm thành phố thì gần như tất cả các con đường đều sẽ bị ùn tắc, xe cộ đi lại rất khó khăn. Cậu ta đã đi vào trong và lên thẳng tầng ba, tầng trung

bày quần áo cùng các phụ kiện. Từ khi bước vào cửa thì cậu ta đã bỏ xuống chiếc khẩu trang nhưng vẫn còn đeo chiếc kính. Nhìn qua thì vẫn không thấy được nhiều về khuôn mặt nhưng vẫn có thể đoán rằng đó là một người đẹp trai với nước da trắng, chiếc mũi rất cao, mái tóc được cắt gọn gàng với màu nâu tự nhiên. Cậu ta đi vòng quanh mua một vài bộ quần áo thì liền đi lên tầng bốn, tầng ẩm thực. Vào trong cửa hàng LOTTE, chọn một chiếc bàn trong góc khá yên tĩnh và ít người để ý đến và ngồi xuống. Trang cũng chọn một chiếc bàn ở sau lưng cậu ta và cách nhau hai bàn. Khi đồ ăn tới cậu ta đã bỏ kính ra nhưng do ngồi ở đằng sau nên Trang vẫn không hề nhìn được khuôn mặt. Ngồi được một lúc, cô định giả vờ đứng lên đi qua trước bàn cậu ta để có thể nhìn được hết khuôn mặt. Tuy nhiên, đúng lúc này cậu ta cũng đứng lên và đi ra quầy thanh toán. Trang thấy vậy liền ngồi xuống và cúi mặt ăn thức ăn của mình vì quầy thanh toán ở đằng sau lưng cô, cậu ta sẽ đi qua trước bàn của cô. Sợ rằng người thanh niên ấy khi đi qua nhìn thấy mặt cô thì sẽ bị lộ việc theo dõi nên cô đã cố tránh né. Sau khi thanh toán, người thanh niên liền đi thẳng ra ngoài trung tâm mua sắm. Lần này cậu ta không gọi xe taxi nữa mà lại quyết định đi bộ. Trang thấy cậu ta bỏ đi thì liền đi thanh toán và đuổi theo. Cậu ta đi rất nhanh, nếu như Trang không phải là một người hay chạy bộ tập thể dục không thể nào đuổi theo được.

Bây giờ đã là 19h00, đèn đường đã được bật lên để thay thế cho những tia sáng mặt trời đang tắt dần trong trời tối. Trên đường xe cô đã đi rất nhiều so với giờ cao điểm khi chỉ có vài người lác đác đi lại. Tất cả họ đã trở về nhà để nghỉ ngơi sau một ngày học tập, làm việc vất vả. Hiện tại, những con đường khá yên tĩnh, chỉ có một vài đôi tình nhân hoặc những gia đình cho con cái của mình đi chơi là đi lại trên vỉa hè. Đi được một lúc, người thanh niên liền đi nhanh hơn và rẽ vào một cái hẻm ở ngay trên đường đi. Trang thấy vậy liền giữ khoảng cách nhất định để tránh bị mất dấu và nhanh chóng đi theo. Cô cũng đeo cho mình một chiếc khẩu trang để có thể tiện theo dõi. Bước chân vào con hẻm, sau một hồi rẽ trái, rẽ phải, Trang đã bị mất dấu. Cô đã dừng lại và đứng quan sát, sau một hồi xác định là đã thật sự mất dấu thì cô quyết định quay lại. Tuy nhiên, không như mong đợi, khi cô quay lại đằng sau và định bước đi thì đã có một cánh tay chặn ngang trước mặt. Dừng bước chân lại, cô nhìn theo cánh tay lên trên thì thấy người thanh niên vừa mất dấu đã đứng trước mặt cô. Thấy cô nhìn lên, cậu ta liền nói:

- Cô theo dõi tôi làm gì?

Trang vẫn nhìn chăm chăm vào cậu ta, cô vẫn không hề có dấu hiệu nào là hoảng sợ hay bất ngờ cả, cứ như rằng cô đã biết trước sự việc. Thản nhiên nhìn vào đối phương, Trang im lặng không trả lời.

- Không trả lời tôi à? Tên thanh niên lại hỏi

- Anh là người Việt? Trang không hề trả lời mà hỏi lại. Tuy rằng nghe giọng nói của cậu ta phát âm không được lưu loát và tự nhiên như người chính gốc lắm nhưng cô vẫn có thể nghe được nhưng gì cậu ta nói.

- Tôi có nửa dòng máu Việt. Cậu ta trả lời

Đúng lúc cậu ta trả lời, Trang liền rất nhanh, có thể nói là nhanh đến nỗi không thể nhìn thấy. Cô đã đưa tay giật xuống chiếc khẩu trang và chiếc kính của cậu ta. Tuy nhiên, vô quýt dầy có móng tay nhọn. Người thanh niên cũng nhanh không hề kém cô, khi cánh tay của Trang được đưa lên thì cậu ta cũng liền lập tức lùi về sau một bước khiến cho Trang giật hụt. Sau khi ổn định lại, cậu ta liền cười nói:

- Cô rất nhanh đấy nhưng có vẻ như tôi nhanh hơn cô một chút rồi. Cậu ta giơ cao chiếc tay lên và cầm trên tay là một chiếc khẩu trang. Trang thấy cậu ta giơ tay lên thì ngay lập tức sờ lên mặt, chiếc khẩu trang của cô đã biến mất. Nhếch mép cười khẩy, Trang liền nói:

- Thật không ngờ lại có người ra tay nhanh hơn tôi đấy. Nói về tốc độ thì từ trước đến giờ người vượt qua tôi hay bằng tôi thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Anh sẽ được thêm vào trong danh sách đó.

- Tôi có thể xem đây là một vinh hạnh không? Khi mà chính Queen – người luôn không bao giờ khen ngợi ai lại nói như thế. Cậu ta dứt tay vào túi quần cười nói.

- Có thể coi là vậy. Nhưng tôi muốn được nhìn thấy khuôn mặt của anh. Trang nghiêm túc lại nói

- Nếu tôi không đồng ý thì sao. Cô có thể làm được gì tôi? Cậu ta giễu cợt hỏi lại

- Tôi sẽ không làm gì anh cả. CẠCH!! Trang lên đạn khẩu súng trên tay mình.

- Có vẻ như cô quyết tâm muốn nhìn mặt tôi thì phải. Cậu ta không hề sợ hãi mà vẫn đứng ung dung trả lời

- Anh nghĩ sao? Trang nhìn chăm chăm vào cậu ta

- Tôi đành chịu thôi! Ai bảo tôi có tính xấu làm gì? Luôn nghe lời con gái, đặc biệt là những người xinh đẹp như cô, Queen ạ. Nói xong anh ta đưa tay lên để tháo khẩu trang xuống. Đang đưa tay chạm vào chiếc kính thì có tiếng nói của một người khác vang lên:

- Tránh đường nào! Ngõ đã nhỏ rồi còn đứng ra giữa đường nói chuyện. Một người đàn ông trung niên đang đẩy xe hàng đi qua

- Xin lỗi cô nhé! Chúng ta phải hẹn vào lần sau rồi. Nói xong cậu ta liền xoay người chạy ra sau người đàn ông đẩy xe và chạy. Cái hẻm rất nhỏ chỉ có thể hai chiếc xe đi là đã chật ních, chiếc xe hàng lại rất to nên chỉ có thể lách qua. Tên thanh niên đã rất nhanh trí lợi dụng cơ hội để bỏ chạy. Trang thấy cậu ta bỏ chạy thì giờ súng lên bắn.

- Có gì ời! Muốn chơi trò gì thì hai người ra chỗ khác chơi đi. Ở đây nhỏ lắm rồi! Bọn trẻ thời nay đúng là hư hỏng, mua súng nhựa chơi thì cũng phải cần an toàn chứ! Cứ thích bắn là bắn à? Nó cũng bị Nhà nước cấm sử dụng rồi đấy. Người đàn ông lại nói, ông ta cứ tưởng rằng hai người đang chơi trò chơi nên không hề coi khẩu súng là thật.

Trang thấy thế thì liền hạ súng xuống, cô không hề muốn gây ồn ào vì khi cô nổ súng sẽ bị công an vào điều tra. Cô không hề sợ sẽ bị bắt nhưng vừa qua đã xảy ra vụ giết ông Hải nên cô không muốn gây chuyện thêm nữa. Nếu không cần thiết thì không cần phải nổ súng làm gì.

- Coi như anh may mắn, lần sau để tôi gặp được thì không dễ như vậy đâu. Trang nhìn theo bóng lưng tên thanh niên kia đang bỏ chạy, cậu ta khi chạy xa còn quay lại cười với cô. Trang thấy vậy chỉ biết nhếch miệng cười một cách cay đắng.

* Giới thiệu nhân vật: Phạm Anh Duy (David), là người lai hai dòng máu Mỹ - Việt, sở hữu IQ cũng rất cao 145. Cậu rất đẹp trai, nếu như Thiên là người có chút ít lạnh lùng, Lâm là thư sinh, Minh là badboy, Huy là âm áp thì Duy lại mang một chút tình nghịch, hay đùa giỡn. Với khuôn mặt khá tròn, đôi mắt màu đen do thừa hưởng bố, mũi cao, da khá trắng cùng mái tóc nâu ngắn. Duy là một nhân vật bí ẩn, sẽ được tiết lộ dần dần về thân phận và vai trò trong truyện. Các bạn đọc có thể suy đoán hoặc đưa ra các giả thiết về vai trò của nhân vật Duy trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Truy Tìm Nội Gian (3)

- Alo, bố ạ! Trang nghe điện thoại nói.

- Con điều tra đến đâu rồi? Ông Tùng nói lòng cavat sau khi vừa đi họp về, vừa ngồi xuống bàn làm việc liền gọi điện cho Trang.

- Ba ngày nay con đã cho người tìm kiếm và theo dõi các đối tượng khả nghi. Tính đến bây giờ đã tìm được ba người, hai người đã bỏ trốn như tình huống một, một người đã bay sang đây điều tra thông tin vào hôm kia. Ngoài ra, còn một người nữa, hắn bay sang đây vào hôm qua nhưng thân phận khá bí ẩn. Không thể biết hắn có phải người trong tổ chức không? Nếu hắn là người trong tổ chức thì hắn rất giỏi che giấu thân phận cũng như tài năng của mình. Còn nếu hắn không là người trong tổ chức thì sẽ là một đối thủ đáng gờm. Nói đến đây Trang liền nghĩ đến người thanh niên đã thoát khỏi tay cô hôm qua.

- Tuy nhiên, con vẫn có thể tìm được hắn. Trang mỉm cười nhìn vào một chiếc điện thoại khác trên tay.

- Bố giao hết nhiệm vụ lần này cho con giải quyết, đừng để ta thất vọng. Ông Tùng xoa trán nói

- Con sẽ cố gắng hết sức. Trang nghiêm túc trả lời

Cúp máy xong, Trang cầm chiếc điện thoại trên tay còn lại lên nhìn.

- Tôi sẽ tìm được anh sớm thôi!

.....

Trở lại cuộc đối thoại của Trang và Duy. Khi Trang định lấy xuống khẩu trang và kính của Duy nhưng cậu ta đã nhanh chân né được, thậm chí còn lấy được khẩu trang trên mặt cô. Bề ngoài nhìn thì Duy đã chiến thắng về tốc độ nhưng vẫn còn một việc chưa được làm rõ. Ngay khi Trang lấy huyệt, cô đã rất nhanh lấy ra một thiết bị theo dõi rất tân tiến do chính cô chế tạo được. Nó là một con chip vô cùng nhỏ kết hợp với cả chất siêu dính mà Linh đã chế tạo ra. Có thể nói đây là thiết bị theo dõi số một hiện nay bởi vì phát hiện được nó là gần như không thể. Lúc đó, Trang đã vắt nó xuống ngay dưới đế giày của Duy, trước khi cậu ta đứng ổn định lại bước chân. Vì đã thành công nên khi Duy bỏ chạy cô cũng không cần phải đuổi theo.

.....

Quay lại phòng của Trang, khi bốn người bọn nó đang bàn bạc thì ông Tùng gọi đến. Sau khi nghe xong điện thoại, Linh liền lên tiếng hỏi:

- Bây giờ mày định làm gì?

- Tất nhiên là đi bắt anh ta rồi. Cần hành động nhanh chóng, tránh đêm dài lắm mộng. Trang rời tầm mắt khỏi chiếc điện thoại, đi tới ghế ngồi và nói

- Mày lại định đột nhập khách sạn à? Nhi hỏi

- Thế ngoài cách đấy ra, chúng ta còn cách nào? Trang không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Có thể đợi anh ta xuất hiện và bắt mà? Hoặc thậm chí có thể sai người đến phong tỏa tạm thời khách sạn đó và bắt anh ta đi, chúng ta hoàn toàn có thể làm được theo một trong hai cách này. Nhi lại nêu ý kiến, Linh cũng gật đầu đồng ý.

- Những cách đấy tuy rằng rất nhanh và hiệu quả nhưng hiệu quả đó không được cao. Không phải lúc nào chúng ta cũng phải làm theo những cách đó mà phải tùy thuộc vào từng tình huống. Theo cách một của mày thì chúng ta sẽ bị rơi vào thế bị động. Mày hiểu tao mà, tao luôn muốn có quyền chủ động để nắm mọi thứ trong tay vì khi đó rất dễ điều khiển và sẽ không bị gặp những bất lợi. Anh ta rất có thể sẽ phát hiện ra chúng ta và bỏ trốn, khi ấy sẽ càng khó khăn hơn. Còn cách hai thì quá ồn ào, tuy rằng chúng ta có thể che mắt được phía công an nhưng trong thế giới ngầm thì không gì không biết

trừ khi không làm. Đặc biệt phương châm làm việc của tổ chức nói chung và chúng ta nói riêng là làm một cách thầm lặng, phải luôn ở trong bóng tối mà hành động vì khi đó là khi đối thủ sẽ chú quan nhất. Cách đột nhập sẽ là cách hay nhất trong tình huống này.

Cả hai người Linh và Nhi đều im lặng vì đã nghe được câu trả lời. Bất chợt, Trang lại lên tiếng hỏi nhưng lần này là hỏi Hân:

- Mày đã tìm kiếm thông tin tao nhờ chưa?

- Đã xong. Khách sạn đó có sáu tầng tất cả, theo dấu định vị trên điện thoại theo dõi của mày thì anh ta ở tầng bốn, có thể xác định là phòng 408. Chúng ta có thể đột nhập qua cửa chính hoặc ban công. Nếu qua cửa chính thì cần tránh ba chiếc camera, một chiếc ở đối diện thang máy, một chiếc ngay trên đầu cầu thang bộ lên tầng bốn, hai chiếc ở hai đầu hành lang. Nếu đi bằng thang máy thì sẽ tránh được camera ở cầu thang và ngược lại. Còn nếu đi qua ban công thì hành động vào tầm 12h00 đến 12h30 vì đằng sau khách sạn đang có công trình thi công, nó bị phong tỏa nên ngoài những công nhân thi công thì không ai có thể nhìn thấy được, giờ đó họ sẽ đi ăn trưa nên không ai ở đó cả. Tại mày bảo cần hành động thầm lặng nên tao không hách hình ảnh từ camera, chúng mày phải tự nghĩ cách tránh nó. Hân trình bày

- Thông tin như thế là gần đủ rồi, chỉ cần chi tiết nữa là được. Nhi nói

- Lần này chỉ cần tao cùng cái Nhi lên tầng thôi, hai đứa mày ở dưới hộ trợ và chặn đường nếu như hấn bỏ trốn. Trang nói

- Mày chọn vào bằng đường nào? Linh hỏi

- Bọn tao sẽ vào bằng cả hai đường. Trang trả lời

11h45, tại quầy tiếp tân khách sạn năm sao Domino, Nhi đang đứng để thuê phòng. Hôm nay, cô mặc một đơn giản chiếc quần bó đen, một chiếc áo thun đơn giản, đi giày thể thao và đeo một chiếc kính dâm bản to để che mặt.

- Phòng 406 hay 410 còn trống không? Nhi hỏi

- Phòng 406 còn trống ạ. Tiếp tân trả lời

- Quý khách thuê thời gian ngắn hay dài ạ? Tiếp tân liền hỏi

- Một ngày. Tôi sẽ trả tiền trước. Nhi vừa trả lời vừa lấy tiền

- Quý khách hãy cho tôi mượn thẻ căn cước để đăng ký phòng. Tiếp tân nói tiếp

- Đây là thẻ phòng của quý khách, chúng tôi sẽ có người mang đồ và dẫn đường cho quý khách. Sau khi làm các thủ tục, tiếp tân đưa thẻ cho Nhi.

- Cảm ơn. Nhưng tôi có thể đi một mình được. Nói rồi cô đi về phía cầu thang máy.

Lên tầng bốn cô liền đi tới trước cửa phòng 406, liếc nhìn qua phòng 408, cô liền mở cửa phòng của mình và đi vào.

- Tao đã vào trong phòng rồi. Nhi chạm vào chiếc khuyên tai và nói

- Chuẩn bị hành động, khi nào sẵn sàng thì thông báo cho tao. Trang nói

- OK. Nhi liền đi tới hướng cửa ban công của phòng mình. Đứng lên trên lan can ban công, lấy đà và nhảy qua ban công phòng bên cạnh một cách nhanh chóng. Các phòng đều có rèm che ở cửa kính ra ban công nên khi Nhi nhảy qua không hề bị phát hiện.

- Tao đã sang rồi, mày chuẩn bị đi là vừa. Nhi nói với Trang

- Tao đang đi tới cửa phòng rồi. Trang trả lời

Trang đang mặc trên mình bộ đồ nhân viên phục vụ nữ của khách sạn. Đẩy một chiếc xe đồ, chiếc mũ được kéo thấp xuống để che mặt. Đi tới trước cửa phòng 408, cô liền gõ cửa:

- Tôi là nhân viên của khách sạn. Nhận được thông báo là phòng của anh có sự cố trục trặc. Làm phiền anh mở cửa để chúng tôi có thể kiểm tra và khắc phục.

Tuy nhiên vẫn không có người lên tiếng. Trang lại nhắc lại câu nói của mình:

- Tôi là nhân viên của khách sạn. Nhận được thông báo là phòng của anh có sự cố trục trặc. Làm phiền anh mở cửa để chúng tôi có thể kiểm tra và khắc phục.

Bên trong vẫn không có tiếng trả lời, cánh cửa vẫn chưa được mở, thấy vậy Trang liền thông báo qua chiếc khuyên tai của mình:

- Nhi, mày đã mở được cửa ban công chưa?

- Rồi. Nhi vừa thò tay qua vòng tròn kính được cắt để mở chốt cửa vừa trả lời.

- Mày vào bên trong xem như thế nào, tao sẽ vào ngay. Trang vừa nói vừa lấy thẻ phòng mà cô vừa lấy được từ tên quản lý. Cô đã đột nhập phòng quản lý để lấy đồng phục và thẻ khóa từ khi Nhi đang đứng thuê phòng.

- Cách. Tiếng cánh cửa được mở ra.

Vừa mở cánh cửa Trang liền nhìn thấy Nhi đang ngồi trên chiếc giường trong phòng. Ngoài Nhi đang ngồi ra bên trong không hề có ai khác, thấy vậy Trang liền lên tiếng.

- Anh ta đâu?

- Sao tao biết được, tao bước vào tìm kiếm thì đã chả thấy có ai rồi. Nhưng tao tìm được cái này. Có vẻ mày sẽ tức giận lắm đấy. Nhi cười đứng lên đi tới gần Trang và đưa đồ trên tay mình.

- Cái này là.... Trang liền cầm thứ đó lên. Đó là một tờ giấy và đặc biệt chính là con chip (thiết bị theo dõi) mà chính Trang đã cố tình cài dưới giày anh ta. Thấy vậy, Trang liền mở tờ giấy gấp đôi ra và đọc:

- Gửi Queen thân yêu!!! Có lẽ khi cô đọc tờ giấy này thì tôi đã bỏ đi xa rồi. Cô rất tình quái khi đã gắn thiết bị theo dõi này dưới giày của tôi. Nếu như không tình cờ vấp phải chiếc giày thì tôi đã không thể phát hiện được nó. Nói thật tôi rất hâm mộ bộ óc cũng như tài tính toán của cô, nếu có ngày được gặp lại tôi rất mong sẽ được nói chuyện để cô có thể chỉ giáo cho tôi chút ít. Mặc dù cô tính toán rất giỏi nhưng có vẻ như lần này tôi đã chiến thắng. À quên, chiếc khẩu trang của cô tôi đã để trên bàn, nhớ lần sau đừng đeo khẩu trang nhé! Một người xinh đẹp thì phải để người khác ngắm nhìn chứ che đi thì phí lắm. Hahaha.... Thôi, không đùa nữa, tạm biệt nhé! KISS!!!

Khuôn mặt của Trang liền xám xịt lại, cô lập tức nắm chặt tờ giấy đến nhàu nát.

- Anh được lắm. Trang cau mày và nín chặt môi.

- Hahaha.... Lâu lắm rồi tao mới nhìn được khuôn mặt này của mày đấy. Nhi cười nói

- Muốn chết. Trang trợn mắt với Nhi

- Tao đùa đấy, đừng manh động nhé! Nhi cố nín cười nói, đổi lại là ánh mắt muốn giết người của Trang

- Thôi, rồi khỏi đây đi, hai đứa kia đang đợi đấy. Nhi thấy con bạn như vậy liền đổi đề tài.

- Đi. Nói rồi Trang liền đi ra hướng cửa.

- Mày quên khẩu trang này. Nhi gọi với theo.

- MÀY MUỐN CHẾT À? Mày xong với tao rồi. Trang quay lại hét với con bạn và liền đuổi theo.

Nhi liền chạy nhanh ra hướng cửa ban công, chuẩn bị lấy đà nhảy qua thì liền dừng lại. Trang đang đuổi theo ngay đằng sau thì liền va vào Nhi, cả hai đều ngã ra.

- Auuuu. Mày chạy gì mà nhanh thế? Nhi ngồi dậy liền than thở

- Ai bảo mày đang chạy thì dừng lại. Trang không hề bị làm sao vì cô ngã trên người Nhi

- Tao dừng lại để gắn lại miếng kính chứ sao. Mày lao vào tao rồi còn đổ lỗi cho tao à? Nhi giận dữ nói

- Mày trêu tao, tao không giết mày là may còn ngồi đây than thở. Coi như mày bị trả giá. Đứng lên. Trang đứng dậy và đưa tay kéo Nhi lên.

- À quên, xin lỗi nhé! Nhi nghe xong liền cười hối lỗi nói

- Lần sau như thế tao sẽ không tha cho mày đâu. Trang nói

- Cảm ơn bạn yêu! Thôi để mình gắn lại kính rồi hai bọn mình đi nhé! Không hai con kia thấy lâu lại cần nhẫn. Nhi vừa nói vừa gắn kính.

- Tao ra trước đôi đồ. Trang bỏ đi qua hướng cửa ra vào, Nhi thì quay lại phòng mình và đứng đợi Trang. Cả hai đi ra khách sạn và tiến tới chiếc xe đang đậu ở vỉa hè đối diện.

- Sao hai chúng mày lâu thế? Hấn đâu? Linh ngồi ở ghế lái hỏi

- Hấn bỏ trốn rồi. Công nhận hấn cũng thông minh đấy, thoát khỏi tay Queen của chúng ta cơ mà. Nhi vừa ngồi vào ghế vừa nói

Trang liền lườm Nhi, thấy vậy Hấn liền hỏi.

- Hai đứa mày sao vậy?

- À thì... Không có gì cả, đúng rồi không có gì cả. Nhi nhìn thấy ánh mắt giết người của Trang thì liền không dám nói gì nữa.
- Thế mày tính sao về vụ này đây, Trang? Hân hỏi tiếp
- Đợi hân lộ thông tin hoặc hành động thôi chứ sao. Mà mày thử điều tra về hân xem được không?
- Ủ, để tao xem. Hân trả lời
- Thôi, đi về đi, tao mệt rồi. Nhi dựa đầu vào cửa kính nói. Chiếc xe nổ máy và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điềm Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đi Chơi (1)

Như mọi ngày, hôm nay tất cả đều đi học. Bọn nó vừa mới tới cửa lớp thì liền bị một người đứng chặn ngang hỏi:

- Hôm qua mấy đứa sao lại nghỉ học? Có chuyện gì à? Nghiêm trọng hay sao mà cả bốn phải nghỉ? Lâm chính là người lên tiếng
- Không có chuyện gì cả. Có gì nói sau. Trang ra hiệu với Lâm rằng sẽ nói chuyện sau xong thì đi về chỗ ngồi, Nhi và Hân đi theo chỉ còn Linh đứng lại và cười nói:
- Không có gì nghiêm trọng cả đâu? Anh đừng lo lắng! Thôi đi về chỗ đi. Nói xong Linh nắm tay Lâm, cả hai cùng đi về chỗ ngồi.

Trang để cặp xuống bàn và ngồi xuống, Thiên vẫn luôn trầm lặng chăm chú vào quyển sách. Trang chỉ nhìn lướt qua cậu rồi lại nằm úp xuống bàn. Linh và Lâm đi đến bàn Thiên đang ngồi thì Linh liền nói:

- Thiên à! Cậu có thể giúp mình một việc không?

Thiên vẫn chăm chú vào quyển sách nhưng cậu vẫn lên tiếng hỏi lại:

- Chuyện gì?
- Cậu chuyển xuống ngồi với Trang để cho mình ngồi cạnh anh Lâm được không? Linh nhỏ nhẹ nói

Thiên vẫn im lặng mà không hề có lời nói hay hành động nào cả, Lâm thấy vậy liền lên tiếng:

- Mày đổi chỗ để Linh ngồi với tao đi.

Thiên vẫn không hề có phản ứng gì, vẫn chăm chú vào quyển sách, Lâm đang định lên tiếng tiếp thì bất ngờ Thiên cầm lấy cặp sách của mình và ngồi xuống chiếc bàn ở sau. Thấy vậy Linh và Lâm đều nở nụ cười

- Cảm ơn cậu nhé, Thiên! Linh nói
- Không có gì? Thiên vẫn chăm chú vào quyển sách và trả lời

Khi Linh và Lâm cười nói vui vẻ ngồi xuống ghế, Thiên bất chợt đưa tầm mắt sang bên cạnh nhưng rất nhanh liền quay lại vào trang sách. Suốt cả quá trình đối thoại, Trang vẫn nằm úp xuống bàn mà không hề có phản ứng nào cả, kể cả khi cô giáo vào lớp, cô cũng đứng lên chào và ngồi xuống như việc Thiên và Linh đổi chỗ không liên quan gì tới cô.

- Ghen tị với hai người này thế nhỉ? Nhi nhìn Linh và Lâm đang ngồi cười nói vui vẻ với nhau thì nói
- Hai người ấy xa nhau gần hai năm trời rồi, giờ mới có thể lại gần bên nhau. Hân cười buồn nói
- Cứ nghĩ đến việc cái Linh nó làm với bọn mình là tao lại cảm thấy có lỗi. Hân buồn rầu nói tiếp
- Mày nói về chuyện cái Linh nó chọn ở lại bên Mỹ hả? Nhi hỏi
- Ủ, không lẽ chuyện nào nữa. Hân trả lời

- Tao cũng giống mày, nếu như nó không vì tình bạn với bọn mình mà chọn ở lại thì nó đã về Việt Nam từ mấy năm trước rồi. Hai người họ sẽ có thêm hai năm bên nhau nữa mà không phải cách xa. Nhi nhìn hai người kia vui vẻ cười nói thì càng buồn hơn.

- Thôi, chuyện cũng qua rồi. Giờ chỉ còn cách chúc phúc để hai người ấy mãi bên nhau thôi! Hàn thở dài nói

Cả hai cùng yên lặng chìm vào suy nghĩ riêng của mình. Ở bàn trên, Huy vẫn cầm cúi ghi chép bài nhưng thực ra cậu luôn lắng nghe hội thoại của Hàn và Nhi. Nở một nụ cười đầy vui vẻ, thậm chí còn xen lẫn một chút thích thú sau khi nghe xong hội thoại của hai cô nàng bàn dưới.

Tiếng chuông ra chơi lại vang lên, tất cả học sinh đều thở dài thư giãn sau hai tiết học căng thẳng. Người thì ngồi trong lớp nói chuyện, người thì xuống canteen hay ra vườn hoa ngồi nghỉ ngơi hoặc đến những câu lạc bộ để giải trí.... Bọn nó cũng không ngoại lệ, cả bốn cùng với bốn người bạn hẳn đều chọn xuống canteen. Như thường lệ, bốn người con trai luôn đi mua đồ ăn, khi đồ ăn được mang về thì cả tám người đều ăn uống yên lặng, sáu người đều tự ăn phần của mình, chỉ có hai người Lâm và Linh là ồn ào, vui vẻ gấp thức ăn cho nhau. Vừa ăn xong thức ăn Linh gấp cho, Lâm liền lên tiếng hỏi:

- Minh, kia có phải cô bé lớp 10 mới hôm trước đi chơi với mày không? Tao thấy cứ nhìn về hướng này.

Minh ngẩng đầu lên nhìn và cười nói:

- Tao mới đá hôm qua rồi, tao có thích gì đâu, tại thấy cứ bám theo tán tỉnh nên tao thấy thương mới cho quen thử vài bữa thôi. Trông cũng xinh xắn nhưng còn ngây thơ quá! Minh cười mĩa, cô bé thấy nụ cười ấy của Minh liền quay người chạy bỏ đi.

- Mày đúng là cái loại lãng nhãng, không thích thì thôi để cho người ta yên lại còn làm cho người ta tổn thương. Lâm lắc đầu nói

- Mày biết tính tao mà, có yêu ai bao giờ đâu, chỉ là quen biết cho vui thôi, khi nào hết vui thì bỏ. Thời nay mà yêu thật thì có mà điên. Thế kỷ 21 rồi, yêu đương phải theo sở thích, chỉ cần được vui vẻ là được cần gì phải yêu một bông hoa để rồi bỏ lại cả một vườn hoa. Minh cười nói như rằng đó là một điều hiển nhiên.

- Tao cũng chịu mày thôi! Lâm lắc đầu chịu thua thắng bạn.

Mỗi người trên bàn đều có một trạng thái khác nhau, hai người Trang và Thiên thì vẫn tập trung ăn thức ăn của mình. Huy, Lâm và Hàn thì lắc đầu chịu thua, Minh thì cứ cười cười coi như đó là tài năng của mình. Chỉ có ánh mắt lờ mờ cùng với khuôn mặt khó chịu của Nhi đang nhìn Minh là khác lạ nhất, bất chợt cô liền lên tiếng:

- Anh sai rồi, chỉ có đàn ông bọn anh mới là thứ để bọn tôi trêu đùa thôi. Cô bé ấy quá ngây thơ và hiền lành nên mới bị anh đùa giỡn. Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy điều tôi nói là sự thật. Nhi bắt trước lại nụ cười mĩa mai của Minh và đáp trả lại cho cậu

- Cô tưởng mình tài giỏi à? Lời nói của cô sẽ không bao giờ thành hiện thực đâu. Minh châm biếm

- Để rồi xem, lúc đó anh đừng hối hận. Nhi hạ quyết tâm nói

- Tôi sẽ chờ. Minh thách thức nói, Nhi nhìn lại với ánh mắt thần nhiên và nụ cười nhếch mép của mình.

Hai người nhìn nhau đầy sự ganh đua và thách thức lẫn nhau, mọi người thấy sự căng thẳng thì liền ngăn cản, Lâm vẫn là người lên tiếng ngăn cản:

- Thôi đi hai cái người này, cứ gặp nhau là cãi nhau. Mai là chủ nhật được nghỉ cả lũ đi chơi ở đâu đi cho thư giãn và để thân thiết hơn. Lâm cười nói

- Có mà để cho hai người đi chơi thì có. Hàn nói, Linh nghe thấy thì liền đỏ mặt:

- Ai bảo mày thế! Đi chơi chung hết mà.

- Thế sao mặt mày đỏ hết kia, giấu đầu hở đuôi à? Hàn cười nói

- Lâm... làm gì có! Hàn lấp bắp nói

- Thôi, đừng trêu cô ấy nữa, kể cả thế thì cả lũ cũng được đi chơi mà. Lâm thấy Linh bị trêu chọc thì đứng ra bênh vực.

- Thế anh định đi đâu? Hàn hỏi

- Ừm... đi biển nhé, giờ mùa hè đi biển hay hơn. Lâm nêu ý kiến.

- Cũng được, từ khi về Việt Nam em vẫn chưa được đi chơi biển ở đây. Hàn hào hứng nói

- Thế mấy người có ý kiến gì không? Lâm hỏi

- Nếu không ai có ý kiến thì sau khi tan học về nhà ăn cơm và chuẩn bị đồ đạc, bọn anh sẽ qua đón. Chúng ta sẽ đi vào lúc hai giờ và rất có thể mất cả buổi chiều đi đường.

14h00, trước cổng biệt thự của bọn nó, cả bốn người con trai đang đứng đợi. Bốn bọn họ đều tự lái một chiếc xe của riêng mình, Thiên vẫn là chiếc Veneno bạc, Lâm thì là chiếc BMW I8, Huy lái Porsche 911 Turbo 2017, còn Minh là chiếc Ferrari Enzo.

- Đúng là con gái, cái gì cũng chậm chạp. Minh cau mày nói

- Mày không biết chờ đợi phụ nữ là một vinh hạnh à! Lâm cười nói
- Đây chỉ là đối với mày thôi. Minh không cho là đúng
- Họ ra rồi kìa. Huy nhìn vào trong biệt thự và nói
- Wow, very beautiful! Minh ngạc nhiên nói

Cả bốn người đều chăm chú nhìn nhưng mỗi người có một biểu cảm riêng, Minh thì cười toe toét, hớn hở ra mặt, Huy và Lâm thì cười vui vẻ, Thiên vẫn là người không hề có biểu cảm khác biệt gì nhất, cậu vẫn dựa vào xe và nhìn nhưng rất thân nhiên.

- Anh đợi lâu không? Linh đi tới nói với Lâm
- Không, bọn anh mới đến thôi! Mà hôm nay em xinh lắm! Lâm sờ má Linh nói
- Em chỉ mặc bình thường thôi mà! Linh nói
- Không, đối với anh thì em mặc vậy cũng đã đẹp rồi. Lâm nói
- Thật không? Anh thích là được rồi. Linh nắm tay Lâm nói

Hôm nay, bọn nó ăn mặc rất trái ngược nhau: nếu Trang và Linh ăn mặc bình thường thì Hân và Nhi lại hết sức cầu kỳ. Trang vẫn luôn chọn theo sở thích bản thân với quần jean ngắn và áo phông, Linh thì chỉ mặc một chiếc váy ngắn đơn giản cùng giày cao gót. Nhưng Hân mặc lại một chiếc váy xòe, xếp ly khá cầu kỳ và độc đáo, còn Nhi lại đặc biệt thay đổi phong cách từ dễ thương sang quyến rũ với chiếc đầm bó sát body và make up rất đậm. Cả bốn đều rất xinh đẹp và mỗi người đều theo một sự khác biệt riêng của bản thân.

- Song rồi thì chúng ta xuất phát thôi. Lâm lên tiếng
 - Đợi bọn em lấy xe đã. Hân nói
 - Thôi để bọn anh chờ đi, ai lại để con gái lái xe. Lâm nói
 - Anh với Linh đi một xe rồi còn ba đứa tự chọn xem đi xe với ai. Do toàn xe hai chỗ nên không thể đi chung hết được. Lâm nói tiếp
 - Để tớ chở cậu nhé! Huy hỏi Hân
 - Ừm, thế nào cũng được. Hân nhẹ nhàng trả lời
 - Thế còn hai đứa, Nhi đi với Minh hả? Lâm trêu nói
 - Tao chỉ sợ cô ta không dám đi thôi! Minh cười khẩy
 - Sao không dám, tôi không có gì không dám cả. Nhi nói
 - Vậy thì hai người đi chung đi, còn lại Trang và Thiên thì đi một xe. OK. Lên đường thôi! Lâm nói xong xách hành lý của Linh cho lên xe. Huy cũng mang hành lý của Hân lên xe, Minh thì không làm vậy mà hỏi:
 - Chắc cô có thể tự xách được hành lý chứ? Tôi không có khái niệm xách đồ cho phụ nữ.
 - Tôi tự xách được, không nhờ đến tên đàn bà. Nhi trả lời
 - Được, lên đường thôi nào bà chán. Minh nói
 - Gọi ai là bà chán? Nhi cau mày nói
 - Thế ai bảo tôi là đàn bà? Minh nói lại
 - Thì tại anh là đàn bà mà. Nhi châm chọc lại
 - Thì tại cô là bà chán mà. Minh bắt chước.
 - Thôi đi hai người này, mọi người chuẩn bị hết xong rồi. Hân ngoái đầu lại qua cửa kính nói
- Trang và Thiên cũng bắt đầu lên xe, Thiên thấy Trang đang cầm chiếc túi xách thì trầm giọng hỏi:
- Cô có cần giúp không?

- Cảm ơn, tôi mang được. Nói xong Trang tự mở cửa xe và ngồi vào. Thiên chỉ nhìn theo một chút và liền đi tới ghế lái.

Bốn chiếc xe bắt đầu nổ máy và rời khỏi con đường của khu biệt thự và lên đường đi ra bãi biển Nha Trang – một bãi biển vô cùng đẹp và đầy sự thơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điềm Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đi Chơi (2)

- Đến nơi rồi! Giờ đi khách sạn thuê phòng thôi. Lâm nói khi cả lũ đang dừng lại bàn bạc.

- Đi vội quá chưa đặt được phòng rồi. Huy nói với sự tiếc nuối

- Hình như tập đoàn nhà Thiên có kinh doanh khách sạn ở đây mà. Đúng không? Minh suy nghĩ nói

- Ừ. Thiên lên tiếng trả lời

- Thế thì đến đó đi, bây giờ đang là mùa hè có nhiều khách du lịch lắm, khó mà thuê được phòng tốt. Lâm nêu ý kiến

- Đi thôi! Linh nói

Tất cả đều lên xe và đi theo xe của Thiên, khoảng năm phút sau, bốn chiếc xe dừng lại trước một khách sạn năm sao rất hiện đại và đạt chuẩn quốc tế. Khách sạn có tổng cộng 20 tầng với đầy đủ những dịch vụ về nghỉ dưỡng, ẩm thực, giải trí... đặc biệt thái độ phục vụ chuyên nghiệp được đưa lên hàng đầu.

Khi đang đi trên xe, Thiên đã gọi điện đặt phòng trước nên vừa đến nơi thì cả tám người đều được tiếp đón rất nồng hậu. Thấy tám người bước xuống xe thì ngay lập tức giám đốc quản lý khách sạn liền đi từ hai hàng nhân viên đang đứng xếp hàng tiếp đón đến nói:

- Chào cậu chủ! Tôi cảm thấy rất vinh hạnh khi cậu chọn đây làm nơi nghỉ ngơi. Tôi sẽ sắp xếp phòng theo yêu cầu của cậu.

- Cảm ơn. Dẫn bọn tôi lên phòng đi. Thiên nói khi thấy đã có rất nhiều người đang đứng xung quanh bàn tán. Do cả tám người đều là “trao xinh gái đẹp” và được sự tiếp đón của cả giám đốc quản lý cùng các nhân viên khách sạn một cách long trọng khiến cho những khách thuê xung quanh đều chú ý.

Bước ra từ thang máy tầng 19, ông giám đốc liền nói với Thiên sau khi nghe điện thoại báo cáo:

- Hiện tại khách sạn chỉ còn lại bốn phòng thượng hạng, tôi không thể sắp xếp theo yêu cầu của cậu được. Rất mong cậu thông cảm cho tôi!

Thấy cả lũ bọn hấn đều im lặng, khiến cho ông giám đốc tưởng rằng bọn hấn đang tức giận, khó chịu. Sợ đắc tội với con trai của chủ tịch tập đoàn hay cũng là người thừa kế tương lai nên ông ta ngay lập tức lên tiếng xin lỗi:

- Tôi sẽ sắp xếp lại ngay, xin cậu chủ và các cô cậu đợi tôi một chút.

- Không cần đâu, chúng tôi chỉ đang suy nghĩ xếp người cho phù hợp thôi. Ông không cần phải đuổi khách đi vì chúng tôi đâu, khách hàng là thượng đế mà. Lâm cười nói

- Cảm ơn đã hiểu cho tôi. Đây là thẻ khóa phòng từ 1 - 4, nếu không còn gì tôi xin phép đi làm việc tiếp. Nếu cần gì thì hãy gọi cho tôi, tôi sẽ ngay lập tức thực hiện.

Sau khi ông ta rời đi, Lâm lên tiếng chia phòng:

- Có bốn phòng thì hai người một phòng. Trang với Linh phòng 1, Hân với Nhi phòng 2, Huy với Minh phòng 3 còn hai bọn tôi thì phòng còn lại.

- OK. Cứ như vậy đi, giờ là 20h00, mọi người về phòng tắm rửa, thay quần áo, đến đúng 20h30 xuống tầng 3 ăn tối. Linh lên tiếng

Tất cả mọi người đều về phòng của mình, hành lý đã được nhân viên mang lên phòng trước nên mọi người rất nhanh chóng vào trong phòng. Việc cực nhọc nhất chuyến đi là bọn hấn phải lái xe đường dài, thời gian đi từ thành phố Hồ Chí Minh đến Nha Trang chính ra phải lâu hơn nhưng do bọn hấn lái những chiếc siêu xe hàng đầu về tốc độ cùng với tài năng lái xe của bản thân nên chỉ cần khoảng 6 tiếng là tới nơi. Còn bọn nó chỉ có việc ngồi ở ghế phụ nghỉ ngơi nên không hề có mệt mỏi lắm.

20h30, tại tầng 3 của khách sạn, tất cả tám người đã có mặt đầy đủ. Tất cả đều ăn mặc khá đơn giản với những bộ quần áo thường ngày nhưng vẫn thu hút những ánh mắt của mọi người xung quanh. Sự thu hút ấy không phải chỉ dựa vào nhan sắc, vẻ đẹp của tám người mà ở trên từng người bọn hấn và bọn nó luôn toát lên những thần thái cao quý, sang trọng mà không phải ai cũng có thể tập luyện, bắt chước theo được. Nó khiến cho những người xung

quanh phải chú ý và dõi theo một cách không có phản xạ. Đó là những thần thái đã bẩm sinh từ nhỏ khi họ sống trong một môi trường hoàn toàn khác biệt, được rèn luyện vô cùng khắt khe về lễ giáo, cách hành xử.

Không để ý đến những sự chú ý xung quanh vì tất cả bọn hắn và bọn nó phải tập dần với điều này. Để trở thành một người thừa kế trong tương lai thì phải quen với những sự chú ý cũng như bàn tán của dư luận. Lúc này, tiếng nói của Huy vang lên khiến mọi thứ đều quay trở lại:

- Mọi người chọn món đi. Cậu thích ăn gì hả, Hân?
- Mình hả? Ăn gì cũng được mà. Hân đôi chút ngại ngùng nói
- Mày bị sao thế Huy? Hàng ngày, mày có thể bao giờ đâu? Minh ngồi cạnh ngạc nhiên nói
- Đúng rồi. Tao thấy dạo này mày cứ có gì đó lạ lạ. Có phải giấu bọn tao điều gì không? Lâm nhìn thẳng bạn nghi vấn
- Tao có gì lạ đâu? Vẫn bình thường mà. Huy cười nói
- Cho tôi một Beefsteak Rare (bít tết bên ngoài cháy xém nâu, 75% chính giữa còn đỏ tươi, còn rất nhiều nước nên thịt rất mềm). Thiên bắt chọt lên tiếng gọi món khiến mọi người dừng lại tranh luận. Huy nghe xong nhìn Thiên với một ánh mắt biết ơn vì đã giải thoát giúp cậu khỏi sự tra khảo của hai thằng bạn.
- Tôi cũng một phần tương tự. Trang gấp lại quyển menu nói. Thiên nghe xong liền quay sang nhìn Trang, có cảm giác có người nhìn mình, Trang cũng ngẩng đầu lên nhìn lại. Hai người trầm lặng nhìn thẳng vào mắt nhau. Trong ánh mắt của hai người hiện lên sự khác biệt, trong mắt Trang nếu như hiện lên sự thất vọng, khó hiểu thì Thiên lại lóe lên một nét cười nhưng rất nhanh đã bình thường lại. Lâm vẫn là người nhìn ra sự khác lạ và lên tiếng thắc mắc đầu tiên:

- Hai người sao vậy? Chỉ là gọi món giống nhau thôi mà!

Lời nói của Lâm đã kéo hai người quay lại thực tại, hai người đều quay đi chỗ khác.

- Mọi người gọi món đi. Huy thấy vậy liền lặp lại câu nói vừa nãy của mình
- Hôm nay ăn Beefsteak giống hai người này đi. Cho tôi một phần Medium Rare (chính giữa còn 50% sống) . Hân nói
- Tôi cũng vậy. Huy nhìn Hân cười nói
- Cho tôi một phần Rare nữa. Linh lên tiếng
- Không. Cho tôi hai phần Medium Well (chính giữa chín hết chỉ còn một chút hồng). Lâm ngăn cản nói
- Em không ăn như vậy mà. Linh cầu nhàu với Lâm
- Ăn Medium Well là tốt nhất. Em ăn sống như vậy rất dễ đau bụng, bụng em rất yếu. Lâm lên tiếng khuyên ngăn
- Nhưng em thích ăn Rare mà! Linh năn nỉ nói
- Nghe lời anh, ăn chín một chút. Lâm không thay đổi quyết định, Linh thấy vậy liền thất vọng chịu thua.
- Còn hai vị là gì ạ? Nhân viên thấy Nhi và Minh vẫn ngồi yên không gọi món thì liền hỏi
- Tôi không ăn Beefsteak mà là một đĩa Spaghetti (mỳ Ý). Minh trả lời
- Tôi thì một đĩa Salad Nga có nhiều sốt. Nhi nói
- Vậy quý khách muốn đồ uống gì ạ? Nhân viên phục vụ hỏi tiếp

- Một chai rượu vang đỏ của Bordeaux.

- Xin quý khách hãy đợi một chút. Chúng tôi sẽ nhanh chóng mang đến cho quý khách. Nhân viên phục vụ cúi người lễ phép nói

15 phút sau, những món ăn đã được mang đến, tám người đều yên lặng ăn đồ ăn của mình. Khi ăn gần xong, Huy là người lên tiếng đầu tiên:

- Tôi ăn xong rồi, tôi có việc xin phép đi trước.
- Mày đi đâu thế. Có việc gì nghiêm trọng à? Minh hỏi
- Không, chuyện riêng thôi! Huy cười tươi nói rồi liền bỏ đi
- Cái thằng này, không biết dạo này làm sao mà lạ quá! Có nên theo dõi nó không nhỉ? Minh nhìn bóng lưng Huy rồi đi nói

- Kệ nó đi, ai mà chẳng có chuyện riêng. Lâm lên tiếng

Sau khi ăn tối xong, bảy người trở về phòng của mình để nghỉ ngơi. Mọi người đều nhanh chóng đi về phòng của mình, chỉ còn ba người Lâm, Trang, Linh vì phòng đầu tiên là của Trang và Linh nên hai người dừng lại mở cửa, Lâm cũng dừng lại nói:

- Vào phòng cả hai đều nghỉ ngơi đi nhé!

- Không cần lo cho em, lo cho nó đi. Nói xong Trang mở cửa đi vào, Linh ngơ ngẩn nhìn con bạn:

- Tại anh đấy, nó cười vào mặt em cho xem. Linh giận dỗi nói

- Có gì đâu mà cười. Hai bọn mình yêu nhau mà! Nó mà cười anh sẽ mắng nó. Lâm xoa đầu dỗ dành Linh

- Thôi, không nói chuyện với anh nữa. Em vào trong đây. Ngủ ngon nhé! Hôn má chúc ngủ ngon, Linh liền đóng cửa lại. Lâm nở nụ cười hạnh phúc và quay người đi về phòng.

Tại một nơi khác, cụ thể hơn là trên một bãi biển vắng người, có một chàng trai đang bận rộn chuẩn bị, trang trí. Đó chính là Huy, cậu đang rất tập trung vào công việc của mình, trên môi là một nụ cười vô cùng rạng rỡ, tràn đầy vui vẻ. Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, ngăn nắp mọi thứ, Huy liền lấy điện thoại ra nhấn một dòng tin: “ Ra bãi biển một chút, mình có chút việc nhờ cậu.”. Nụ cười vẫn hiện hữu trên môi của cậu, nắm chặt bàn tay lấy dũng khí, nói thầm với bản thân: “ Cố lên ”.

Tại thời gian Huy nhấn tin, một người con gái đã nhận được tin nhắn ấy. Sau khi đọc xong nội dung, cô rất ngạc nhiên và thắc mắc, mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ, một tiếng nói của một người con gái khác đã khiến cô giật mình:

- Hân, mày làm gì mà lâu thế? Nhanh lên chứ. Nhi đứng trước cửa phòng tắm nói, Hân đang vệ sinh cá nhân thì nhận được tin nhắn, cô mãi suy nghĩ nên không để ý thời gian.

- Tao ra ngay. Cắt điện thoại, Hân lau mặt và đi ra ngoài.

- Mày ngủ trước đi nhé! Tao đi có việc một chút. Cầm chiếc áo khoác mỏng, cô liền đi ra ngoài.

- Ở này, đi đâu thế. Nhi gọi với theo nhưng cánh cửa đã khép lại.

Hân đi xuống bãi biển, ở đây rất vắng vẻ, do giờ đã khá muộn, chỉ còn một vài đôi tình nhân yêu nhau đang đi dạo ở bờ biển phía xa. Nhìn xung quanh, vẫn không thấy có ai, Hân liền lên tiếng hỏi:

- Huy, cậu đâu rồi?

Vẫn không thấy có ai lên tiếng, cô liền gọi tiếp nhưng vẫn không thấy ai cả. Đứng một lúc, thấy vẫn tĩnh lặng, cô liền quyết định quay người lại để trở về khách sạn thì một điều bất ngờ đã xuất hiện. Ở cách đó không xa, một người con trai đang đứng trong một vòng nền sáng được xếp thành hình trái tim, trên tay là một bó hoa hồng rất to. Cậu nhìn cô mỉm cười vui vẻ, đi từng bước tiến tới phía cô, đến cách cô một bước chân, cậu liền dừng lại. Trong Hân bây giờ tràn đầy sự ngạc nhiên lẫn với những bối rối, mơ hồ. Cô đứng yên lặng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào người con trai đối diện. Người con trai đó không ai khác chính là Huy, người đã vất vả chuẩn bị những thứ đó và cũng là người hôm nay sẽ tỏ tình với chính cô. Nhìn Hân với ánh mắt triu mến, Huy mỉm cười đứng thẳng nói một cách chân thành:

- Hân à, tuy rằng tớ và cậu mới chỉ quen nhau nhưng tớ đã thích cậu từ ngay những ánh nhìn đầu tiên. Qua gần một tháng học tập, đi chơi cũng như nói chuyện với nhau, tớ đã dần hiểu được con người cậu. Mặc dù không nhiều nhưng cũng không hề ít. Cậu là một cô gái tốt bụng, luôn biết nghĩ cho người khác, luôn thân thiện và rất đáng yêu. Một người con gái tốt như vậy rất khó để tìm thấy được nhưng tớ đã rất may mắn khi đã tìm được một người như vậy. Tớ rất mong rằng người con gái ấy sẽ cho tớ một cơ hội để có thể ở bên cạnh chăm sóc, yêu thương và che chở cho cô ấy. Tớ không hề giỏi giang cái gì, tài năng đặc biệt cũng không có, tớ chỉ có mỗi một tấm lòng thủy chung cũng như tình yêu thương mà tớ có thể dành cho cậu. Cậu có đồng ý cho mình cơ hội đấy không?

Hân đứng bất động, trong đầu cô bây giờ là những khoảng trống, cô không thể suy nghĩ được gì cả. Đây là lần đầu tiên cô rơi vào cảm giác này, một thứ cảm giác vô cùng mờ ảo, nó rất chân thật mà cũng rất mơ hồ. Những lời nói của Huy, những hành động mà cậu làm, Hân đều nghe thấy, đều nhìn thấy nhưng đầu óc cô như bị đóng băng lại, như bị một thứ vô hình nào đó trói chặt lại. Cô không thể suy nghĩ, hành động gì được mà chỉ biết đứng bất động để che giấu đi những cảm giác ấy. Đúng lúc này, Huy lại lên tiếng tiếp:

- Tớ biết cậu đang rất ngạc nhiên và rối loạn nhưng cậu hãy thật bình tĩnh lại, suy nghĩ đến những lời nói của mình và trả lời nó một cách chân thành nhất. Mặc dù câu trả lời là gì mình vẫn sẽ đón nhận.

Câu nói của Huy như là một đóm lửa, một sự giải thoát giúp cô thoát khỏi sự trói buộc của suy nghĩ. Cô đã tỉnh táo lại, bình tĩnh hơn và nghiêm túc suy nghĩ về những câu nói. Nhưng mãi vẫn im lặng, Huy vẫn đứng chờ câu trả lời, tâm trạng trong cậu cũng không khác cô là mấy. Đó là sự lo lắng, bồn chồn và tràn đầy sự mong đợi. Cậu đã đợi rất lâu cho một câu trả lời, nụ cười của cậu cũng dần không còn rạng rỡ như trước, nó đã dần mờ nhạt đi nhưng điều đó chỉ có cậu là cảm nhận được. Cuối cùng, nụ cười đã tắt hẳn trên môi mà thay vào đó là đôi mắt đầy nỗi buồn cùng tuyệt vọng. Chờ quá lâu để nhận được hồi đáp, Huy đã suy sụp về tinh thần, cậu đã quay bước rồi đi với một sự tuyệt vọng. Con người ấy như nhuốm một màu tâm trạng, tràn đầy sự buồn đau và chán nản. Vào thời khắc cậu tuyệt vọng nhất, buồn đau nhất ấy thì một bàn tay đã kịp thời níu lại cho cậu một niềm vui.

- Tớ đã từ chối đầu mà cậu bỏ đi. Hân giữ lấy cánh tay của Huy và nói.

Câu nói ấy như một câu thần chú của một vị thần tiên đã khiến Huy nhanh chóng thay đổi. Từ những sự tuyệt vọng đến sự bất ngờ, ngạc nhiên và cuối cùng là niềm vui vô bờ. Sau khi nghe rõ lời nói hay cũng là câu trả lời của Hân, Huy liền tươi cười và quay lại ôm chầm lấy cô. Một giọt nước mắt vui sướng đã rơi xuống, đánh dấu cho một tình yêu tươi đẹp của hai người đã chính thức bắt đầu. Liệu rằng hai người họ sẽ hạnh phúc hay còn gặp phải những sóng gió, thử thách trong tình yêu?

* Lời tác giả: Do hôm chủ nhật máy tính của mình bị hỏng nên không thể ra chương mới đúng lịch được. Hôm nay mình đã cố gắng viết bù cho các bạn. Rất mong các bạn vẫn sẽ theo dõi và ủng hộ truyện của mình!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lời Tác Giả

Mình rất xin lỗi vì thứ 5 đã không đăng được chương mới. Mai là chủ nhật mình sẽ cố gắng đăng 2 chương bù cho cả thứ 5. Mong các bạn thông cảm và vẫn theo dõi truyện!!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đi Chơi (3)

5h30, trên con đường dọc theo bãi biển, có một người con gái mặc bộ đồ thể thao đang chạy bộ. Người đó không ai khác chính là Trang, cô vẫn không hề thay đổi thói quen của mình. Giờ này trên đường rất vắng vẻ, chỉ có vài người dậy sớm chạy bộ giống cô và một vài người cao tuổi đang tập dưỡng sinh. Qua nửa tiếng đồng hồ, Trang mệt mỏi dừng lại để hít thở không khí trong lành, cô liền quay người trở về khách sạn.

Đi thang máy lên tầng 19, cửa thang máy vừa mở ra cô liền nhìn thấy Thiên đang đứng đợi thang máy ở ngoài. Thiên cũng nhìn thấy cô, cả hai đều bắt động nhìn nhau nhưng rất nhanh Trang vẫn là người lên tiếng đầu tiên:

- Anh có việc gì cần nói hả? Không thì nhường đường cho tôi đi. Thấy Thiên vẫn đứng trước cửa thang máy, Trang nói

Tuy nhiên, Thiên vẫn im lặng, cậu không hề trả lời thậm chí là còn không nhúc nhích di chuyển. Thấy vậy, Trang liền lách người qua bên cạnh và rời đi. Cô đi được ba bước chân thì cuối cùng Thiên cũng lên tiếng:

- Đừng dậy sớm, ngủ đủ giấc vẫn tốt hơn. Nói xong cậu liền bước vào thang máy và đóng lại. Lúc này, Trang lại là người đứng yên nhìn theo bóng lưng của Thiên, cô cảm thấy rất khó hiểu nhưng liền bình thường lại và đi trở về phòng. Thiên thì lại không bình tĩnh được như vậy, trong đôi mắt của cậu là những sự bối rối, khó xử, bất chợt cậu nói thầm như là đang tự hỏi chính mình:

- Anh không biết cư xử với em như thế nào nữa.

Khi tám người đang ngồi ăn điểm tâm (bữa sáng), Lâm vẫn luôn là người nêu ý kiến đầu tiên cho nhóm:

- Ăn xong chúng ta đi đâu chơi trước đây?

- Đi tắm biển và ngắm san hô đi. Nhi là người ham chơi nên vui vẻ nói

- Cái đấy dễ chiều đi, giờ đi khu vui chơi Vinpearl Land, nghe nói ở đấy rất đẹp và có nhiều trò hay lắm! Hân nói

- Đúng đấy, đi Vinpearl Land. Huy cầm tay Hân cười nói

- Đạo này hai người mờ ám lắm nhé. Có gì giấu tui này hả? Lâm nheo mắt nghi ngờ

- Đúng đấy, cái Hân hôm qua đi đâu khuya lắm, về phòng cứ cười tủm tỉm, nằm ngủ thì lăn qua lăn lại khiến em mất cả ngủ. Nhi mách tội

- Khai thật đi, đừng để bọn tôi dùng biện pháp mạnh. Linh cũng hòa theo

Huy cười tươi nói trong khi Hân thì ngại đỏ mặt cúi xuống bàn:

- Thôi được rồi, tôi nói cho mọi người đỡ bất bẽ. Hôm qua chúng tôi chính thức trở thành người yêu, mặc dù chưa hiểu nhau nhiều nhưng chúng tôi sẽ cố gắng bồi đắp. Mong được mọi người chúc phúc.

- Àaaaaa....hóa ra là vậy. Chúc mừng, chúc mừng! Lâm vui vẻ nói

- Nếu hai người yêu nhau thật lòng thì tôi sẽ chúc phúc. Nhưng nếu anh mà làm nó tổn thương thì tôi sẽ xử anh. Nhi nói với sự nghiêm túc

- Mong cậu đối xử tốt với nó, nó còn ngây thơ trong chuyện tình yêu lắm! Linh nói

- Yên tâm, tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Huy chắc chắn nói

Hân rất cảm động vì những đứa bạn của mình, cô cảm động những sự quan tâm, những tình yêu thương từ tình bạn cao đẹp của các cô.

Bất chợt Trang liền đứng dậy và nói:

- Hân, đi theo tao. Nói xong cô đi thẳng đến hướng nhà vệ sinh

- Nó làm sao thế nhỉ? Nhi thắc mắc

- Chắc có chuyện cần nói với tao thôi. Tao đi xem nó muốn nói gì. Hân vừa nói vừa đi ra khỏi chỗ

- Cần anh đi cùng không? Huy hỏi

- Không cần đâu, chuyện riêng của bọn em mà. Hân cười nói và đi theo Trang

Đến gần chiếc cửa sổ cuối hành lang, Trang liền lên tiếng hỏi:

- Mà thật lòng muốn yêu đương với cậu ta?

- Tất nhiên, tao rất thích con người và tính cách của anh ấy. Tuy chưa biết nhiều về nhau nhưng bọn tao vẫn cho nhau cơ hội để tìm hiểu thêm. Hân vui vẻ nói

- Đặc biệt anh ấy còn rất quan tâm và thích bảo vệ người khác nữa. Hân lơ đãng nói như đang kể hết những điều tốt đẹp của Huy

Nhưng Trang đã không còn nghe thêm được gì nữa, sau khi nghe câu nói của Hân, đặc biệt cụm từ “thích bảo vệ người khác” cô đã chìm vào một suy nghĩ của riêng mình. Đó là khi cô 6 tuổi, đang mãi nô đùa thì cô bị ngã, ngã rất đau và cô đã khóc. Một cậu bé bằng tuổi cô liền chạy đến, cậu tuy không giúp cô chữa thương nhưng những hành động, lời nói của cậu đã khiến cô như không còn cảm thấy đau nữa. Cô vẫn nhớ như in một câu nói cũng như một lời hứa của cậu bé ấy: “Tớ hứa từ giờ trở đi sẽ luôn bảo vệ cậu để cậu không bao giờ khóc nữa.”

Trang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, khóe mắt của cô đã ướt ướt, những câu hỏi liên tục được đặt ra trong đầu cô:

- Giờ cậu đang ở đâu, sống có tốt không? Liệu rằng cậu còn nhớ lời hứa ấy chứ? Còn nhớ đến tớ chứ? Tớ sẽ tìm được cậu.

Đang lơ đãng kể chuyện, Hân liền bừng tỉnh lại khi thấy Trang rất yên lặng, đang đứng thất thần. Hân liền huơ tay trước mặt Trang và nói:

- Đây, mà bị sao thế? Không khỏe ở đâu à? Thấy Trang vẫn đứng yên không trả lời, Hân liền lay người và lo lắng hỏi.

- Mà sao thế? Đừng làm tao sợ?

Trang như thức tỉnh lại, cô giật mình quay sang nhìn con bạn. Sau khi tiếp thu được những lời nói của Hân, cô liền trả lời:

- Không sao, chúng ta trở về đi không mọi người lo lắng.

- Mà sao không sao thật hả? Thế là được rồi. Hân thở dài, buông xuống sự lo lắng. Nói xong hai người quay về chỗ bàn ăn

7h30, tám người bọn họ đã tập trung đầy đủ trước cửa khách sạn, lần này Linh là người lên tiếng đầu tiên.

- Giờ đi bằng cách nào? Đi bằng tàu cao tốc thì chúng ta có thể nhờ khách sạn chuẩn bị cho một chiếc tàu riêng còn nếu đi bằng cáp treo thì phải xếp hàng khá lâu.

- Đi bằng cáp treo đi, chúng ta đi tàu nhiều rồi, đi cáp treo có thể ngắm biển từ trên cao. Nhi nêu ý kiến

- OK, đi cáp treo, nhưng ở đây cách khá xa, có lẽ vẫn phải nhờ khách sạn chuẩn bị xe để đi. Lâm nói

- Tao chuẩn bị cho. Thiên nói xong lấy điện thoại ra gọi, 5 phút sau cả tám người liền lên đường đi tới Vinpearl Land – một trong những khu vui chơi lớn nhất nước.

Giờ này khu vui chơi mới mở cửa, có rất ít du khách, tám người bọn hân và bọn nó liền dừng lại bàn bạc.

- Đi đâu chơi trước đây? Đi khu vui chơi, đi công viên nước hay thủy cung. Hân nói

- Tôi nghĩ đi công viên nước đầu tiên vì chơi xong phải thay quần áo, rồi đi hai nơi kia thì không phải thay quần áo giữa chừng nữa. Minh nêu ý kiến

- Được đấy, quyết định như vậy đi. Linh nói

Khu vui chơi Vinpearl Land được xây dựng trên đảo Hòn Tre, bao gồm: trò chơi ngoài trời, trò chơi trong nhà, công viên nước, thủy cung, phố mua sắm, sân khấu nhạc nước và ngoài trời. ... Công viên nước là công viên nước ngọt trên bãi biển đầu tiên tại Việt Nam với diện tích hơn 50000m² cùng hệ thống núi nhân tạo rộng 30000m². Công viên nước còn có rất nhiều trò chơi với ba khu vực: khu vui chơi cảm giác mạnh, khu vui chơi gia đình và khu vui chơi dành cho trẻ em. Ở khu vực cảm giác mạnh có những trò chơi: đường trượt sáu lần với độ cao lên tới 15m, tổng chiều dài đường trượt là 100m; trượt cảm tử quần khi phải thử tốc độ 60km/h tạo cảm giác như bạn đang bay ra khỏi đường trượt cao 21m; tiếp đến là hố đen vũ trụ được xây dựng trên ý tưởng về điều kỳ lạ nhất vũ trụ, trò chơi mang lại cho du khách cảm nhận về tốc độ ánh sáng trong đường trượt 19m; hay đường trượt sóng thần khi mà bạn không thể rời khỏi chiếc phao vì độ cao chỉ có 13m nhưng sức cuốn của nó vô cùng mạnh sẽ đem lại cho bạn cảm giác “đứng tim”. ... còn khu dành cho gia đình và trẻ em thì có bể trò chơi trẻ em, đường trượt phao, bể tạo sóng. ... Bên cạnh đó, còn có khu vui chơi ngoài trời vô cùng hay và tràn đầy trò thử thách. Nổi tiếng ở đây là vòng quay (Sky Wheel) vòng quay cao nhất Việt Nam và trong top 10 thế giới mới được khai trương. Nó có chiều cao vô cùng ấn tượng “120m”, sức chứa lên đến 480 khách một lượt. Ngoài ra còn có rất nhiều trò chơi hấp dẫn không kém từ nhẹ nhàng: đu quay thú nhún, con voi, xe đu. ... đến các trò cảm giác mạnh: chuyến phiêu lưu trong hầm mỏ với hành trình độc đáo, đường ray dài 1000m, xuyên qua các lòng núi cùng những khúc cua gấp bất ngờ; Alpine Coaster (hệ thống lán trượt đầu tiên tại châu Á) có lẽ còn thú vị hơn với chiều dài 1.760m và độ cao chênh lệch giữa hai ga lớn nhất Đông Nam Á (133m). Với tổng cộng 50 xe trượt, Alpine Coaster sẽ đón du khách tại nhà ga dưới chân núi và đưa du khách đi chuyển tới ga trên đỉnh núi (ở độ cao 140m so với mặt biển) bằng hệ thống đường kéo thẳng dài 540m. Tiếp sau đó, Alpine Coaster sẽ đưa du khách trải nghiệm cảm giác mạnh thật sự ở chiều trượt xuống theo một đường uốn lượn dài 1.220m. Cuối cùng, hành trình của tám người bọn nó và bọn hân chính là thủy cung – nơi mà có lẽ không bất kì du khách nào có thể bỏ qua. Thủy cung Vinpearl là thủy cung quy mô lớn đầu tiên thuộc hệ thống hiện đại nhất Việt Nam. Với diện tích 3400m², trưng bày hơn 300 loài sinh vật biển mới lạ từ các nước trên thế giới. Toàn bộ khuôn viên là một khối 2 tầng trong lòng núi, có hệ thống công nghệ nuôi dưỡng khép kín theo tiêu chuẩn quốc tế. Di chuyển bằng hệ thống thang cuốn để khám phá thủy cung và chiêm ngưỡng các loài sinh vật biển trong lòng đường hầm hiện đại, du khách sẽ có cảm giác như đang được du ngoạn dưới đáy đại dương và vui đùa cùng muôn vàn loài sinh vật biển rực rỡ sắc màu.

Sau khi vui chơi cả buổi sáng, tất cả đều quay về khách sạn để ăn trưa và nghỉ ngơi lấy sức cho buổi chiều. Họ còn phải đi tắm biển, đi lặn để ngắm các san hô dưới đáy biển. Có thể nói đây cũng chính là những thứ vui bạn không thể bỏ qua ở Nha Trang.

Tuy nhiên, cuộc chơi nào rồi cũng đến lúc tàn, trò chơi nào rồi cũng đến lúc kết. Họ phải trở về thành phố để bắt đầu một ngày mới, một tuần mới với rất nhiều những điều mới lạ, những thứ mới mẻ cần họ phải khám phá.

Có lẽ như lâu lắm rồi, tám con người này mới được vui chơi thoải mái như vậy. Họ từ nhỏ đã phải gánh vác trên mình những trọng trách gia đình; phải học tập, rèn luyện trong môi trường khắc nghiệt đến mệt mỏi để có thể thừa kế cũng như lãnh đạo những công ty, tập đoàn của gia đình mình trong tương lai. Họ phải sống với những khuôn mặt giả tạo, những tích cách trái ngược mà không có được sự hồn nhiên, vui vẻ đúng với lứa tuổi học trò của mình. Đó là vì họ phải dùng mọi cách để mang lại lợi ích cho gia đình, cho tập đoàn của mình. Họ có thể lừa dối nhau, có thể phải trừ khử, tiêu diệt những vật cản đường. Ai bảo người giàu thì không có nỗi khổ? Dù giàu có hay nghèo khổ, dù giỏi giang hay kém cỏi, dù xinh đẹp hay xấu xí. thì cũng đều có nỗi khổ của riêng mình.

Tám người ngồi nghỉ ngơi trên bãi cát, ngắm nhìn những ánh hoàng hôn đang buông xuống dần. Trên môi họ là những nụ cười, những niềm vui, dù cho là những người có tỏ ra khó gần, những người hay cãi vã nhau, đến những người đang yêu nhau thì giờ khắc này đều cảm thấy vui vẻ. Tám con người này đã dần xích lại nhau, đã tự nhiên gần nhau hơn. Có thể ngày mai, họ sẽ phải gặp những khó khăn những thử thách nhưng nếu như tám người vẫn trung thành ở bên nhau, vẫn kề vai sát cánh cùng nhau thì tất cả những khó khăn, những thử thách ấy không thể ngăn bước chân họ được. Đó là một thứ tình bạn, một thứ tình cảm rất thiêng liêng khi bạn sẵn sàng trao niềm tin, đặt những hi vọng lên đối phương mà không hề nghi ngờ, không hề cau mày suy nghĩ. Có thể bạn vẫn chưa cảm nhận được những thứ đó, nhưng rồi bạn sẽ hiểu, rồi bạn cũng sẽ có thể được trải qua nó. Cũng như tám con người họ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điện Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bắt Đầu Mới (1)

Trở lại sau chuyến đi chơi, tất cả lại có mặt ở lớp học. Sự thay đổi lớn nhất là Huy và Hân đã thành một cặp. Tuy nhiên vẫn còn một sự thay đổi nữa nhưng rất nhỏ, không ai nhìn thấy được mà chỉ có một người là tự biết được. Người đó đã vì lời hứa và sự trả thù mà đang nghĩ cách thay đổi.

Reng reng reng. Tiếng chuông báo hiệu vào lớp đã vang lên. Tất cả học sinh đều về chỗ ngồi của mình để đợi giáo viên lên lớp. Hôm nay, cô Ngân – cô giáo chủ nhiệm lại bất ngờ đi vào lớp, bất ngờ ở đây là vì tiết đầu không phải của cô. Thấy vậy, tất cả học sinh đều đã đoán được rằng lớp có việc mới hoặc quan trọng nên cô chủ nhiệm mới phải lên lớp thông báo. Không để mọi người đợi lâu, sau khi được học sinh đứng lên chào, cô Ngân liền cười nói:

- Các em thân mến! Năm nay lớp ta có rất nhiều thứ thay đổi về thành viên. Chúng ta đã có bốn học sinh mới vào lớp và có hai bạn rời đi. Hôm nay,

chúng ta lại thêm một lần nữa chào đón một bạn học sinh mới, bạn đó là du học sinh từ Mỹ. Các em hãy vỗ tay chào mừng bạn ấy nào!

Lời cô giáo vừa ngừng thì học sinh trong lớp liền vỗ tay chào đón, duy chỉ có tám người ngồi cuối lớp là không. Trên mặt mỗi người lại biểu thị khác nhau, Trang và Thiên vẫn không quan tâm, mặc kệ mọi thứ; hai cặp đôi của chúng ta thì lại chỉ có đùa giỡn, cười nói với nhau cũng không để ý những thứ khác; Minh thì lại chăm chăm vào chiếc điện thoại với những bức hình của những em “xinh tươi”, còn Nhi thì đang mãi trầm tư suy nghĩ gì đó.

Ngoài cửa, một nam học sinh trông rất cao, thân hình cậu cũng chuẩn nên khi mặc bộ đồng phục của nhà trường thì rất đẹp. Đặc biệt, khuôn mặt cậu cũng rất đẹp trai, có thể sánh ngang được với bốn người Thiên, Lâm, Minh, Huy. Cậu có vẻ đẹp lại với mũi cao, da trắng, tóc vàng đỏ, đặc biệt là đôi mắt xanh dương. Khi cậu vừa bước chân vào lớp đã thu hút được ánh mắt của tất cả các bạn nữ sinh, thậm chí là cả các bạn nam. Tình lặng một cách lạ thường, mãi đến khi cậu đứng bên cạnh cô giáo trên bục giảng thì một tiếng “Ồ” vang lên. Sau đó là tiếng bàn luận của học sinh trong lớp:

- Đẹp trai quá! Một nữ sinh ngạc nhiên nói
- Sánh ngang với hoàng tử của chúng ta rồi. Một nữ sinh khác nói
- Lại thêm một tên hút gái rồi. Bao giờ tao mới có người yêu đây? Nam sinh ngồi bàn bốn lên tiếng
- Sao tao ghét những thằng như thế này thế nhỉ? Bao nhiêu lớp, bao nhiêu trường không vào, lại vào đây. Nam sinh bên cạnh nói

Tiếng ồn ào bàn tán vẫn vang lên sôi nổi, cô giáo đành phải lên tiếng để lấy trật tự:

- Các em hãy trật tự để bạn ấy giới thiệu về mình. Cả lớp liền ngay lập tức im lặng
- Xin chào, tôi tên là Phạm Anh Duy, mong các bạn giúp đỡ. Người học sinh mới lên tiếng. Các bạn chắc đang suy nghĩ học sinh mới này có phải là “nhân vật bí ẩn” đã đụng độ với Trang? Không khác với các bạn, Trang cũng có những suy nghĩ như vậy.

Lúc này, tám người ngồi phía dưới mới ngẩng đầu lên nhìn và nghe thấy giới thiệu là học sinh mới. Bảy người chỉ nhìn thoáng qua rồi lại tập trung vào việc của mình. Chỉ duy nhất Trang là nhìn với ánh mắt ngờ vực và soi mói, cô khi thấy giọng của cậu ta, cái giọng có đôi chút vấp vấp, còn chưa thành thạo tiếng Việt thì cô liền nghĩ đến “cái tên bí ẩn” ấy. Nhưng rất nhanh cô liền gạt bỏ ý nghĩ này vì “tên bí ẩn” rất giỏi lẩn trốn do rất sợ gặp phải cô. Thì làm sao mà hấn ta lại dám đến đây học ở ngay trước mặt cô được. Trừ khi hấn đã chuẩn bị trước hoặc là rất tự tin vào khả năng của bản thân mình. Điều ấy dường như là không thể theo suy nghĩ của Trang nhưng sự thật vẫn luôn phủ phàng, vẫn luôn bất ngờ với mọi người. Người nam sinh ấy không ai khác chính là người đã đụng độ với Trang, người đã khiến Trang bị thất bại trong tính toán. Khi Trang nhìn Duy soi mói thì bề ngoài cậu rất bình thản chỉ tươi cười với các bạn nữ trong lớp nhưng thực ra ánh mắt của cậu có liếc về phía cô, trong lòng là nụ cười thâm.

- Cô cũng ghê gớm thật, đã phán đoán đến thân phận của tôi rồi! Nhưng nhìn ánh mắt kia thì chắc cô cũng chưa thể kết luận được gì.

Cô giáo liền lên tiếng khi Duy đã giới thiệu xong:

- Giờ còn trống hai chiếc bàn ở đây trong, em ngồi tạm nhé!
- Vâng, thưa cô. Nói xong cậu đi thẳng đến chỗ ngồi của mình, chính là chiếc bàn trước kia Phuong và Huyền (hai nhân vật phụ) ngồi.
- Các em hãy tập trung vào tiết học nhé! Cô Ngân nói rồi rời đi để nhường lớp cho giáo viên khác.
- Chào cậu, mình làm quen được chứ. Đó là những câu nói của Duy với những học sinh cũ ngồi trên và cạnh mình. Cậu vẫn phải cố tỏ ra thân thiện, hòa đồng để che giấu vì Trang vẫn dõi tâm mắt để ý đến cậu. Cười khổ với số phận của chính mình:

- Đúng là gặp phải người thông minh, rất khó để hành động

Reng reng reng. Tiếng chuông lần nữa lại vang lên, báo hiệu giờ ra chơi. Vẫn như mọi khi, tất cả tám người lại xuống canteen ăn sáng và nói chuyện. Bốn người con trai vẫn được giao nhiệm vụ đi mua đồ ăn. Đang vui vẻ ăn uống thì một người con trai khác đi tới:

- Tôi ngồi cùng được không? Duy bưng khay đồ ăn nói
- Còn vài bàn trống mà. Minh nhìn xung quanh và lên tiếng nói
- Còn có chỗ trống nhưng toàn người của lớp khác tôi ngại lắm. May mắn ở đây có chín chỗ (3 chiếc ghế 3 chỗ) mà chỉ có tám người ngồi và cũng đều là cùng một lớp nên tôi mới tới xin ngồi cùng. Duy giải thích
- Thôi ngồi đi, dù sao cũng còn chỗ mà. Lâm tốt bụng nói

Thấy được đồng ý, Duy liền ngồi xuống, vị trí là như sau: ba chiếc ghế đặt thành hình chữ U, từ ngoài vào trong chiếc ghế cạnh cửa sổ có Lâm, Linh, Trang; chiếc ghế ở giữa là Minh và Thiên ngồi, Thiên ngồi ở gần Trang hơn; chiếc ghế cuối cùng là Nhi, Hân, Huy, Huy ngồi gần Minh. Duy ngồi xuống thì Thiên nhích sang cạnh để Duy ngồi giữa. Nhưng Minh liền lên tiếng:

- Mày ngồi gần vào đây để cậu ta ngồi ngoài.

Nghe thẳng bạn nói vậy là Thiên biết nó không ưa Duy nên muốn mình ngồi vào giữa để Duy ra ngoài, cậu liếc nhanh qua Trang rồi nhích vào giữa. Duy

thấy Minh hành động như vậy chỉ biết cười trừ, biết điều ngồi xuống.

- Cảm ơn các bạn đã cho mình ngồi cùng. Các bạn có thể cho mình làm quen được không? Duy thân thiện nói
- Không có gì phải cảm ơn cả. Tôi tên là Lâm, rất vui được làm quen. Lâm cười bắt tay với Duy
- Rất hân hạnh. Duy nói
- Tôi là Linh, bạn gái của Lâm, rất vui được làm quen.
- Tôi là Huy, đây là bạn gái tôi, Hân. Huy cười giới thiệu
- Còn tôi là Nhi, rất vui được làm quen. Nhi nói
- Minh, vui được làm quen. Minh khó chịu nói

Ánh mắt Duy chuyển qua người bên cạnh mình, thấy được ánh mắt đó, Thiên cũng chỉ nói đúng một từ:

- Thiên.

Duy rất bất ngờ nhưng rất nhanh lại tươi cười, đưa tầm mắt sang người cuối cùng, ý muốn được nghe lời giới thiệu. Lúc lâu, vẫn không thấy tiếng trả lời mà chỉ thấy Trang chăm chú ăn đồ của mình, không thêm quan tâm đến ai. Lâm thấy vậy liền nói:

- Nó tên là Trang – em gái tôi. Tính cách nó trước giờ như vậy, mong cậu thông cảm. Nở nụ cười, Lâm nói
- Ồ, không sao. Cười lại với Lâm, Duy trả lời. Trong đầu cậu hiện lên một nụ cười trào phúng: “Cô vẫn như vậy”. Thực ra, cậu ta đã biết hết thông tin về bọn nó, thậm chí có thể nói là hiểu biết. Còn bọn hân thì cậu ta cũng được nghe nói qua với những danh hiệu trong thế giới ngầm. Bốn bọn hân cũng khá là nổi tiếng và cũng được khá nhiều người biết đến. Nhưng hiểu biết của cậu cũng chỉ có thế, có lẽ cậu phải tìm hiểu thêm về bốn con người này. Đó là những suy nghĩ thoáng qua nhanh chóng trong đầu cậu.
- Cậu đến từ đâu thế? Mà cậu nói tiếng Việt cũng ổn đấy. Lâm vừa ăn vừa nói
- À, mình du học bên Mỹ, thực ra mình có mẹ là người Việt nên từ nhỏ cũng được mẹ dạy cho cách nói tiếng Việt. Tuy không phải thường xuyên được giao tiếp nhưng mình có thể nhớ và nói được đại khái những gì mình được học. Duy giải thích
- Như thế là quá tốt rồi, tiếng Việt khá khó đối với người ngoại quốc khi mà không được học từ nhỏ, mà cậu có thể nói như vậy là rất giỏi. Lâm khen ngợi
- Cũng bình thường thôi mà. Cũng có rất nhiều người có thể làm được như vậy. Duy khiêm tốn nói
- Thế cậu về đây có việc gì à? Hay chỉ là muốn về thăm quê hương. Huy cất tiếng hỏi
- Ừm, cả hai đều đúng. Mình có một chút việc riêng của gia đình nên tạm thời chuyển về đây, cũng đồng thời có thể nhân cơ hội này để khám phá thêm về văn hóa, con người Việt Nam. Duy giải thích tiếp
- Thế cậu định ở bao lâu. Nhập học như vậy chắc muốn ở lâu hả? Lâm tiếp tục hỏi
- Không biết nữa, chắc khi nào xong việc thì mình sẽ quay về, còn việc nhập học là do mình muốn học thêm được ngôn ngữ Việt và muốn thử được học dưới nền giáo dục ở đây. Duy trả lời
- Cậu đúng là một con người kì lạ đấy. Được tự do vui chơi không thích, lại thích đi học để gò bó mình. Lâm lắc đầu nói

Duy không nói gì nữa mà chỉ gãi đầu cười, nhìn vào thì ai cũng thấy cậu ta đang ngờ nghệch cười trước câu nói của Lâm. Nhưng lại có một người nhìn ra được sự khác lạ, giả tạo ấy, trong ánh mắt là những sự nghi ngờ, những suy đoán về thân phận, mục đích của Duy. Người đó không ai ngoài Thiên, cậu đã rất tinh tế và khôn khéo khi không để bị đánh lừa khỏi vẻ bề ngoài của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bắt Đầu Mới (2)

Tại một căn biệt thự tại trung tâm quận 1, trên lan can ban công tầng hai, một người con trai đang đứng nói chuyện điện thoại:

- Điều tra cho tôi một người tên là: Phạm Anh Duy, 17 tuổi, đang học lớp 11A trường Loyal.
- Hình như đây là lớp học của bang chủ mà? Người bên kia lên tiếng
- Đúng, hôm nay hắn mới chuyển vào. Thiên trả lời
- Vâng, tôi sẽ có kết quả sớm. Người kia lại nói

Sau khi nghe xong câu nói đó, Thiên liền lập tức cúp máy. Cậu rất tin tưởng vào tài điều tra của người mình nên không cần phải nói nhiều. Ánh mắt xa xăm, nhìn vào một khoảng không vô định, không ai có thể đoán được cậu đang suy nghĩ gì.

7h00, tiếng chuông vào lớp vừa vang lên thì bốn người bọn nó cũng vừa bước chân vào cửa lớp. Khi đi ngang qua chỗ Duy (bàn 4) thì cậu liền lên tiếng:

- Hi, sao hôm nay mấy người đi muộn thế?

Trang vẫn coi như không có gì mà đi thẳng về chỗ, Linh thấy vậy đành phải dừng lại trả lời một cách khách sáo, dù sao cũng có người hỏi mà bỏ đi thì không tốt.

- À, tại cái Nhi nó dậy muộn làm cả lũ phải đi trễ. Linh cười nói rồi đi tới chỗ ngồi
- Sao đến muộn thế? Vừa ngồi xuống Lâm liền hỏi Linh
- Tại cái Nhi chứ sao. Suốt ngày dậy muộn, gọi thì không chịu dậy ngay cứ năm phút năm phút. Lần sau cho nó đi bộ. Linh tức giận nhìn Nhi nói
- Thôi em bình tĩnh đi, dù sao cũng kịp giờ mà. Lâm an ủi

Ở phía bên kia, Huy cũng đặt câu hỏi tương tự với Hân và cũng nhận được ánh mắt muốn giết người của Hân dành cho kẻ gây tội (Nhi). Còn người gây tội thì chỉ biết cười trừ hồi lỗi.

Lần này, trong canteen Duy đã tự động đến bàn của bọn nó và bọn hắn ngồi. Do hôm qua đã nói chuyện và giới thiệu về nhau nên không có ai ngăn cản. Chỉ có hai người là Minh có hơi khó chịu nhưng không dám lên tiếng vì mọi người đã thăm đồng ý và sự cảnh giác xen lẫn chút nghi ngờ của Thiên. Là một người thông minh và rất nhạy cảm, Duy đã nhìn ra được phản ứng của hai người, cười trong lòng và nhớ đến tờ giấy điều tra hôm qua: “ Trần Hạo Thiên – con trai tập đoàn King, chủ bang Black Dragons, một người rất ít nói, luôn bình tĩnh và cảnh giác mọi thứ. Nguyễn Tùng Minh – gia thế tập đoàn Fox, lạnh lùng, hay nóng tính nhưng cũng rất tàn nhẫn với kẻ thù. Vũ Hoàng Duy Lâm – anh trai của Trang (Queen), bạn trai của Linh (Witch) là người ôn hòa, rất giỏi tính toán và quan trọng Lâm là thành viên trong tổ chức. Đào Gia Huy – tính cách hòa đồng, vui vẻ, gia thế có chuỗi trung tâm mua sắm Vico, bạn trai của Hân (Princess)”. Bốn người đã cai quản rất nhiều quận trong thành phố, đặc biệt không lâu trước đó đã đánh bại một bang hội lớn khác để nâng quyền lực cũng như địa bàn. Có thể nói, hiện tại bốn người đã gần như có quyền lực cao nhất ở thành phố này, nếu như không có một bang hội lớn khác hoặc tổ chức không có ra mặt.

Sau khi nhớ lại tờ giấy điều tra, Duy tự nói với mình:

- Mấy người cũng khá thú vị đấy! Rất đáng để tôi chú ý.

Bất chợt, điện thoại của cậu liền vang lên, sau khi nhìn tên người gọi, cậu liền đứng lên xin phép.

- Tôi cũng ăn xong rồi, xin phép đi trước. Nói xong liền đi tới một chỗ vắng vẻ trong vườn hoa thì bắt máy.
- Có chuyện gì? Duy lên tiếng
- Tôi đã nhận được một thông tin xấu. Người bên kia trả lời
- Chuyện gì? Cậu cau mày hỏi
- Hôm qua đã có người xâm nhập vào phần mềm bảo mật thông tin của cậu. Người xâm nhập khá giỏi, hắn đã bẻ được khóa và sắp được cả phần mật mã, nhưng tôi đã kịp thời phát hiện và đã tăng cường bảo mật. Người kia trình bày
- Có biết ai làm không? Duy hỏi
- Vẫn chưa ạ. Người kia trả lời
- Mau chóng tìm và loại bỏ hắn. Duy nói tiếp
- Vâng, tôi sẽ cố gắng. Người kia liền tắt máy

Duy cất điện thoại và đứng trầm tư, cậu rất băn khoăn và đang suy đoán xem ai đã làm việc này.

Tiếng chuông ra về vang lên, từng đoàn học sinh lần lượt ra về. Bọn nó giờ chỉ còn Trang và Nhi là đi xe cùng nhau, còn hai đứa kia đã được người khác đưa về. Năm chiếc xe lần lượt ra khỏi bãi gửi xe và đi thẳng ra đường lớn. Xe của Trang và Nhi là đi cuối cùng. Cùng thời gian xe của hai người ra khỏi

cổng trường, ở phía xa, trên một chiếc oto đậu ở bên đường, giọng một người con gái vang lên:

- Chính là người đang ngồi bên ghế lái kia, tôi cần anh xử lý cô ta.
- Giá là năm trăm triệu, đưa trước một nửa sau khi hoàn thành đưa nửa còn lại. Tên sát thủ bật mặt nói
- Tiền không thành vấn đề, chỉ cần anh hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ đưa nửa còn lại. Vừa nói cô ta vừa đưa một chiếc valy cho tên sát thủ.

Nhận lấy valy, tên sát thủ bước xuống xe và nhanh chóng rẽ vào một chiếc ngõ bên đường rồi biến mất. Còn người con gái trên xe, cô ta yên lặng nhìn vào bức hình trên tay, đó là hình của một người con gái khác - cô gái mà cô ta vừa chỉ định để ám sát. Nhìn với một ánh mắt căm thù tột độ, vo tròn bức hình, cô ta nghiêng răng nói:

- Tôi sẽ khiến cô phải trả giá.

Trở lại biệt thự, bốn người bọn nó ngồi nghỉ ngơi trên chiếc ghế salon ở phòng khách khi đang đợi bà quản gia bày thức. Nhi là người lên tiếng đầu tiên:

- Tối thứ bảy này, tập đoàn nhà tao có mở tiệc mừng nhân 20 năm thành lập. Chính ra nó phải tổ chức bên Hàn Quốc vì trụ sở chính bên ấy nhưng chúng mình cùng các bác (bố mẹ ba người còn lại) đều ở bên này nên bố mẹ tao đã chuyển địa điểm tổ chức sang đây. Bố mẹ tao có lời mời tới chúng mày là đến tham dự và dặn là phải dẫn theo bạn trai nếu có, để phụ huynh xem mặt. Nói xong Nhi liếc nhìn Linh và Hân.
- Cái gì? Sao họ biết nhanh vậy? Mới có được mấy ngày mà? Hân ngạc nhiên hỏi
- Mày nghĩ mấy người ấy là ai? Thông tin gì về tụi mình mà chẳng biết, chỉ là có muốn nói hay không thôi! Nhi trả lời
- Tao thì chả sao cả. Ai cũng biết tao với anh Lâm là một đôi rồi. Linh thần nhiên nói
- Thôi quyết định vậy đi. Hôm đấy chúng mày đến đầy đủ là được rồi, cái Hân thì dẫn thêm Huy đi cùng. Còn giờ thì vào ăn cơm. Nhi nói

Cả lũ cũng không còn có ý kiến gì nên liền đi vào phòng ăn.

*Lời tác giả: Hiện tại truyện của mình đã bị một người hoặc một ai đó mà mình không hề quen biết đã copy và đăng truyện của mình trên trang Webtruyện. Mình rất mong các bạn nào là độc giả đang đọc truyện của mình trên Webtruyện thì hãy ngừng đọc ở đó và sang Sàntruyện vì Sàntruyện mới là nơi chính thức mình đăng ký và đăng truyện. Mình không phải là cảm và kiện các bạn bên Webtruyện, mình cũng rất muốn truyện được chia sẻ rộng rãi và được thật nhiều bạn đọc biết đến. Nhưng mình không thích cách làm việc của các bạn bên Webtruyện, vì đó cũng là sai trái, các bạn đã tự ý copy và đăng mà không có hỏi qua ý kiến của mình. Nếu như các bạn copy và đăng chính xác thì sẽ không có việc gì nhưng lỡ như các bạn đăng một cách ý xấu, có nhưng thứ không tốt đẹp như: những câu chữ tục, mang hàm ý kích thích, phản động,... trong truyện thì lúc ấy các bạn đọc sẽ hiểu lầm và thậm chí mình còn bị kiện. Mình rất mong sau khi đọc xong những lời này, các bạn bên Webtruyện, cụ thể là người đã copy và đăng truyện hãy liên lạc với mình qua số điện thoại: 0926278361 để trao đổi và hứa không được thay đổi truyện nếu như các bạn muốn đăng truyện tiếp trên WebTruyện. Rất mong các bạn sớm liên hệ. Xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bị Thương (1)

Cuối cùng tối thứ 7 cũng đã đến, tại khách sạn King – một trong những khách sạn năm sao hàng đầu Hồ Chí Minh, mới được tập đoàn King (tập đoàn nhà Thiên) xây dựng trong vài năm trước. Nằm tại trung tâm thành phố, nơi đô thị sầm uất nhất quận 1, tuy chỉ mới đi vào hoạt động vài năm nhưng khách sạn đã nhanh chóng có tên tuổi và luôn trong top đầu những khách sạn hàng đầu thành phố, sánh ngang với những khách sạn có từ lâu đời như: Rex, Majestic, New World.... Hôm nay, khách sạn đã được tập đoàn Y&J (tập đoàn nhà Nhi) chuyên về giải trí và đào tạo ca sĩ, diễn viên hàng đầu châu Á thuê phòng hội trường VIP để tổ chức sự kiện. Sự kiện này rất được coi trọng trong giới kinh doanh và tài chính, thậm chí còn cả về chính trị vì Y&J là một tập đoàn lớn, có sự hợp tác và đầu tư với rất nhiều tập đoàn lớn, nhỏ khác. Có rất nhiều các công ty, tập đoàn lớn trong và ngoài nước được mời đến tham dự. Tất cả người được mời đều đến đầy đủ, vì thứ nhất là phải nể mặt tập đoàn Y&J; thứ hai là nhân cơ hội này có thể quen biết, hợp tác thêm được với các tập đoàn khác.

Tiệc chính thức tổ chức vào 20h00 nhưng từ 19h00 đã có rất nhiều khách mời đến dự. Họ đa số đi cùng gia đình, Những người tham dự đều diện cho mình những bộ trang phục hết sức sang trọng, giá trị để tiền khoe khoang, trình diễn. Những người đàn ông thì mặc những bộ vest lịch lãm, rất ra dáng những người thành đạt. Những phụ nhân thì diện cho mình những chiếc áo, chiếc váy dạ hội đủ các kiểu dáng, màu sắc cùng với những bộ trang sức sa sỉ. Những thiếu gia thì lại chọn cho mình những bộ comple trẻ trung, được cắt may vừa vặn với cơ thể càng khiến cho các cậu thêm cao lớn, bảnh bao hơn. Nổi bật nhất vẫn là các vị tiểu thư, những cô nàng đã sắm cho mình những bộ dạ hội vô cùng độc đáo nhưng không kém phần sang trọng. Từ những chiếc váy dạ hội ôm sát cơ thể, những chiếc đầm xòe, xẻ đuôi váy, đến những chiếc váy xòe kiểu công chúa, những chiếc đầm ngắn ôm sát cơ thể.... phối hợp với những đôi giày cao gót hàng hiệu cùng một vài đồ trang sức khiến các cô càng thêm xinh đẹp, thu hút.

Họ đến với bữa tiệc đều có những mục đích riêng của mình. Nếu như những ông chủ tịch, tổng giám đốc của các tập đoàn, công ty đứng nói chuyện, bàn

luyện với nhau để tạo mối quan hệ, kiếm những đối tác và nguồn đầu tư mới cho mình. Thì những bà vợ lại ngồi nói chuyện phiếm, bàn tán về những một thời trang, những trang sức sang trọng, giá trị cao mới mua được và cả những sự lên xuống của tập đoàn, công ty này với tập đoàn, công ty nọ. Còn con của họ, những thiếu gia, tiểu thư; có người thì thông minh, ham học hỏi kinh nghiệm để tương lai tiếp quản công ty, tập đoàn nhà mình; nhưng cũng có người chỉ biết ăn chơi, đua đòi hàng hiệu, xe hiệu, tiêu tiền hoang phí mà không lo cho tương lai của mình. Những tiểu thư xinh đẹp hoặc ngay cả những thiếu gia bệ ngoài có chút điển trai, phong độ đều luôn là những mục tiêu săn đón của các thiếu gia, tiểu thư khác; chỉ có rất ít là bạn bè chân thật đứng nói chuyện với nhau. Ví dụ như bọn nó.

Bọn nó cũng không khác gì mấy so với những người kia, đều đi cùng với gia đình của mình. Khi ba gia đình Trang, Hân, Linh đến dự thì đều được sự tiếp đón của bố, mẹ của Nhi. Hai người đã đứng ở trước cửa khách sạn cùng với hai cô con gái là Nhi và Mỹ Anh (chị gái của Nhi) để tiếp đón khách đến dự tiệc. Hôm nay, bọn nó rất đẹp với những bộ dạ hội, Nhi vẫn không thay đổi hình tượng của mình, cô vẫn trung thành với chiếc váy xòe kiểu công chúa nhưng nó không hề tầm thường, được đặt may từ một nhà thiết kế nổi tiếng, chiếc váy dài đến đầu gối, hở lưng, được may trang trí những bông hoa hồng lớn trên nền váy trắng càng khiến cô thêm xinh đẹp mà không kém phần quyến rũ. Đặc biệt trên đầu còn đeo một chiếc vương miện đính đá sapphire màu xanh dương vô cùng đẹp. Hân vẫn chọn chiếc đầm bó sát theo sở thích, chiếc đầm dài màu xanh dương và xòe phần đuôi, cô không có trang điểm đậm như mọi khi nữa mà có vài phần nhẹ nhàng hơn. Linh thì chọn cho mình một chiếc váy dạ hội trễ vai màu hồng nhạt, được may với loại vải voan mềm và nhẹ. Đặc biệt hơn cả, Trang hôm nay đã mặc một chiếc đầm dài chấm gót màu đỏ có xẻ để hở chân trông rất quyến rũ. Trang rất ghét mặc váy hay đầm vì nó rất bất tiện và lằng nhằng nên cô luôn chọn những bộ quần short jean, những quần bó đen và những bộ thể thao. Cô chỉ mặc váy hoặc đầm những khi cần thiết, nếu hạn chế được thì sẽ hạn chế đến tối đa. Bố, mẹ của bọn nó cũng rất trẻ trung và xinh đẹp trong những bộ vest và những bộ dạ hội. Trong ba gia đình đến dự, chỉ có nhà Trang là có bốn người, Trang khoác tay Lâm cùng đi sau bố mẹ, còn nhà Hân và Linh thì hai cô đi bên cạnh bố mẹ của mình.

Nhận thấy những ông bạn, bà bạn của mình đến, bố mẹ Nhi niềm nở đi ra tận chỗ xuống xe đón tiếp chứ không đứng ở cửa khách sạn chào đón như những người khác. Bốn ông bố thì bắt tay nhau cười nói còn bốn bà mẹ thì ôm nhau thăm thiết. Bọn nó chỉ biết đứng nhìn lác đác thông cảm với bố mẹ của mình, vì họ đã rất lâu rồi không hội tụ với nhau, mỗi người một nơi đều bận tiếp quản kinh doanh cũng như lo chuyện gia đình nên không thường xuyên gặp mặt được. Nhân cơ hội này, bố mẹ Nhi cũng chọn nơi tổ chức ở đây một phần là để có dịp gặp nhau, để nói chuyện.

20h00, tiệc đã bắt đầu được tổ chức, mọi khách mời đến dự đã đến đông đủ. Trong hội trường giờ đã nhộn nhạo bởi tiếng nói chuyện, tiếng những ly rượu chạm vào nhau, tiếng nhạc nhẹ nhàng để chuẩn bị không khí cho bữa tiệc.... Lúc này, tiếng nói của người dẫn chương trình đã vang lên, thu hút toàn bộ tầm mắt cũng như tất cả những âm thanh:

- Xin chào tất cả những quý vị, những vị khách mời thân mến! Hôm nay, tập đoàn Y&J đã tổ chức một bữa tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập để cảm ơn cũng như để nhận được sự chung vui của các quý vị. Tập đoàn Y&J từ những ngày đầu thành lập có muôn vàn khó khăn, thử thách nhưng nhờ vào sự giúp đỡ, những sự yêu quý, đóng góp của quý vị, tập đoàn đã ngày một bền vững và lớn mạnh hơn. Và hôm nay, chúng ta có thể tự hào rằng tập đoàn Y&J đã thành công và sẽ là chỗ dựa vững chắc cho tất cả mọi người. Ngay bây giờ, xin chào đón chủ tịch tập đoàn ông Trần Hạo Nam và phu nhân của mình lên sân khấu và có đôi lời phát biểu. Xin mời!

Bố mẹ của Nhi khoác tay nhau đi trên thảm đỏ lên sân khấu dưới sự vỗ tay cuồng nhiệt của khách mời phía dưới. Bố Nhi là người phát biểu đầu tiên vì ông là chủ tịch tập đoàn, sau đó là bà Kim Jun Hee (mẹ của Nhi) tổng giám đốc tập đoàn phát biểu. Bà là người Hàn Quốc nhưng lấy ông Nam là người Việt, sau hơn 20 năm sống cùng nhau, bà cũng đã biết và giao tiếp khá tốt tiếng Việt. Lần này, bữa tiệc tổ chức ở Việt Nam nên bà phải phát biểu bằng tiếng Việt vì đa số người ở đây cũng không biết tiếng Hàn. Sau khi phát biểu, hai người chính thức tuyên bố bắt đầu bữa tiệc và bước xuống đi chúc rượu.

Trở lại với bọn nó, sau khi đi vào cùng bố mẹ, bọn nó phải tách ra đi riêng vì bố của bọn nó ngay lập tức bị các chủ tịch, tổng giám đốc gần đấy đến bắt chuyện, nịnh bợ. Còn mẹ của bọn nó thì bị các bà phu nhân kéo ra ghế ngồi ở gần đó bàn tán, nói chuyện phiếm. Bọn nó đành phải đi đến bàn rượu, chọn những ly rượu cho mình và đứng nói chuyện. Đúng với tự nhiên, bọn nó với vẻ xinh đẹp và dáng người chuẩn của những thiếu nữ vừa mới trưởng thành nên luôn thu hút ánh mắt của những người khác. Đặc biệt, hôm nay bọn nó còn trang điểm khá kỹ lưỡng và mặc những bộ dạ hội vô cùng đẹp nên càng có sức hút hơn. Mới đứng nói chuyện được một lúc, bọn nó liền bị làm phiền bởi những thiếu gia của tập đoàn khác. Lâm có đứng ở đó nhưng không thể làm gì, cậu cũng bị những cô tiểu thư khác săn đón và đây cũng chỉ là xã giao thông thường của giới thượng lưu, nếu như họ không làm gì quá đáng thì cậu cũng sẽ không can thiệp.

- Chào các bạn, không biết các bạn có thể cho bọn mình đứng nói chuyện cùng không? Một tên thiếu gia nho nhã nói

- Tùy, Nhi nói

- Vậy thì cảm ơn. Mấy bạn chắc cũng là con của tập đoàn lớn hả? Đứng cạnh con gái của tập đoàn Y&J thì chắc tôi nói đúng rồi. Một tên thiếu gia bên cạnh nhìn Nhi rồi nói

- Cũng bình thường thôi. Linh vừa nói vừa kéo Lâm đứng bên cạnh mình và đưa ánh mắt giết người sang mấy tiểu thư đang định cưa cẩm Lâm. Còn Lâm thì chỉ biết cười trừ và nắm chặt lấy bàn tay của Linh. Thấy hai người có hành động như vậy, những người có ý định với hai người đều đã từ bỏ và chuyển mục tiêu khác.

Lúc này, có một tên thiếu gia trong nhóm đó đã đứng sát lại bên Hân khi cô đang không để ý mà nhìn đi đâu đó. Hân hôm nay tuy không trang điểm đậm như mọi khi nhưng vẫn rất quyến rũ. Lúc hân chuẩn bị đưa tay vòng lấy eo Hân để ôm lấy mỹ nhân thì liền ngay lập tức bị choáng váng và ngã xuống đất trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Sau khi hân ngã xuống đất thì được mấy tên bạn trong nhóm đỡ dậy, khi đứng thẳng người hân liền quát:

- Thăng nào vừa đánh tao. Có biết tao là ai không?

- Tao đánh mày đấy. Một giọng nói của một chàng trai vang lên, khuôn mặt cậu tối sầm lại và trong mắt là chan chứa sự giết chóc.

- Thằng khốn, mày biết đụng vào tao là mày coi như xong rồi không? Mày là con của công ty nào, mày có tin trong túi ngày hôm nay nhà mày phá sản không? Tên thiếu gia vừa bị đánh nổi nóng nói

- Mày bị ngu hay bị thiếu năng thế? Những câu ấy phải là tao nói mới đúng. Huy nhếch mép cười. Người con trai vừa đánh tên thiếu gia có ý định xấu với Hân.

Sau khi nhìn thấy hết một màn này, đến ngay cả Trang - một người không hề thích quan tâm đến chuyện của người khác cũng có chút ngạc nhiên và Lâm - người bạn thân của Huy, đã chơi với nhau rất lâu nhưng có lẽ đây là lần hiếm hoi cậu có thể nhìn thấy khuôn mặt này của Huy. Vì Huy là một người hòa đồng, luôn thích sự vui vẻ, cậu chỉ có khuôn mặt này khi giải quyết chuyện trong bang mà bây giờ cậu lại hoàn toàn trái ngược, chỉ có sự giết chóc và tức giận.

- Mày là thằng nào mà dám lớn lối với tao. Mày... Tên thiếu gia đó đang nói thì một tên bên cạnh hắn nói thầm vào tai hắn cái gì đó, chỉ thấy sau khi nghe xong khuôn mặt tên thiếu gia ấy tái nhợt đi và lắp bắp nói:

- Xin xin lỗi lỗi, tôi không cố ý. Nói xong hắn ta quay người chạy một mạch ra khỏi hội trường trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

- Xin lỗi, chúng tôi đã làm phiền, mong mọi người bỏ qua cho. Tên thiếu gia nho nhã lại lên tiếng

Huy thấy thế liền hừ mạnh nói:

- Biến.

Sau khi bọn thiếu gia kia bỏ đi, Huy liền quay sang hỏi Hân:

- Em có bị sao không? Sao không chú ý gì cả. Huy xoa đầu Hân nói

- Em đang nhìn quanh xem anh ở đâu mà. Xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý hơn. Hân hỏi lỗi nói

- Thôi, lần sau chú ý hơn là được. Mà bố mẹ em đâu? Huy hỏi

- Họ... Hân nhìn quanh tìm kiếm.

- À. Kia rồi, hình như đang đi về phía mình. Hân vui vẻ nói

Thấy bên này nhốn nháo, các ông bố bà mẹ liền đi đến xem tình hình. Lúc này, tám người bọn hắn và bọn nó đã đến đầy đủ, Huy vừa đi cùng Thiên và Minh đến. Thiên được bố trao cho trọng trách chỉ đạo an ninh và phục vụ cho bữa tiệc, đồng thời cũng thay mặt ông tham dự vì ông đang bận hội nghị bên Pháp. Còn Minh, cậu cũng đại diện thay mặt cho bố mẹ mình vì họ cũng đang bận đi du lịch và không có về kịp. Thấy sự xuất hiện của ba người thì bọn nó cũng không mấy ngạc nhiên vì biết trước bọn hắn sẽ đến.

Đi đến gần, bố của Nhi lên tiếng đầu tiên:

- Máy đưa có chuyện gì à?

- Chúng con chào các bác! Bọn hắn lễ phép chào

- Dạ, vừa nãy có một tên gây chuyện với cái Hân nhưng đã giải quyết rồi. Nhi trả lời

- Ai gây sự với con. Mẹ Hân hỏi, bà là người Nhật nhưng cũng giống như bà Kim (mẹ Nhi) bà có thể nói khá thành thạo tiếng Việt.

- Dạ không sao, anh Huy giúp con giải quyết rồi. Hân nhìn Huy bên cạnh mình cười

- Cháu chào hai bác. Huy lễ phép chào lần nữa

Bố mẹ Hân liền đưa tầm mắt đánh giá Huy; sau một hồi, bố Hân lên tiếng đầu tiên:

- Cậu tên đầy đủ là gì? Con nhà nào? Học hành ra sao?

- Dạ cháu tên đầy đủ là Đào Gia Huy, nhà cháu kinh doanh siêu thị và trung tâm mua sắm Vico. Còn về học hành thì cháu cũng bình thường thôi ạ! Huy khiên tốn nói

- À, hóa ra cậu là con trai lão ta hả. Đúng là cha nào con đấy, trông cậu cũng đẹp trai như bố mình, chắc cậu khiêm tốn chứ là con trai lão ta thì học hành sao kém được. Bố Hân cười nói

- Tội nghĩ lần này ông vợ phải cậu rể tốt rồi. Bố Linh đứng cạnh vỗ vai nói

- Đúng rồi. Chúc mừng nhé! Chả bù cho con gái tôi, lớn đến tuổi thế này rồi mà vẫn chưa đưa cậu nào ra mắt chúng tôi cả. Bố Nhi nói

- Bố này, đây là con chưa ưa được ai chứ. Bố nghĩ con gái bố ế đến thế à? Nhi vùng vằng nói

- Thôi, đứng đây làm gì? Mọi người đến chỗ kia ngồi đi. Mẹ Nhi nói
- Cháu chào các bác ạ. Hôm nay, bố mẹ không thể về kịp để dự tiệc được nên có nhắn lời xin lỗi đến các bác và mong các bác ngày mai đến nhà cháu để đãi tiệc tạ lỗi. Minh lễ phép nói
- Cháu là con tập đoàn Fox hả? Bảo bố mẹ là các bác cảm ơn và họ không cần áy náy đâu. Mẹ Nhi cười nói
- Mẹ cần gì phải lịch sự với hân ta. Nhi nói
- Cái đứa này, mẹ có dạy con nói chuyện như thế à? Mẹ Nhi cốc đầu cô nói, Minh nhìn thấy thế thì cười Nhi, còn cô thì chỉ biết nín nhịn.
- Còn cháu là Thiên, bố mẹ cháu đang bận hội nghị bên Pháp nên không thể về được. Mong các bác thông cảm và bữa tiệc hôm nay cháu hứa khách sạn King sẽ hoàn thành thật tốt. Thiên nói
- Cảm ơn cháu và bố mẹ nhé! Gửi lời hỏi thăm của bọn ta đến họ. Bố Nhi cười nói
- Bọn trẻ thời nay lễ phép với tài giỏi thật. Trẻ mà đã điều hành được các công ty, chi nhánh rồi. Bố Hân cười nói

Bữa tiệc diễn ra trong vui vẻ và tràn đầy tiếng cười, cuối cùng cũng đến phần tiết mục khiêu vũ. Tất cả mọi người đều chọn bạn nhảy cho mình, giai điệu nhẹ nhàng và những ánh sáng đã tắt hết, chỉ có những đèn sáng chiếu ở chính giữa hội trường để mọi người khiêu vũ. Những vị phụ huynh thì nhân cơ hội yên tĩnh này để ngồi nói chuyện với nhau vì họ vừa phải bận rộn đi tiếp khách. Bọn nó thì chỉ có hai đôi là tham gia khiêu vũ, Nhi và Minh thì đối chọi nhau gay gắt; Trang và Thiên thì ngồi tĩnh lặng trên ghế và quan sát mọi người.

Nếu như, mọi thứ vẫn diễn ra như vậy thì thật đúng là may mắn và tràn đầy vui vẻ. Nhưng ngay lúc những đèn xung quanh bị tắt đi, đã có một người đột nhập vào trong phòng hội trường. Hân ta mặc một bộ đồ đen, che mặt và xách một túi đồ. Hân ta đi đến khoảng cách gần chỗ bọn nó ngồi nói chuyện thì lấy trong túi đồ ra một thứ.

Đang ngồi yên quan sát những người khiêu vũ nhưng thật ra Thiên lại luôn đưa ánh mắt để quan sát Trang. Trong đầu cậu là những câu nói: “Hôm nay cậu đẹp lắm”, “Lâu rồi mới thấy cậu mặc váy nhưng giờ đã không còn phải là cô bé ngây thơ nữa rồi”. ... Mãi miết nhìn, bất chợt theo phản xạ tự nhiên của một người đã tập luyện, trải qua những thứ trong thế giới ngầm. Cái thế giới mà mạng sống của con người rất mong manh, cậu đã phải tập cho mình sự phản xạ nhanh nhạy cùng với những hành động nhanh chóng. Nếu như không để ý kĩ thì sẽ không hề phát hiện ra điều khác lạ trên người Trang. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đỏ nên khi có một thứ ánh sáng như đèn laser màu đỏ chiếu lên người cô thì rất khó nhận ra khác biệt. Nhưng Thiên đã từ đầu tới cuối luôn tập trung quan sát cô nên sự khác biệt ấy cậu đã rất nhanh nhận ra. Nhìn theo hướng xuất phát của chiếc đèn, cậu lo lắng và có một chút sợ sệt về điều mà cậu nhìn thấy.

Một tên áo đen đang chia khẩu súng về phía trang, khẩu súng ấy được trang bị giảm thanh và đèn laser để chiếu trong tối. Ngay lúc nhìn thấy, Thiên liền bất động, tất cả các cơ quan thần kinh trên cơ thể cậu như đang ngừng hoạt động. Nhưng bản lĩnh của một kẻ cầm đầu một bang hội lớn, cùng với việc cậu cũng được coi là một tên sát thủ nếu khi có việc nên cậu rất nhanh hiểu được hành động tiếp theo của tên áo đen kia và hành động tiếp theo của mình phải làm gì. Nhìn khoảng cách của cậu với Trang là một chiếc ghế salon, tầm khoảng 3m. Ngay lúc này đây cậu rất hối hận vì vừa rồi đã tự chọn khoảng cách xa Trang để ngồi, cậu đã sợ mình không kịp nên được cảm xúc và sẽ bị lộ nên cậu chọn ngồi ở xa. Nếu như gần Trang hơn thì giờ cậu có thể cứu cô an toàn nhưng trên đời này luôn không tồn tại từ “nếu như”. Suy nghĩ trong đầu cậu diễn ra rất nhanh chóng và cuối cùng tên áo đen cũng sắp ra tay, Thiên không còn suy nghĩ và đợi chờ gì nữa mà cậu ngay lập tức hét lên vào lao tới:

- Trang, cẩn thận.

Gần như đồng thời điểm Thiên hét lên, viên đạn trong khẩu súng trên tay của tên áo đen kia cũng bay ra khỏi khẩu súng.

- Pằng. Một tiếng súng rất nhỏ nhưng lại rất nhanh. Mọi người xung quanh cũng phát hiện ra, một tiếng hét thất thanh vang lên:

- Aaaaaaaa... Tên áo đen ngay lập tức bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điềm Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bị Thương (2)

Khi tiếng thất thanh vang lên đã gây sự chú ý của tất cả mọi người. Từ ánh mắt khiếp sợ của cô tiểu thư vừa mới hét lên, mọi người đều chuyển tầm mắt đến hai người đang ngã trên chiếc ghế kia. Hiện lên trong mắt mọi người là một sự thật không ngờ, tràn đầy đau thương và nỗi sợ hãi. Trên tấm lưng rộng của người con trai ấy, một khoảng màu đỏ nổi bật hiện lên trên màu trắng của chiếc áo. Cậu ta đang che chở cho một cô gái khi để cô nằm gọn trong vòng tay của mình. Trong ánh mắt của cô gái ấy cũng tràn đầy sự sợ hãi và lo lắng. Ngay lúc này, Thiên liền chống một cánh tay xuống ghế và nhắc người lên nhưng cậu chỉ có thể nâng cao một chút, đủ tầm mắt hai người nhìn nhau. Cố nín một nụ cười đẹp nhất, cậu cất tiếng nói:

- Cậu được an toàn rồi!

Trang liền bất động trước hành động và lời nói của cậu, cô chỉ biết nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cậu. Như chợt tỉnh ra, những cảm xúc lo lắng, sợ hãi vừa rồi liền quay lại, lúc này cô liền lấy hết sức nâng người Thiên lên để mình ngồi thẳng dậy, cho Thiên dựa vào mình, cô vội vàng nói:

- Anh có bị sao không? Bị thương ở chỗ nào.

Hiện tại, trong phòng hội trường là một cảnh hỗn loạn, những khách mời sau khi nhìn thấy có người bị bắn thì ngay lập tức bỏ chạy. Họ chạy toán loạn vì họ sợ đây có thể là một cuộc khủng bố, rất có thể chính họ sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo. Tất cả họ đã bỏ qua tất cả cao quý, sang trọng của bản thân để có thể bảo toàn được tính mạng của mình. Chỉ có những người thân của hai người là chạy tới lo lắng, hỏi han. Đúng với tài năng lãnh đạo của một người chỉ huy lâu năm, ông Tùng liền kéo lấy một bảo vệ an ninh vừa chạy qua chỗ mình nói:

- Ra lệnh đóng cửa khách sạn lại, không được để ai rời khỏi đây. Nói xong ông cũng chạy tới chỗ Trang và Thiên

Mọi người đã đứng đầy xung quanh, Nhi cùng Minh do ngồi gần nên đã chạy tới đầu tiên, Nhi liền lên tiếng:

- Có chuyện gì xảy ra vậy!

- Aaaaaaaa, Thiên chảy máu. Cô lấy tay che miệng lại, rất sốc về chuyện xảy ra trước mắt. Cô sốc không phải do cô chưa từng nhìn thấy người bị thương đổ máu vì là người tham gia thể giới ngầm thì chuyện đó hết sức bình thường và đã trở nên quen thuộc. Nhưng lần này, người bị thương lại chính là Thiên, là bạn hay cũng chính là người thân của cô.

Minh cũng đồng thời nhìn thấy, nét mặt cậu liền tái ngắt đi, lo lắng chạy tới đỡ Thiên và vội vàng hỏi:

- Mày có bị sao không? Để tao đưa mày vào bệnh viện. Nói xong cậu liền quay lại hét với Huy và Lâm vừa mới chạy tới:

- Chuẩn bị xe mau, đưa thẳng Thiên vào viện. Nhanh lên! Nói xong cậu liền cõng Thiên lên vai và chạy nhanh ra hướng cửa phòng.

Huy và Lâm nghe xong liền hành động nhanh chóng, Huy liền chạy nhanh nhất xuống dưới tầng và chuẩn bị xe còn Lâm thì chạy trước Minh để dẹp đường. Trang liền chạy theo bọn hần nhưng ngay lập tức liền bị mọi người chạy tới chặn đường hỏi:

- Có chuyện gì thế? Linh nói

- Thiên bị thương, nhanh chuẩn bị xe đi theo họ. Nói xong cô liền chạy theo; ba người Hân, Linh, Nhi cũng vậy. Chỉ còn bố mẹ của bọn nó là đứng lại. Ông Tùng lên tiếng đầu tiên:

- Mấy bà đi theo bọn nhỏ xem tình hình thế nào? Còn ông (chỉ ông Nam, bố của Nhi hay cũng là người chủ trì bữa tiệc hôm nay) thì lo giữ chân tất cả khách mời lại. Hai ông thì báo cảnh sát và nhanh chóng tìm ra hung thủ bắn thẳng Thiên. Tôi sẽ đi ngăn chặn báo chí lại, không thì ngày mai tin này sẽ bị lộ ra. Mọi người nghe xong liền hành động theo sự phân công của ông Tùng.

Trở lại với bọn hần và bọn nó, sau khi xuống đến bãi gửi xe, Huy đã nhanh chóng lái xe của mình ra trước cửa khách sạn đón bọn hần. Minh do nhờ có Lâm đi trước dẹp đường nên cậu đã cõng Thiên nhanh chóng lên xe. Còn Thiên do mất rất nhiều máu nên khi xuống đến đại sảnh thì cậu đã ngắt đi. Chiếc xe của bọn hần vừa mới phóng đi thì bọn nó liền chạy tới, lấy xe và liền đuổi theo.

Huy lái xe rất nhanh, tầm vài phút thì cả bốn đã xuất hiện tại bệnh viện. Nhanh chóng xuống xe và đưa Thiên vào phòng cấp cứu. Chuyển tới phòng phẫu thuật và cửa liền đóng lại, ba người Lâm, Minh, Huy đều bị giữ ở bên ngoài. Ba người đều mang một tâm trạng chung là lo lắng và bồn chồn. Nếu như Lâm ôm đầu ngồi trên ghế thì Minh cứ đi qua đi lại và Huy thì đứng dựa sát vào tường. Được một lúc, bọn nó đã cùng bốn bà mẹ đều chạy đến, Trang là người lo lắng hỏi đầu tiên:

- Cậu ấy đâu rồi? Cô đã không còn giữ cho mình vẻ ngoài bình tĩnh được nữa mà lại tràn đầy lo sợ cùng bất an đối với việc Thiên bị thương. Thật ra, cô là một người chỉ huy nên phải tự rèn cho mình sự bình tĩnh nhất định để xử lý những tình huống nhưng khi một chuyện không may đã xảy ra với người thân của mình thì rất khó để cô có thể giữ được điều ấy.

- Nó đang phẫu thuật. Lâm ngắt đầu lên trả lời

- Mong là cậu ấy không sao. Hân lên tiếng

- Tôi phải tìm ra được kẻ nào làm nó bị thương. Minh nổi nóng nói

- Con yên tâm đi, các bác trai đã xử lý hết mọi chuyện cho các con rồi. Giờ các con chỉ cần bình tĩnh đợi chờ Thiên phẫu thuật xong thôi. Bà Thu – mẹ của Trang lên tiếng an ủi.

- Các bác ấy chắc gì đã tìm ra chứ? Để con tìm kiếm vẫn tốt hơn. Minh không đồng ý nói, cậu không hề biết bố bọn nó là những trụ cột của tổ chức.

- Mày yên tâm đi, bố tao và các bác ấy sẽ tìm ra hung thủ cho mày. Lâm lên tiếng khuyên thẳng bạn

- Mày tin thẳng Lâm đi, nó không bao giờ lừa bọn mình đâu. Huy nói khi thấy Minh vẫn nghi ngờ

Thấy hai đứa bạn của mình đã lên tiếng chắc chắn, Minh cũng tin tưởng hơn nhưng trong lòng của cậu vẫn không buông xuống được nỗi giận. Bất chợt, Lâm liền lên tiếng tiếp:

- Trang, em kể lại đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe xem nào.

Trang đang đứng thất thần thì nghe thấy tiếng của Lâm, cô liền buồn rầu nhớ lại những cảnh vừa rồi.

- Lúc mọi người bắt đầu khiêu vũ, em chỉ mãi tập trung quan sát mọi người. Em không hề biết bất cứ chuyện gì xảy ra cả, chỉ đến khi Thiên hét lên nguy hiểm với em và lao tới thì em mới biết đã có chuyện xảy ra. Lúc được Thiên cứu, em vẫn rất bất ngờ và không hề nghĩ được gì cả, trong đầu toàn là nỗi lo và hoảng sợ. Lúc ấy, em cũng chỉ có nhìn lướt qua hình ảnh tên hung thủ, thấy hắn ta giấu mặt và bỏ chạy rất nhanh.

Sau khi nghe Trang kể lại sự việc, tất cả mọi người đều rơi vào trầm lặng. Mãi một lúc lâu sau, khi một y tá từ phòng phẫu thuật đi ra thì mọi người mới bình tĩnh khỏi sự yên lặng.

- Ai là người nhà của bệnh nhân đang phẫu thuật?

- Tôi. Mọi người đều chạy tới gần và nói

- Mọi người là người nhà của bệnh nhân? Y tá hỏi lại lần nữa

- Phải. Lâm nói

- Tình hình bệnh nhân đã ổn định, chỉ là mất máu hơi nhiều cùng với thuốc gây mê còn tác dụng nên vẫn bất tỉnh. Bác sĩ đang khâu lại vết thương cho bệnh nhân, sau khi phẫu thuật xong chúng tôi sẽ đưa bệnh nhân đến phòng hồi sức. Mọi người hãy đi làm thủ tục nhập viện và sau khi đến phòng hồi sức thì không được quá đông người vào thăm, chỉ một đến hai người vì để cho bệnh nhân nghỉ ngơi phục hồi. Y tá trình bày nói

- Vâng! Cảm ơn cô. Lâm vui sướng nói tiếp

- Để tôi đi làm thủ tục cho. Trang vội vàng nói

- Em ở lại đi, để anh đi cho. Lâm quay người lại ngăn cản

- Thôi, em đi là được rồi. Trang từ chối

- Em ở lại cùng mọi người chăm sóc nó, anh đi làm thủ tục nhân tiện còn báo tin cho bố mẹ nó, không hai bác ấy lại lo. Lâm nói

Thấy vậy, Trang cũng đành ở lại để nhường cho Lâm đi. Lâm trước khi đi cũng lên tiếng:

- Mẹ và các cô cứ về trước đi ạ! Bọn con ở lại chăm sóc cho Thiên là được rồi.

- Thế mấy đứa ở lại chăm sóc tốt cho Thiên nhé! Bọn mẹ về trước thông báo cho mấy ông ấy đỡ lo, có gì gọi điện cho mẹ. Bà Thu nói

- Vâng! Con biết rồi. Lâm gật đầu nói rồi liền bỏ đi

Ở lại chỉ còn sáu người, thấy Trang vẫn còn lo lắng, Huy đành lên tiếng an ủi:

- Nó không sao đâu. Cậu đừng lo lắng nữa!

- Ừ. Trang buồn rầu nói

Thiên sau khi được khâu vết thương xong thì liền được đưa đến phòng hồi sức đặc biệt. Đó là phòng riêng, chỉ phục vụ duy nhất một bệnh nhân. Lúc này, mọi người đứng trước cửa phòng bàn bạc xem ai là người vào chăm sóc, Lâm vẫn luôn được coi là đầu tàu hay cũng là “anh cả” nên luôn là người ra các ý kiến.

- Bây giờ, chỉ cần một người vào chăm sóc nó thôi nên mọi người về hết đi, tôi ở lại là được rồi.

- Không được, tao ở lại. Minh lên tiếng

- Tao ở lại cùng chúng mày. Huy cũng lên tiếng

- Tất cả mọi người về đi, để tôi ở lại chăm sóc cậu ấy. Là cậu ấy cứu tôi nên mới bị thương nên mọi người hãy để tôi ở lại đi. Trang nói

- Để tao ở lại với mày. Hân nói

- Về hết đi, cậu ấy còn đang bất tỉnh nên mình tao ở lại là được rồi. Trang trả lời

- Để tao về lấy cho mày một bộ quần áo. Nhi nhìn trang phục dạ hội trên người Trang nói

- Thế bọn tao về đây. Mày ở lại chăm sóc tốt cho Thiên, nếu có gì thì gọi cho bọn tao. Linh nói

- Ủ, tao biết rồi. Trang nói xong liền mở cửa bước vào

Mọi người nhìn vào cửa phòng một lúc thì liền cùng nhau ra về. Hôm nay, tất cả mọi người đã quá mệt mỏi, có lẽ ai cũng cần phải nghỉ ngơi.

Bước vào phòng, Trang đi đến bên giường của Thiên, lấy một chiếc ghế và ngồi xuống. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Thiên, trong lòng là những sự biết ơn cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bị Thương (3)

Ánh nắng yếu ớt lọt qua rèm che của cửa sổ phòng hồi sức, chiếu lên hình ảnh hai người đang nằm trên giường bệnh ở kia. Chàng trai nằm nghiêng trên chiếc giường để tránh vết thương ở lưng, nổi bật trên tay là dây của chai nước truyền. Còn cô gái thì ngồi trên ghế và nằm dựa trên mép giường bệnh ngủ quên đi. Hai người vẫn giữ nguyên tư thế như vậy suốt một đêm dài khiến ai cũng mệt mỏi như người. Bất chợt một cô y tá bước vào phòng, cô ta đi đến bên giường, tháo xuống và đổi một chai truyền khác. Sau khi thay xong cô đi đến cạnh cô gái đang ngủ quên bên mép giường, vỗ vai nói nhỏ. Nhưng ngay lúc đấy, chàng trai tưởng như vẫn đang hôn mê nằm trên giường liền mở mắt ra và nói nhỏ ngăn cản:

- Cứ để cô ấy ngủ tiếp đi. Đừng đánh thức cô ấy.

Cô y tá nghe thấy vậy thì liền gật đầu đồng ý và bước ra khỏi phòng nhưng trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở:

- Cậu vẫn còn phải nghỉ ngơi đấy, vết thương chưa lành hẳn đâu. Nếu có gì thì hãy ấn chuông gọi chuông chúng tôi.

Sau khi y tá bước ra khỏi phòng, Thiên vẫn giữ nguyên tư thế nằm nghiêng, mở mắt nhìn Trang đang nằm ngủ bên mép giường. Thực ra cậu đã thức dậy từ lâu nhưng do còn mệt vì mất nhiều máu nên cậu vẫn luôn nhắm mắt nằm yên nghỉ ngơi, mãi đến khi ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng thì cậu mới mở mắt ra nhìn. Bất chợt thấy Trang nằm bên cạnh ngủ quên, lúc đầu cậu rất ngạc nhiên, sau đó nụ cười đã dần nở trên môi nhưng trong mắt lại có gì đó nỗi buồn. Đưa một cánh tay tới gần Trang, nhẹ nhàng vén những sợi tóc xòa xuống ra đằng sau tai, vuốt nhẹ mái tóc, nhẹ đến mức tưởng như không chạm vì cậu sợ Trang sẽ tỉnh lại, khi ấy cậu sẽ không còn được thoải mái ngắm nhìn cô nữa, sẽ không được nhìn thấy sự dịu dàng, vui vẻ của cô chỉ có khi cô ngủ.

Cậu không biết vì sao bây giờ cô đã không còn sự vui vẻ, hòa đồng như xưa mà chỉ là những xa lánh, lạnh nhạt với mọi người xung quanh. Cậu nhận ra cô từ khi cô về nước, từ khi cô bước chân vào lớp học. Cậu đâu biết trước rằng, chỉ là hai đứa nhỏ, hai đứa trẻ con chơi với nhau một khoảng thời gian ngắn và trẻ con sẽ không bao giờ có một thứ gọi là tình yêu hoặc nếu có thì cũng chỉ là những cảm xúc đầu đời, những cảm xúc thích bạn này hơn bạn kia của sự ngây thơ, không biết gì của những đứa trẻ. Nhưng từ khi cô bỏ đi, cậu đã luôn nhớ về cô, luôn nhớ về nụ cười xinh đẹp ấy, luôn nhớ về những trò vui đùa ấy và không biết từ khi nào trong cậu đã có một thứ tình cảm mà chỉ khi cậu đã lớn cậu mới biết đó là “tình yêu”. Khi mà cô mới bỏ đi, cậu đã tìm, hỏi thăm thông tin về cô rất nhiều nhưng không nhận được gì hữu ích.

Cuối cùng ông trời thật là có mắt vì đến năm lớp 8, một lần đón học sinh mới vào lớp, cậu đã may mắn có được thông tin về cô. Khi ấy học sinh mới chính là Lâm – anh trai của Trang. Ban đầu cậu không hề biết gì, cậu cũng không có thân thiết với ai ngoài hai thằng bạn khi ấy là Minh và Huy. Đến sau, thấy những điểm chung về suy nghĩ, về tính cách của nhau nên cậu cùng hai đứa bạn đã chơi thêm với Lâm và trở thành bạn thân cho đến hôm nay. Lúc ấy cậu vẫn không biết gì cả mà trong một lần vô tình được xem ảnh trên album điện thoại của Lâm. Đó là khi Lâm khoe về gia đình mình thì Thiên đã thấy hình ảnh một người quen thuộc, một người mà vẫn thường xuyên xuất hiện trong giấc ngủ của cậu, vẫn luôn khiến cậu nhớ mãi không quên. Khi nhìn thấy cậu rất xúc động, liền chạy tới giật điện thoại xem kỹ lại và túm áo Lâm hỏi:

- Cô ấy giờ đang ở đâu? Lâm cùng hai thằng bạn rất ngạc nhiên và khó hiểu vì Thiên đâu có bao giờ để ý đến việc riêng của người khác, thấy vậy cậu liền hỏi lại Thiên:

- Mày quen em gái tao hả? Thiên nghe thấy vậy thì liền sốc, thật không thể ngờ người bạn thân của cậu lại chính là anh trai của người cậu vẫn luôn tìm, vậy mà cậu không hề biết gì cứ tìm kiếm trong vô vọng. Lấy lại bình tĩnh, cậu tiếp tục hỏi Lâm:

- Cô ấy giờ đang ở đâu? Sống tốt chứ? Lâm nghe vậy thì liền biết là Thiên có quen em gái mình, cậu liền trả lời:

- Nó đang ở bên Mỹ, sống rất tốt”.

Chần chừ một lúc lâu, cuối cùng Thiên cũng lấy hết dũng cảm lên tiếng hỏi Lâm:

- Cô ấy có nói cho mày biết lý do bỏ đi nước ngoài năm 6 tuổi không?

- Sao mày biết nó có đi nước ngoài? Lâm khá ngạc nhiên hỏi lại

- Mày cứ trả lời tao đi. Mày có biết không? Thiên gắt nói

- Có, nó có nói với tao là nó cảm thấy nhàm chán cuộc sống ở đây và muốn tìm một cuộc sống mới. Lâm trả lời

- Nhàm chán, nhàm chán. Thiên thảm lộp đi lộp lại

- Cô ấy nói vậy sao? Nói xong cậu liền chạy vụt ra ngoài, trên môi là nụ cười nhưng nước mắt lại rơi, hóa ra nụ cười ấy là nụ cười buồn, nụ cười đau khổ, nụ cười cho chính cái tình yêu của cậu chứ không phải nụ cười hạnh phúc, vui vẻ gì.

Suốt mấy năm đó kể từ khi được biết thông tin về Trang, cậu không hề hỏi thêm về một thứ gì nữa. Cậu đã nghĩ rằng sẽ từ bỏ, sẽ cố quên đi và cậu đã thử yêu một người khác (Huyền) để quên đi quá khứ, quên đi nỗi buồn của mình. Tâm trí của cậu đã chấp nhận sự lãng quên ấy nhưng trái tim lại không thừa nhận nó mà luôn in hình bóng ấy mãi không phai. Đó là một cảm giác rất khó chịu, khi mà trong cậu luôn xuất hiện hai cảm xúc trái chiều nhau. Đã từng có lần trái tim đã chiến thắng lý trí. Cậu đã định sang Mỹ để đối mặt với cô, để có thể thẳng thắn hỏi cô lý do vì sao chán ghét mình, chán ghét cuộc sống mà đã mang lại cho cậu biết bao niềm vui, niềm hạnh phúc. Nhưng cuối cùng cậu lại không có cam đảm ấy, không có dũng khí ấy.

Và đến khi Trang bước vào lớp, khi mà Lâm giới thiệu là em gái thì Thiên đã được gặp lại người đã mang cho cậu những niềm vui nhưng cùng đó là cả những nỗi buồn. Khi nhìn lại cô thì cậu thấy Trang đã thay đổi rất nhiều, cậu thấy cô không còn là Trang của trước kia nữa mà đã trở thành người xa lạ. Điều đó đã khiến cậu không dám đối mặt với cô, nhiều lần có cơ hội nói chuyện riêng nhưng cậu lại không dám lên tiếng mà chỉ có thể bỏ đi. Có coi cô là người dung, chỉ là người đã từng bước qua cuộc đời cậu nhưng cậu vẫn không thể đứng làm ngơ trước những nguy hiểm của cô. Từ việc Trang bị Huyền bắt cóc đến việc bị ám sát hôm qua, cậu đã quên hết mọi thứ để cứu cô. Những việc làm ấy đến cậu cũng không biết lý do vì sao mình làm vậy, chắc có lẽ do con tim mách bảo hoặc là cậu luôn nhớ đến một lời hứa nào đó mà mình đã nói ra.

Trở lại với phòng bệnh, chắc đã ngủ đủ giấc nên Trang đã có dấu hiệu thức giấc, cô neho mắt lại trước ánh sáng bất ngờ của mặt trời chiếu vào. Thiên thấy động tác của cô thì liền giật mình, nhanh chóng thu tay lại và nhắm mắt giả bộ ngủ. Trang mở mắt ngồi thẳng dậy, bóp lấy bả vai mỗi nhừ vì suốt đêm gối tay lên. Đưa tầm mắt lên người Thiên, thấy cậu vẫn đang ngủ say, cô liền đứng lên kéo chiếc chăn mỏng đắp lại cho cậu. Xoay người đi vào nhà vệ sinh nhỏ ở trong phòng để vệ sinh cá nhân. Lúc này, Thiên cũng mở mắt ra nhìn theo Trang cho đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt của cậu, nở một nụ cười buồn và nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tại một nơi khác, trong một căn phòng rất rộng, ở đây rất giống một nơi bỏ hoang vì ngoài những đồ cũ đã hạn gỉ, ẩm mốc thì không còn gì khác. Đó không phải nơi khác mà chính là nhà kho cũ đã bị bỏ đi của tổ chức. Bốn ông bố cùng Lâm đang đi vào nhà kho dưới sự dẫn đường của một tên canh gác.

- Đây chính là hai người mà ngài đã sai chúng tôi điều tra và bắt lại. Tên canh gác nói

- Tốt, các cậu làm việc rất nhanh. Ông Tùng lên tiếng

- Để con xem bọn nó là đứa nào mà dám hại em gái con khiến cho cả thằng Thiên bị thương nữa. Lâm mất bình tĩnh nói

Cậu đi nhanh đến hai người đang bị trói và bịt mắt ở kia, hai người bọn họ bị đánh thuốc mê để có thể bắt đến đây dễ dàng hơn nên vẫn còn đang bất tỉnh. Lâm đi đến kéo khăn trùm đầu của tên đàn ông mặc áo đen xuống, cậu liền nhận ra. Là một trong những người cầm đầu bang hội nên khi nhìn thấy hân ta cậu liền biết ngay.

- Thì ra là hân, con cứ thắc mắc là ai mà hành động chuyên nghiệp như vậy và dám làm việc này mà không sợ uy danh của bọn con. Hân ta thì khác, một tên sát thủ không ngại bất cứ việc gì mà chỉ cần có tiền. Lâm nhếch mép nói

Kéo tiếp khăn trùm đầu của cô gái bên cạnh xuống, Lâm liền tròn tròn mắt ngạc nhiên, xong cậu liền tức giận nói:

- Thật không thể ngờ được lại là cô ta, con sẽ giết cô ta. Lâm lấy khẩu súng của mình ra và lên đạn chuẩn bị bắn

- Từ từ đã. Ông Tùng ngăn cản lại

- Nó là ai mà con tức giận vậy? Ông lại hỏi tiếp

- Nó là người yêu cũ của thằng Thiên, nó đã một lần suýt hại cái Trang nhưng may mắn được Thiên kịp thời cứu. Con đã định xử nó nhưng Trang lại ngăn cản nên con đã đành phải tha cho nó nhưng không ngờ là nó lại tiếp tục hại cái Trang nữa. Hôm nay, bố để con giết nó đi, đừng cản con. Lâm liền kéo súng

- Từ từ đã, phải xem mục đích nó định giết Trang là gì? Tránh để còn xót hung thủ. Ông Tùng lên tiếng

- Để con gọi nó dậy. Lâm liền giơ tay tát Huyền một cái, cậu sẽ không bao giờ đánh con gái kể cả có là khi giải quyết việc trong bang hội, trong tổ chức. Nhưng cô ta đã đụng đến đứa em gái của cậu, không chỉ một lần mà còn đến hai lần, lần sau càng nguy hiểm hơn lần trước đã khiến cậu rất tức giận và làm điều cậu không muốn.

- A! Cô ta kêu lên khi tự nhiên bị đánh rất đau.

- Tỉnh rồi hả? Mày nói ngay cho tao biết lý do vì sao mày muốn giết cái Trang. Nhanh lên không tao giết mày bây giờ. Lâm hét lên

- Bình tĩnh đi, để bố nói chuyện với nó. Ông Tùng lên tiếng khi thấy Lâm rất tức giận, sẽ phá hỏng chuyện.

- Bây giờ cô hãy nói cho tôi biết mục đích cô giết cái Trang. Tôi sẽ cho cô chết nhẹ nhàng hơn. Ông Tùng nói với Huyền
- Ông hỏi tôi tại sao? Vậy tại sao ông không hỏi con gái ông vì sao giết bố tôi? Đó là cái giá mà nó phải trả, một mạng đổi một mạng. Đây là còn chưa kể nó đã cướp đi người yêu của tôi. Huyền nhếch mép cười
- Mày còn dám lên tiếng nói là cái Trang cướp đi người yêu của mày. Mày có biết mày đã hại thằng Thiên phải nhập viện trong nguy hiểm vì quá nhiều máu chưa? Còn bố mày là đáng chết chứ vô tội cái gì. Mày là do em gái tao thương xót tha mạng cho rồi mà còn không biết điều. Mày có biết bố mày tham gia vào tổ chức ngầm không? Bố mày đã phản bội tổ chức nên phải nhận cái giá phải trả mà trong đó là có mạng sống của cả gia đình mày nữa đấy. Em gái tao giết bố mày chỉ là điều sớm muộn tổ chức làm thôi. Lâm tức giận đứng một bên nói
- Cái gì? Anh nói Thiên bị thương còn bố tôi tham gia tổ chức ngầm? Không thể có chuyện đấy được. Huyền hét lên khó tin
- Hừ, mày không tin cũng phải tin, chúng mày nên chết đi là vừa rồi. Chúng mày đã sống quá lâu trên thế giới này, đã đến lúc phải trở về nơi của mình.
- Đoàng. Đoàng. Hai tiếng súng liên tục nổ ra từ súng của Lâm, hai người đã phải bỏ mạng dưới khẩu súng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tiến Tới Hay Bỏ Cuộc!!!

Buổi chiều, sáu người Lâm, Minh, Huy, Linh, Hân, Nhi cùng nhau vào thăm Thiên:

- Nó làm sao rồi. Đã tỉnh lại chưa? Lâm vừa bước vào phòng bệnh liền hỏi nhỏ vì thấy Thiên vẫn đang nhắm mắt.
- Rồi, đã tỉnh dậy một lần nhưng lại ngủ thiếp đi đến giờ vẫn chưa dậy nữa. Trang trả lời
- Chắc nó còn mệt nên vẫn chưa tỉnh dậy hẳn, cứ để nó nghỉ tiếp đi. Minh ngồi xuống ghé nói
- Chúng ta đến không đúng lúc rồi. Hân thở dài đặt cặp lồng cháo xuống bàn
- Thôi giờ đi về để cho cậu ấy nghỉ đi chứ ở đây ồn ào làm sao mà nghỉ ngơi được. Nhi khoanh tay đứng nói
- Ủ, đúng đấy. Mọi người về đi, mình tôi ở lại chăm sóc cho nó là được rồi. Trang! Em về nghỉ ngơi đi. Lâm lên tiếng
- Mày về nghỉ ngơi đi chứ mày đã trông cả đêm rồi. Không mày lại là người thứ hai nhập viện đấy. Linh nhìn thấy khuôn mặt phờ phạc của Trang liền lên tiếng khuyên con bạn.
- Ủ, tao biết rồi mà, anh ở lại chăm sóc cậu ấy nhé! Tối em đến thay anh. Trang mệt mỏi nói
- Thôi mấy người về đi, khi nào nó tỉnh tôi gọi điện rồi vào thăm sau. Lâm lên tiếng
- Từ từ đã, tao muốn hỏi mày một việc. Chuyện tìm hung thủ mày và các bác trai đã tìm ra chưa, không thì để tao làm cho. Tao không thể tha cho nó được. Minh tức giận khi nhìn thằng bạn thân của mình phải nằm trên giường bệnh mà vẫn chưa biết ai đã làm nó bị thương.
- Đã tìm ra rồi. Lâm trầm tĩnh lại nói
- Ai, mày dẫn tao đi xem nó là thằng nào. Tao sẽ cho nó trả giá. Minh liền bật dậy nói
- Tao đã giải quyết xong rồi mày không phải lo. Lâm nói tiếp
- Sao mày không giao nó cho tao. Mà nó là ai và mày đã giải quyết nó thế nào? Nếu không hợp ý tao thì mày hãy giao nó cho tao để tao xử lý nó. Minh lên tiếng
- Mày chắc không còn cơ hội để xử lý nó đâu. Tao đã lấy mạng của hai bọn nó rồi. Lâm trả lời một cách thần nhiên
- Cái gì? Sao mày lại giết nó, tao đã biết nó là ai đâu? Minh ngạc nhiên về hành động của thằng bạn
- Tất cả mọi người ở đây đều biết hai người đó. Lâm nghiêng răng nói
- Ai mà ngay cả mấy người họ cũng biết. Huy khó hiểu nhìn bọn nó hỏi

- Trang, cho anh nói thật về thân phận mấy đứa nhé! Lâm hỏi em gái mình và bọn nó.

- Cũng được, dù sao cũng chả cần giấu diếm gì? Trang nói

- Xin lỗi vì đã giấu bọn mày lâu nay. Tao thực ra cũng không muốn giấu chúng mày nhưng vì bí mật nên tao đành phải làm vậy. Bốn người họ cùng tao đều là thành viên của một tổ chức ngầm, quy mô rất lớn khi cầm quyền rất nhiều khu vực, bang hội và tổ chức khác. Ban đầu xây dựng bang hội cùng chúng mày tao cũng còn một mục đích khác là thâm nhập vào thế giới ngầm ở đây để tìm cơ hội cho tổ chức thu tóm địa bàn. Nhưng về sau, khi nhìn thấy những quyết tâm cùng sự cố gắng phát triển bang hội của chúng mày, tao đã suy nghĩ lại về việc lợi dụng uy tín bang hội cho tổ chức nên tao đã xin bỏ qua khu vực này. Rất xin lỗi vì đã lừa chúng mày. Lâm cúi mặt xin lỗi

Không khí trong phòng liền trở lên tĩnh lặng, sự trầm lặng bao trùm lấy mọi người. Hân là người lên tiếng đầu tiên phá vỡ bầu không khí này:

- Anh nghĩ sao về công việc của bọn em. Anh có chấp nhận được công việc em đã chọn chứ. Cô hỏi khi thấy Huy rất sốc và khó chấp nhận sự việc mà Lâm vừa nói ra.

Huy nghe thấy liền quay sang nhìn Hân, cậu vẫn trầm lặng không trả lời, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy chờ mong của Hân. Cuối cùng cậu cũng lên tiếng:

- Anh không muốn em tiếp tục công việc này nữa. Nó quá nguy hiểm đối với em và anh rất lo cho an toàn của em khi em còn làm việc này.

- Nó không nguy hiểm gì với em cả vì em đã có những người bạn tốt, những người bạn luôn giúp đỡ em trong những khó khăn. Em rất cảm ơn công việc này vì chỉ có những lúc thật sự gặp nguy hiểm, khó khăn thì mới biết được ai tốt với mình và ai luôn quan tâm, bảo vệ mình. Trong mấy năm qua, em đã có những người bạn vô cùng tuyệt vời, bọn em đã cùng nhau trải qua rất nhiều nguy hiểm và đã tự rèn luyện bản thân mình trở lên mạnh mẽ hơn khi không phải dựa vào ai nữa. Em thấy công việc này rất thích hợp với bọn em để rèn luyện, cũng giống như bọn anh khi tham gia vào bang hội. Hân giải thích

Huy nghe xong liền trầm tư, cậu đã rơi vào suy nghĩ của riêng mình. Cậu rất lo cho an nguy của người mình yêu, cậu tham gia bang hội nên cậu biết về sự nguy hiểm của cái thế giới đó mang đến nên cậu không muốn Hân phải chịu nguy hiểm như vậy. Thấy Huy rơi vào trầm lặng, Nhi liền lên tiếng giải thích thêm:

- Cậu yên tâm đi, có chúng tôi ở bên cạnh thì Hân nó sẽ không bị sao đâu.

- Đúng đấy, bố tao cùng các bác trai giao nhiệm vụ cho họ rất an toàn và nếu có nguy hiểm thì sẽ được hỗ trợ đắc lực từ người trong tổ chức. Lâm lên tiếng nói giúp bọn nó

- Và nếu mày không yên tâm nữa thì tao sẽ xin bố cho mày tham gia vào tổ chức. Lúc đấy mày có thể tự bản thân mình bảo vệ Hân nếu mày muốn. Lâm nói tiếp

Huy nghe thấy vậy thì liền phản ứng lại, cậu ngạc nhiên lên tiếng hỏi lại:

- Tao có thể tham gia vào tổ chức hả?

- Mày là bạn thân của tao, tao rất tin tưởng mày cũng như hai đứa kia. Chúng mày đã chứng minh bản thân rất tốt khi quản lý bang hội nên nếu chúng mày tự nguyện tham gia thì tao sẽ không ngại xin họ chúng mày. Lâm cười nói

- Không được, anh không thể tham gia được. Sự nguy hiểm trong tổ chức lớn hơn bang hội anh từng tham gia rất nhiều. Bọn em đã được huấn luyện và trải nghiệm rất nhiều nên có thể coi là quen thuộc nhưng anh chưa hề được huấn luyện gì cả nên rất nguy hiểm. Em không đồng ý cho anh tham gia đâu. Hân lên tiếng

- Bọn nó không đến mức tồi như vậy đâu. Bọn nó cũng được học võ từ nhỏ, cùng với những sự thông minh, nhạy bén, nhanh nhẹn trong hành động thì anh tin là bọn nó rất nhanh đuổi kịp các em thôi. Lâm nói

- Đúng đấy, tao thấy họ cũng được mà, cẩn thận còn hơn bọn mình đấy. Nhi nói

Hân nghe mọi người nói thì không nói gì nữa, nhìn Huy thấy cậu rất tự tin cùng vui vẻ nên cô cũng liền im lặng. Lúc này, Trang mới lên tiếng:

- Nếu như hai người đồng ý, tôi sẽ có thể cho hai người tham gia vào tổ chức, còn việc bố tôi cùng các bác trai thì tôi chỉ cần thông báo chứ không phải xin phép nữa. Nhưng hai người sẽ phải chịu sự khổ cực và nghiêm khắc của huấn luyện nên hai người vẫn nên suy nghĩ lại.

- Không sao cả, Hân đã trải qua được thì tôi cũng sẽ cố gắng trải qua được. Huy tự tin nói

- Còn cậu. Trang nhìn Minh hỏi

- Tôi không có ý kiến nhưng còn bạn tôi nữa. Chắc nó cũng muốn tham gia. Minh liếc nhìn thẳng bạn đang nằm trên giường nói.

- Ý cậu là Thiên? Điều đó không thành vấn đề gì. Trang nói

- OK, vậy là tất cả chúng ta đã chính thức trở thành một nhóm. Tôi nghĩ nhóm của chúng ta sẽ ngày một lớn mạnh và trở thành một nhóm đi đầu trong tổ

chức. Đợi thẳng Thiên ra viện chúng ta sẽ mở party ăn mừng để chào đón thêm những thành viên mới. Lâm hứng khởi nói

- Từ từ hãy ăn mừng. Mà vẫn chưa nói cho bọn tao biết hung thủ mà. Minh vẫn khó chịu về việc Thiên bị thương nên cậu muốn biết rõ là ai dù đã phải trả giá.

- Đó là tên sát thủ mê tiền mà ai cũng biết và một người mà chúng mày không thể ngờ được. Tao vẫn không thể tha thứ được cho cô ta. Lâm trả lời

- Là ai mà mày khó chịu như vậy? Huy hỏi

- Là con Huyền, người yêu cũ của thẳng Thiên. Cô ta bảo là để trả thù cho cái chết của bố nó và trả thù cái Trang cướp đi thẳng Thiên. Cô ta đúng là không biết điều, được cái Trang xin tha mạng cho rồi còn định ám sát nó, nếu như Thiên không kịp thời cứu nó thì giờ nó đã nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí là đã chết. Vô lý nữa là cái Trang và thẳng Thiên đâu có làm gì sai, nếu trách thì trách cô ta đã quá mù quáng đến nỗi không rút ra được. Trong tình yêu thì việc chia tay rất bình thường nhưng cô ta đã quá tiêu cực khi nghĩ đến chuyện trả thù. Cô ta rất đáng phải chịu như vậy, tao không hề thấy hối hận về quyết định của mình. Không diệt cô ta thì chỉ để cô ta nghĩ thêm cách hại lại bọn mình thôi, lần sau có lẽ còn nguy hiểm hơn, người như vậy không bao giờ quay đầu lại được khi mà trong tâm trí luôn có sự độc ác và âm mưu hãm hại.

- Thật đúng là không thể ngờ được. Linh lắc đầu nói

- Tao biết là nó không tốt đẹp gì mà. Nhìn cái mặt giả tạo và mưu mô của nó từ khi mới gặp là tao biết ngay. Nhi nhếch mép nói

- Không thể tin được lại là cô ta nhưng vào tao thì tao cũng làm như mày, diệt cô phải diệt tận gốc. Minh nói

- Thôi mọi người nên về đi, tối lại đến thăm thẳng Thiên là được rồi. Lâm lên tiếng khi thấy nói chuyện cũng đã lâu rồi, cần để yên tĩnh cho Thiên nghỉ ngơi.

- Bọn tao về đây, nó tỉnh lại thì gọi ngay cho tao. Minh và Huy nói

- Yên tâm. Tao sẽ gọi cho chúng mày.

Sau khi mọi người lần lượt ra về, Lâm đi đến ngồi ở chiếc ghế cạnh giường bệnh nơi mà Trang ngồi chăm sóc Thiên. Cậu liền lên tiếng:

- Dậy được rồi, tao biết mày đã tỉnh từ lâu nhưng vẫn nhắm mắt nghe bọn tao nói chuyện.

Thiên liền mở mắt ra nhìn Lâm ngồi bên cạnh, cậu vẫn không nói gì mà chỉ nhìn ra hướng cửa ra vào. Thấy vậy, Lâm liền lên tiếng hỏi:

- Mày có chuyện gì cần nói với bọn nó hả? (ý nói tất cả bốn đứa bọn nó và Huy, Minh).

Thấy Thiên vẫn không trả lời, Lâm liền lên tiếng nói tiếp:

- Mày nói thật cho tao biết đi. Mày có phải là thích cái Trang rồi không? Tao để ý từ lúc cái Trang về nước là mày thay đổi rất nhiều. Mày rất nhiều lần nhìn trộm nó, ánh mắt của mày rất khác với ánh mắt một người mới quen nhìn nhau. Cùng với những việc mày hết lần này đến lần khác cứu nó là tao đã chắc chắn được 90%. Cộng với việc hơn ba năm về trước mày hỏi tao về cái Trang là tao biết mày đã thích nó từ rất lâu rồi. Tao không suy luận sai chứ?

Thiên liền rơi vào trầm mặc, cậu không bao giờ nghi ngờ vào tài suy luận của bạn mình nên cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ là bị nói đúng tâm trạng của mình nên có phần mất tự nhiên. Nhắm mắt một lúc rồi liền mở ra để lấy thêm tự tin, Thiên nói:

- Mày còn nhớ lần bốn đứa ngồi tâm sự với nhau chứ. Tao đã kể cho chúng mày về đoạn ký ức lúc 6 tuổi của tao với một cô bé mà tao đã thầm yêu.

- Mày đừng nói với tao là cái Trang chính là cô bé trong đoạn ký ức ấy của mày. Lâm khó tin nói

- Đúng như mày nghĩ, Trang chính là cô bé đó.

Lâm liền rơi vào bất động, cậu không tin được vào những gì mình đã nghe. Mãi sau một lúc lâu chán định lại thì cậu đã nghiêm túc hỏi Thiên:

- Mày thật lòng yêu nó chứ?

Thiên trầm lặng không trả lời ngay mà cậu nhìn người định ngồi dậy, thấy vậy Lâm liền lo lắng nói:

- Mày nằm yên đi, vết thương chưa lành đâu.

- Không, mày giúp tao ngồi dựa vào gối là được rồi, tao không thích nằm nói chuyện. Thiên lên tiếng

Thấy bạn mình đã quyết tâm, Lâm cũng không nói gì nữa mà cẩn thận giúp Thiên ngồi dựa vào chiếc gối ở đầu giường. Sau khi thấy Lâm ngồi lại trên ghế, Thiên cũng lên tiếng:

- Mày vừa hỏi tao có thật lòng yêu cô ấy không? Mày nghĩ tao là người như thế nào? Yêu một cách hơi hợt hay chân thành?

- Nếu mày yêu thật lòng thì giải thích cho tao về con Huyền đi. Tao rất tin tưởng mày vì mày là người đáng tin nhưng thông cảm cho tao, việc này liên quan trực tiếp đến em gái tao. Mày biết rồi đấy, cái Trang là đứa em gái duy nhất và yêu thương nhất của tao. Tao rất lo cho tương lai của nó, dù mày là thằng bạn thân của tao nhưng tao vẫn chọn em gái mình. Lâm chân thành nói

- Tao không trách mày, việc tao yêu Huyền chỉ là sai lầm bản thân. Khi xưa, Trang bỏ đi tao đã rất buồn, thậm chí còn tuyệt vọng, tao đã tìm kiếm thông tin về cô ấy rất nhiều, từ việc hỏi thăm hàng xóm đến việc lấy tiền thuê người tìm kiếm nhưng không có một thông tin nào. Rồi đến năm lớp tám ấy, mày vào lớp và giới thiệu gia đình mày cho bọn tao, tao đã nhìn thấy ảnh của cô ấy và hỏi mày thông tin về cô ấy. Khi nghe mày nói lý do cô ấy bỏ đi, tao đã chính thức cảm thấy thất bại và sụp đổ, hóa ra tao chẳng là gì của cô ấy, tao chẳng mang lại niềm vui cho cô ấy khỏi cuộc sống nhàm chán. Tao đã nghĩ đến việc quên đi cái thứ đau đớn ấy, sẽ yêu thử một người khác để quên nó đi.

- Đó không phải là lý do thực sự, lý do tao nói với mày chỉ là cái Trang được bố dặn nói dối tao với mẹ để không ngăn cản việc cho nó sang nước ngoài học tập, rèn luyện. Lâm giải thích

- Giờ biết thì làm được gì? Tao và cô ấy đã trở thành hai người xa lạ. Cô ấy đã thay đổi rất nhiều, chắc rằng đã quên hết mọi kỷ niệm và có lẽ chỉ còn tao là đang mù quáng trong tình yêu ấy thôi. Thiên nhếch miệng cười chính bản thân mình.

- Nếu mày còn yêu nó thì hãy lấy lại tự tin và cố gắng để nó một lần nữa trở lên thích mày. Tao rất tin tưởng mày, nó chỉ có tỏ ra mạnh mẽ và mày chính là người có thể cho cái Trang một bờ vai an toàn để dựa vào. Lâm vỗ vai thằng bạn nói

Thiên liền rơi vào trầm mặc lần nữa, không hề biết cậu đang suy nghĩ gì trong đầu. Liệu cậu sẽ cố gắng tiến tới hay sẽ bỏ cuộc trên con đường tình yêu của mình?

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điềm Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Câu Chuyện Buồn

Sáng thứ hai đầu tuần, mọi thứ lại bắt đầu trở lại bình thường. Vì Thiên còn đang bị thương nên chỉ có bảy người đi học, ai cũng mang cho mình một tâm trạng buồn rầu đi tới trường. Đứng trên tầng hai nhìn xuống sân trường, Duy mỉm cười khi nhớ về thông tin hân nhận được tối hôm qua:

- Thừa cậu, tối thứ bảy ở bữa tiệc mừng 20 năm thành lập của tập đoàn Y&J, bang chủ Black Dragons đã bị thương vì cứu một cô bạn của mình. Tên tay sai lên tiếng

Duy ngồi trên chiếc ghế trong thư phòng của mình, cậu lên tiếng hỏi lại:

- Biết cậu ta cứu ai không?

- Cô ta tên là Vũ Hoàng Linh Trang, là bạn học cùng lớp của cậu bây giờ. Tên tay sai trả lời

- Vậy sao. Duy nở nụ cười nói.

Cả lũ vừa đi vào lớp học, Duy liền lên tiếng hỏi:

- Mấy cậu đến rồi à? Thiên đâu sao không đi cùng?

- Nó có việc nên nghỉ. Lâm trả lời

- Ồ, tiếc thật, hôm nay định rủ tất cả các cậu đi ăn để cảm ơn vì đã cho mình làm quen vậy mà lại thiếu cậu ấy. Duy nói

- Không cần cảm ơn đâu, đây chỉ là việc bình thường thôi mà. Linh khéo léo từ chối

- Không được, các cậu đừng từ chối, như thế là các cậu không coi mình là bạn rồi! Duy buồn nói

Trang vẫn không quan tâm mà đi thẳng đến chỗ của mình, Minh thì do không thích Duy nên cũng không thêm nghe, chỉ còn năm người còn lại là đứng nói chuyện. Thực ra, tất cả chỉ coi Duy là bạn bè quen biết, nói chuyện với nhau hai ba câu thôi. Ngại từ chối nữa nên Lâm đành lên tiếng:

- Ủ, cũng được.

- OK, trưa nay đi luôn nhé! Duy nói

- Ủ. Nói xong năm người đều đi về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Linh liền nhào người lên hỏi Trang:

- Duy rủ tí đi ăn trưa đấy, mày có đi không?
- Chiều còn vào thăm Thiên nữa. Trang trả lời
- Đi đi rồi chiều cả lũ cùng vào. Lâm lên tiếng, Trang nghe vậy thì không nói gì nữa.

Giờ ra chơi đã tới, Hân đi tới bàn của Trang và Lâm – Linh hỏi:

- Xuống canteen ăn gì không?
- Không, tao không có tâm trạng. Tao không đi đâu. Trang trả lời rồi nằm xuống bàn ngủ
- Thôi xuống canteen tìm cái bàn nào trống ngồi nói chuyện đi, để cho cái Trang nghỉ ngơi chứ chắc không ai muốn ăn uống gì đâu. Linh nhìn ba người bọn hân và Trang đều đang mệt mỏi nói
- Ủ, thế cũng được. Nói xong Hân quay lại kéo Huy và Nhi đi, những người còn lại cũng lần lượt đi theo. Chọn chiếc bàn gần cửa sổ mà cả nhóm thường hay ngồi, Minh lên tiếng thắc mắc:
- Sao sự việc yên tĩnh thế nhỉ? Tội cứ tưởng việc có người bị thương trong bữa tiệc phải ầm ĩ lắm chứ.
- Việc đấy bố tao cùng các bác trai đã ngăn chặn thông tin từ tối hôm đó rồi. Những khách mời đã cam kết sẽ không tiết lộ thông tin; nhân viên khách sạn thì họ sẽ tự biết im lặng vì sự phát triển của khách sạn, họ sẽ không nói ra để ảnh hưởng tới uy tín khách sạn. Còn cánh báo chí thì đã được bố tao liên hệ với tổng biên tập các tòa báo dặn không được khai thác thông tin. Chính vì vậy sự việc mới yên lặng mà chỉ có rất ít người biết. Lâm nói
- Các bác ấy làm việc nhanh gọn thật, nếu vào chúng ta thì chắc rất khó giải quyết. Huy cười nói
- Điều đó cũng bình thường thôi, họ là những người quá kinh nghiệm trong những tình huống như vậy rồi. Hân nói với Huy
- Việc này mà ầm ĩ lên thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ đâu. Chuối khách sạn nhà Thiên sẽ bị mất khá nhiều khách thuê về việc chưa đảm bảo an ninh tối đa. Tiếp đó là cổ phiếu sẽ có những sự lay động nhỏ vì người thừa kế tập đoàn bị thương, sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của người đầu tư, tuy không lớn nhưng cũng gây thiệt hại. Còn tập đoàn Y&J thì cũng không tránh khỏi, sẽ mất đi hình ảnh của tập đoàn mà hình ảnh của một tập đoàn thì lại vô cùng quan trọng, nó có thể quyết định đến sự phát triển của cả tập đoàn đó. Minh nói
- Rất đúng, chính vì vậy mà ta càng phải khâm phục tầm nhìn xa của các bác ấy. Tao rất mong đợi khi mà tham gia tổ chức có thể học tập được nhiều điều ở các bác ấy. Huy thần phục nói
- Mày tương lai sẽ được làm con rể của một trong các bác ấy rồi còn gì? Minh trêu bạn mình
- Cái thằng này, người yêu tao ngại đấy. Huy kéo Hân lại gần và ôm lấy khi nhìn thấy mặt cô đỏ lên.
- Trời trời, mới nói một câu mà có cần phải thể hiện thái quá vậy không? Linh nói
- Người ta là đôi mới nên còn ngại ngùng, em đừng trêu họ như vậy nữa. Lâm cười nói với Linh
- Người ta tình cảm như thế chứ có như anh đâu, đồ nhảm chán! Linh giận dỗi nói
- Chúng ta không tình cảm ở đâu chứ! Nếu vậy tối chúng ta đi hẹn hò. Lâm nói
- Này này, ở đây còn tôi là đang cô đơn đấy nhé! Mấy người đừng có mà yêu đương trước mặt tôi. Nhi lên tiếng
- Còn Minh nữa mà, mày với Minh thành một đôi đi. Hân nói
- Cái gì? Mày nghĩ tao bị mù à? Còn lâu. Nhi nổi nóng nói

Nhi vừa nói xong, bất ngờ Minh liền đứng lên, cậu liền xoay người bỏ đi. Thấy vậy, mọi người rất ngạc nhiên, bình thường thì Minh sẽ cãi nhau lại với Nhi nhưng hôm nay cậu lại im lặng, thậm chí là bỏ đi càng làm cho mọi người ngạc nhiên hơn. Hân liền lên tiếng tiếp:

- Mày làm gì mà để cậu ấy bỏ đi rồi.
- Tao làm gì? Kệ hân đi, hân đi thì là việc của hân, liên quan gì tới tao, lại còn nhìn tao với ánh mắt cứ như kiểu tao làm sai ấy. Nhi nói
- Thằng này lạ thật, hay là nó thích em rồi hả, Nhi? Chắc thích rồi nên mới phản ứng như vậy. Lâm nói
- Không phải đâu, mọi người còn nhớ vụ cá cược của bọn em chứ. Chắc hân ta giả vờ để lừa em vào tròng rồi lại đá đi như mấy con bò của hân thôi. Nhi lắc đầu nói
- Nhưng anh thấy nó dạo này có đi với con nào nữa đâu. Rất có thể nó thích em thực sự rồi đấy. Lâm nói tiếp

- Đúng đấy, nó không bao giờ bỏ cái thói lẳng nhăng được đâu. Để khiến nó không có quan hệ với cô gái nào nữa thì rất có thể là đã có người khiến nó quan tâm hơn. Qua hành động vừa rồi, có thể khẳng định là nó đã bắt đầu thích cậu. Huy giải thích

- Làm gì có chuyện đấy, hần ta còn bảo là sẽ không bao giờ vì một bông hoa mà bỏ lại cả một vườn hoa. Tôi không tin đâu. Nhi không cho là đúng nói

- Biết đâu cậu ấy thực sự thay đổi thì sao? Linh nói

- Chắc không đâu. Nhi cười nói nhưng thực ra cô đang băn khoăn không biết sự thật là như thế nào.

- Thôi giờ lên lớp anh hỏi riêng nó là biết ngay. Lâm nói rồi dẫn đầu đi lên lớp, cả lũ lần lượt đi theo.

Cả lũ tới lớp nhưng không hề thấy Minh đâu cả, thấy lạ nên Lâm đi tới hỏi Trang đang nằm ở bàn.

- Em có thấy thằng Minh đâu không?

Ngẩng mặt lên, Trang liền mệt nhọc trả lời:

- Cậu ấy bảo là về trước và nhờ xin phép nghỉ hộ.

- Nó sao thế nhỉ, tự nhiên bỏ về. Lâm khó hiểu về hành động của Minh

- Để tao gọi điện cho nó xem sao. Huy vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi.

- Thế nào? Sao cúp máy nhanh thế? Lâm hỏi khi thấy Huy rất nhanh buông điện thoại xuống.

- Thuê bao, có bắt máy đâu. Huy chán nản nói

- Thôi về chỗ đi, chắc nó có việc bận gì thôi. Lâm nói xong cả lũ đều đi về chỗ ngồi, ai cũng thắc mắc về hành động kỳ lạ của Minh, chỉ có Trang là khó hiểu vì không biết gì cả nhưng cô không phải là người thích tò mò về chuyện của người khác nên cũng không hỏi.

Cùng thời gian đó, sau khi rời khỏi trường, Minh đi tới bệnh viện với Thiên. Thấy Minh bước vào phòng, Thiên liền lên tiếng:

- Đang giờ học mà mày đến đây làm gì?

- Tao xin về trước, rảnh không có gì làm thì qua thăm mày. Minh trả lời

Cả hai đều rơi vào trầm lặng, không ai nói gì cả. Chơi thân với nhau đã lâu nên không cần nói gì Thiên cũng biết bạn mình đang gặp chuyện buồn. Thấy vậy, Thiên đành phải lên tiếng trước hỏi thăm:

- Mày gặp chuyện gì à?

- Không, tao bình thường mà. Minh cười nói nhưng Thiên có thể nhìn ra trong ánh mắt cậu là nỗi buồn chứ không phải vui vẻ như bề ngoài.

- Nếu có gì khó giải quyết cứ nói ra. Có thể tao giúp được thì sao. Thiên khích lệ nói

Minh nghe xong vẫn trầm lặng không nói gì, trong cậu là những suy nghĩ rối bời, phân vân không biết có nên nói hay không. Nhìn vào ánh mắt tràn đầy tin tưởng của Thiên, cuối cùng Minh cũng lấy hết can đảm lên tiếng:

- Mày có tin tao đã từng được gọi là một sách? Minh nhếch mép cười nói

Thiên liền bất ngờ về câu nói của thằng bạn, cậu không nói gì hết mà vẫn nhìn chăm chăm vào Minh và không để đợi lâu, Minh liền lên tiếng tiếp:

- Thằng Lâm kể cho tao và Huy nghe chuyện của mày rồi. Tao cũng có một câu chuyện khá giống mày khi tao cùng cô ấy cũng yêu nhau từ nhỏ. Nhưng bọn tao hạnh phúc hơn, bọn tao không phải chia xa và được cả hai gia đình đều ủng hộ. Khi ấy tao đã quyết tâm học một cách chăm chỉ, say mê để có thể tiếp quản sự nghiệp gia đình và cho cô ấy một tương lai tốt đẹp, hạnh phúc hơn. Cứ ngỡ mọi chuyện xảy ra như mong muốn, thì năm lớp 7 ấy, tập đoàn nhà tao có xảy ra một chút trục trặc, cổ phiếu bị giảm, tập đoàn đứng trước nguy cơ phải mất một khoản tiền lớn để trả nợ. Sau sự việc đó một tuần vào hôm chủ nhật, như thường lệ bọn tao sẽ đi chơi, tao đến nhà cô ấy đón nhưng sự việc trước mắt đã khiến tao cảm thấy đau đớn và thật khó chấp nhận được. Nói đến đây Minh như sắp khóc, cậu đã nhắm mắt lại để ngăn nước mắt rơi xuống.

- Cô ta đang đứng ôm hôn một thằng con trai khác ngay trước mặt tao. Lúc đó tao chả hiểu sao đôi chân như đeo chì vậy, chỉ biết đứng yên nhìn theo hành động của hai người ấy. Sau đó, cô ta và thằng con trai ấy nhìn thấy tao, cô ta không hề bất ngờ về điều ấy mà cứ như đấy chỉ là chuyện bình thường xảy ra. Họ coi tao như không khí mà thân nhiên nắm tay nhau đi qua trước mặt tao. Lúc đó, tao không thể tin vào những điều mình chứng kiến, nó như một cơn ác mộng, một giấc mộng mà ở đó mọi điều tao không bao giờ ngờ tới lại xảy ra với mình. Tao yêu cô ấy rất nhiều, có thể nói là yêu trọn con tim mình, yêu một cách chân thành, say đắm. Cô ấy có nụ cười rất đẹp, đặc biệt là chiếc răng khểnh khiến tao ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng sự thật luôn phủ phàng. Mày có biết khi tao kéo lấy cánh tay cô ấy để hỏi, cô ấy đã trả lời như thế nào không? Minh nở nụ cười buồn với bản thân:

- Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

- Tôi yêu anh chỉ vì gia tài nhà anh thôi? Công ty nhà tôi phải dựa vào tiền đầu tư của tập đoàn nhà anh nên tôi mới quen biết và yêu anh. Nhưng giờ tập đoàn nhà anh rất có thể phải đứng trước nguy cơ nợ ngân hàng và phá sản. Tôi lại tìm được chỗ dựa vững chắc cho bản thân mình rồi thì tôi cần gì phải yêu một người sắp ra đường nữa. Nếu anh đến đây để xin tiền bố thì tôi có thể nể tình trước kia anh đối xử tốt với tôi, người yêu mới của tôi sẽ cho anh một chút gọi là cảm ơn.

- Cô ta nhếch mép cười khinh thường, lấy vài tờ dola ra và nhét vào tay tao. Mày thấy có nhục không? Khi mà từ trước đó tao luôn là người cho tiền cô ta thì đến lúc chia tay cô ta lại bố thí lại tao. Đúng là buồn cười mà.

Minh phá lên cười, cười một cách đầy đau đớn, rất khó để miêu tả được tâm trạng của cậu bây giờ. Thiên nghe bạn mình kể cũng chỉ có thể im lặng, con trai thường rất khó nói những câu dài dòng để an ủi lẫn nhau mà họ lại ưa thích hành động hơn là lời nói.

- Nếu muốn khóc thì hãy khóc đi, khóc sẽ vui bớt nỗi buồn. Thiên lên tiếng

- Không, tao đã khóc quá đủ rồi. Cô ta không xứng đáng để tao rơi nước mắt nhiều như vậy. Minh quyết tâm nói

- Hôm nay mày đến chỉ để kể cho tao nghe câu chuyện này. Thấy Minh đã ổn định tâm lý và chắc chắn chuyện sẽ không chỉ đơn giản như vậy. Nếu như chuyện chỉ như vậy thì Minh đã kể cho cậu nghe từ lâu chứ không phải là bây giờ mới kể.

Minh liền như nhớ lại nỗi buồn của mình, chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là quá khứ đau buồn thôi. Thời gian rồi sẽ xóa nhòa đi tất cả, nỗi buồn của cậu giờ đã không dành cho cô gái ấy nữa mà thuộc về một người con gái khác, người con gái cậu mới quen.

- Không, đây chỉ là tao kể cho mày biết lý do vì sao tao lại lảng nhãng đến vậy. Sau khi chia tay, tao đã suy nghĩ rằng con gái trên đời này đều chỉ biết lợi dụng, khi ta còn giá trị thì họ yêu thương ta nhưng khi ta chẳng còn gì thì cũng là lúc họ rời ta. Chính vì suy nghĩ ấy tao đã khiến bản thân mình thay đổi, tao đã không còn là một sách suốt ngày cắm mặt vào bài tập nữa mà đã chăm chút cho ngoại hình, để những đứa con gái đó thích mình, rồi khi họ bắt đầu yêu tao thì tao đá. Tao muốn cho họ hiểu được cảm giác ấy, cái cảm giác mà tao đã trải qua. Tao biết suy nghĩ ấy là tiêu cực, là sai trái vì con gái không phải ai cũng vậy nhưng chắc có lẽ nỗi đau ấy đã tạo một vết sẹo tổn thương mà mãi không bao giờ mất đi nên tao đã bất chấp làm vậy.

- Và ông trời luôn công bằng, khi mà tao đã làm tổn thương bao cô gái vô tội chỉ vì nỗi đau của bản thân mình thì ngay lập tức ông trời đã trừng phạt bằng cách cho tao gặp người con gái ấy. Lúc đầu nhìn ngoại hình và cách ăn mặc thì tao đã nghĩ rằng cô ấy là một đứa tiểu thư ăn chơi, chỉ giỏi ăn bám và rất có thể là loại người phụ bạc nên tao xác định đó là mục tiêu tiếp theo. Nhưng khi tiếp xúc tao đã hoàn toàn sai, cô ấy rất trong sáng, rất thẳng thắn, cô ấy luôn cãi nhau với tao vì tao rất lảng nhãng. Mày biết vì sao mà tao vui như vậy không, vì cô ấy ghét những người lảng nhãng thì cô ấy cũng sẽ không bao giờ lảng nhãng, cô ấy sẽ là một người chung thủy trong tình yêu. Và điều ấy là điều mà tao luôn mong ước và trân trọng, tao đã mất niềm tin vào tình yêu nên tao không muốn mình một lần nữa phải gánh chịu nỗi đau ấy.

- Tao đã từ bỏ thói quen lảng nhãng của mình để toàn tâm toàn ý theo đuổi cô ấy. Mày còn nhớ lần mà tao với cô ấy cá cược không? Lần đó chính là tao dùng để thử lòng cô ấy, xem cô ấy có phải là người mà tao tìm kiếm. Kết quả đã khiến tao rất vui và quyết tâm hơn về việc mình từ bỏ thói quen xấu. Cứ ngỡ rằng cô ấy nhìn thấy sự thay đổi của tao thì cô ấy sẽ có thiện cảm và dần yêu quý tao hơn nhưng không như vậy. Hôm nay, cô ấy đã nói một câu mà tao cảm thấy mình đang phải trả giá vì sai lầm và rất có thể sẽ mãi không thay đổi cái nhìn về tao trong mắt cô ấy. Minh buồn rầu nói

- Chúng ta rất giống nhau, đều gặp trắc trở trong tình yêu từ khi còn nhỏ. Có những lúc tao cảm thấy rất hâm mộ thằng Lâm, nó có một tình yêu rất đẹp từ nhỏ đến giờ. Tao chỉ có thể chia sẻ cùng mày thôi, không thể giúp gì hơn vì chính tao cũng đang mờ mịt trong tình yêu của mình. Thiên nghĩ đến mình nói

- Không sao cả, nói hết ra nỗi lòng mình cho thằng bạn thân để nhận được chia sẻ thì đó đã là quá vui rồi. Minh vỗ vai Thiên nói

- Vậy mày định như thế nào tiếp theo. Thiên hỏi

- Tao buồn như vậy thôi chứ tao không từ bỏ đâu. Tao sẽ tấn công và sẽ khiến một ngày nào cô ấy chấp nhận tao mới thôi. Minh trả lời

- Tao sẽ ủng hộ mày. Thiên cười nói

- Thế còn mày thì sao? Thằng Lâm muốn bọn tao cùng nó giúp mày. Đừng để mất rồi mới đi tìm. Tao thấy Trang rất tốt, chỉ là mày đang hiểu lầm thôi! Minh nói

- Tao thế nào hả? Thiên liền rơi vào suy nghĩ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhiệm Vụ Mới (1)

6h15, trước cổng biệt thự nhà bọn nó, bốn chiếc xe của bọn hán đã đợi sẵn. Bước xuống xe là bốn bọn hán với những bộ đồng phục rất vừa vặn và sang

trọng khiến cho bọn hán càng thêm đẹp hơn. Lâm đi tới gần cổng và bấm chuông, một lúc sau thì thấy Nhi mở cửa trong nhà ra, cô bất động một lúc liền nói to với bọn hán:

- Đợi bọn em một tí. Ra ngay! Nói xong cô liền đóng cửa đi vào. Tầm 5 phút sau, cả bốn bọn nó đã đeo cặp đi ra khỏi nhà, bước ra khỏi cổng, Linh liền bắt ngờ lên tiếng:

- Cậu đỡ chưa hay nghỉ thêm vài bữa nữa rồi đi học. Linh thấy Thiên cũng đi cùng bọn hán thì nói.

- Anh khuyên nó rồi nhưng không nghe. Nó bảo nghỉ ngơi một tuần là đủ rồi. Lâm nói xong liền cầm lấy chiếc cặp của cô và nói tiếp:

- Thôi đi học đi không muộn đấy.

- Đi thôi. Huy nắm tay Hân đi về xe của mình.

Nhi liền quay lại nói với Trang:

- Mày đi lấy xe đi, tao với mày đi chứ hai con kia bỏ bạn rồi!

- Không phải lấy xe đâu. Cô ấy đi với tôi. Minh bắt ngờ lên tiếng khi thấy Trang định vào nhà lấy xe. Câu nói của Minh đã khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có duy nhất Thiên là không phản ứng gì. Nhi là người ngạc nhiên nhất, cô mờ to mắt nhìn Minh cùng với khuôn mặt hết sức khó tin. Mãi một lúc sau khi nghe thấy tiếng của Minh vang lên lần nữa thì cô mới bùng tỉnh lại.

- Nhanh lên không muộn học thật bây giờ. Nắm lấy tay Nhi, Minh liền kéo cô đi về phía xe của mình. Nhi rất ngạc nhiên về lời nói và hành động của Minh ngày hôm nay. Nếu như lần trước Minh bỏ đi cô ngạc nhiên một, thì lần này cô ngạc nhiên tới mười. Sau ngày hôm ấy, Minh rất tĩnh lặng, không hề có chuyện gì xảy ra nữa, cô cứ tưởng sự việc chỉ đến thế thì ngay bây giờ, Minh bất chợt hành động càng khác lạ hơn. Tuy ngạc nhiên nhưng Nhi rất nhanh phản ứng lại, cô giật tay mình ra khỏi bàn tay của Minh, đồng thời hét lên:

- Anh làm gì vậy?

Minh thấy Nhi giật tay lại thì liền nhanh chóng nắm chặt lại tay cô và nói:

- Anh chờ em đi học không được à? Cậu kéo tay Hân và bước nhanh hơn tới xe mặc kệ sự phản kháng của cô. Mở cửa ghế phụ và kéo cô ngồi vào đó, đóng chặt cửa lại không cho cô ra ngoài rồi bước qua đầu xe tới ghế lái của mình. Trước khi lên xe cậu còn quay lại hét lên với mọi người đang đứng bất động:

- Nhanh lên, tôi đi trước đây. Nói rồi cậu liền khởi động xe và lái thẳng tới trường. Khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, bốn người vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ có Thiên và Trang là bình tĩnh, Thiên thấy vậy liền lên tiếng:

- Lên xe thôi. Hai người họ đi rồi.

Huy là người bùng tỉnh đầu tiên, cậu liền ngạc nhiên lên tiếng:

- Thăng Minh nó làm sao thế nhỉ?

- Đúng vậy, cậu ấy khác quá. Hân trả lời

- Nó đã kể cho tôi nghe về việc thích Nhi. Và nó đã mất một tuần để suy nghĩ về việc lựa chọn có tiến tới hay không? Hôm nay nó đã quyết định bắt đầu nên rất mong mọi người ủng hộ cho nó! Thiên lên tiếng

- Đi cùng tôi chứ. Sau khi nói xong Thiên liền quay sang nói với Trang

- Em đi cùng nó đi, đỡ phải vào lấy xe. Lâm nói

Trang nghe xong liền trả lời:

- Em biết rồi. Nói xong cô liền lên xe trước, mọi người cũng lần lượt lên xe và đi tới trường.

Trở lại với hai người Minh – Nhi, ngồi trên xe Nhi luôn hét lên với Minh:

- Anh làm cái trò gì vậy? Dừng lại cho tôi xuống. Nhanh lên! Không tôi đánh anh đấy.

Trả lời cô là những câu nói hết sức nhẹ nhàng nhưng không hề theo ý muốn khiến cô càng thêm tức giận: “Ngồi yên đi sắp đến trường rồi! Đừng làm loạn đâm xe bây giờ! Đừng để anh dùng biện pháp mạnh với em.” Đó là những câu nói lặp đi lặp lại của hai người trên suốt đường đi. Khi tới trường, không đợi Minh tắt máy, Nhi liền mở cửa ra và bước xuống đầu tiên. Cô lập tức hét vào mặt Minh rất to:

- Anh là đồ điên, sáng sớm ra đã ám tôi rồi. Tốt nhất là hãy biến mất khỏi tầm mắt của tôi đi, nếu không tôi sẽ đánh anh. Nói xong cô liền xoay người, dậm chân bỏ đi rất nhanh, thấy có nhiều người đi đường tò mò nhìn mình, cô liền xấu hổ to tiếng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn, tránh ra cho tôi đi.

Minh sau khi nghe xong những lời mắng mỏ cùng với sự cảnh cáo của Nhi, cậu lại không hề giận mà cười rất vui vẻ, đối với cậu khuôn mặt giận dữ, tức giận của Nhi rất đáng yêu và cậu thích sự đáng yêu, thẳng thắn ấy. Nhanh chóng chạy đuổi theo Nhi, cậu liền vừa đi vừa cười nói khiến cô càng thêm tức giận. Cả buổi học, cậu cứ hết quay xuống bắt chuyện với cô thì lại ngồi cười vui vẻ khi nghĩ về khuôn mặt đáng yêu lúc tức giận của cô. Từ trong lớp học đến giờ ra chơi và cuối cùng là giờ ra về, cậu luôn bám theo cô như hình với bóng, bắt chuyện, cười nói mọi lúc mọi nơi khiến Nhi rất khó chịu. Cuối cùng, ngay khi buổi học kết thúc, không hề đợi các bạn trong lớp ra về, Nhi liền hét lên rất to:

- Cuối cùng là anh muốn gì? Sao cứ bám theo tôi suốt vậy? Anh có biết tôi rất ghét như vậy không?

Tất cả mọi người đều chú ý tới hai bàn của Minh và Nhi, họ rất chăm chú vào sự việc xảy ra trước mắt. Hết đưa tầm mắt quan sát Nhi thì lại quay sang xem sắc mặt của Minh. Tưởng như Minh sẽ rất tức giận và to tiếng quát lại Nhi thì mọi việc lại xảy ra hết sức trái ngược:

- Em hỏi anh muốn gì?

- Anh muốn theo đuổi em có được không? Minh nhìn thẳng vào mắt Nhi và nói. Câu nói của cậu đã khiến Nhi rất ngạc nhiên, cô như không tin vào những gì mình đã nghe thấy. Cô liền lắp bắp hỏi lại:

- Anh...anh nói cái gì vậy? Tôi không thích đùa đâu. Nở nụ cười đầy khó tin, Nhi nhìn Minh nói.

- Anh không hề đùa, đó là lời nói thật lòng. ANH MUỐN THEO ĐUỔI EM! Minh nhấn mạnh câu nói của mình, như sợ rằng Nhi sẽ không hiểu.

- Đừng có đùa, tôi không tin anh đâu. Nói xong cô liền chạy thẳng ra ngoài lớp. Thấy vậy, Minh liền gọi và chạy theo:

- Nhi, nhi.

Trang liền nhanh kéo Minh lại khi thấy cậu định chạy theo, Minh liền nổi nóng nói:

- Bỏ tôi ra, kéo tôi lại làm gì?

- Cậu bình tĩnh đi, bây giờ không phải là lúc cậu đuổi theo nó. Trang khuyên ngăn

- Linh, Hân hai bọn mày đuổi theo cái Nhi xem nó thế nào. Trang quay lại nói với hai đứa bạn

- Ủ. Hân nói rồi kéo Linh chạy đi

Ở lại lớp bây giờ chỉ còn bọn hân, Trang và những học sinh trong lớp. Thấy sự việc đã kết thúc, Lâm lên tiếng:

- Mọi người về đi, hết giờ học rồi ở đây làm gì. Tất cả học sinh liền lần lượt ra về, họ rất muốn ở lại để nghe thêm nhưng Lâm đã nói vậy nên họ đành phải ra về. Tiếng nói của bọn hân trong trường đối với những học sinh thì rất có trọng lượng vì bọn hân có gia cảnh rất lớn, ít ai trong trường có thể bằng được cùng với những thành tích học tập và sự nghiêm khắc trong ứng xử khiến cho ai cũng phải nể sợ.

Thấy mọi người đã về hết, Lâm liền lên tiếng tiếp:

- Trang nói đúng đấy, mày đừng nên đuổi theo mà hãy để em ấy có thời gian suy nghĩ. Mày cần phải cho em ấy thời gian thích ứng vì mày đã thay đổi hoàn toàn khác đến ngay cả bọn tao cũng ngạc nhiên. Minh nghe xong thì không nói gì nữa, cậu ngồi xuống ghế và suy nghĩ.

- Tao bây giờ phải làm sao đây? Tao không hề muốn cô ấy ghét bỏ mình.

- Việc gì cũng phải bình tĩnh, dù mày muốn em ấy đồng ý thì cũng phải từ từ để cho em ấy hiểu và chấp nhận những điều mày muốn bày tỏ. Lâm trả lời

- Tốt nhất bây giờ mày hãy về nhà. Đừng tìm cô ấy mà hãy để cô ấy bình tĩnh suy nghĩ theo như lời thằng Lâm nói ấy. Huy lên tiếng khuyên bảo

- Ủ. Minh ừ ỏi bước ra khỏi lớp.

Tại chỗ của Nhi, sau khi cô rời khỏi lớp thì liền chạy một mạch ra vườn hoa trường, ngồi xuống một chiếc ghế đá và chìm vào suy nghĩ. Cô không tin vào những gì mình đã nghe thấy nhưng những câu nói của Minh cứ chạy đi chạy lại trong đầu cô khiến cô không muốn nghĩ cũng phải nghĩ. Tự mình đặt ra những câu hỏi bản thân, Nhi chìm đắm trong suy nghĩ riêng mình:

- Sao tự dưng anh ta lại nói muốn theo đuổi mình. Đó là sự thật hay đây chỉ là một vở kịch anh ta dựng lên để lừa mình như bao cô gái khác. Không biết là do anh ta thay đổi nhiều quá khiến mình cũng không nhận ra là thật giả hay là do mình quá kém trong chuyện tình yêu. Đúng thật là đau đầu mà.

Nhi mãi chìm đắm trong suy nghĩ mà không hề biết thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, Hân và Linh đã gần như lật tung cả trường mà vẫn không thấy Nhi đâu. Khi hai người tới vườn hoa tìm thì mãi vẫn không hề tìm thấy, vườn hoa trường rất rộng mà Nhi lại ngồi ở một góc khuất, nếu như Linh không tình ý khi nhìn thấy ở một góc có lộ ra một đôi chân với đôi giày Nike trắng và chiếc váy màu đỏ nổi bật thì chắc có lẽ hai người không tìm ra. Thở đều lấy lại sức, hai người bước tới gần Nhi đang thẫn thờ ngồi ở ghế đá. Nhi đang ngồi trầm tư thì có một cảm giác là có người đang đứng nhìn chằm chằm mình. Thấy lạ, cô liền ngẩng đầu lên và nhìn thấy hai con bạn đang đứng trước mặt. Hân lên tiếng trước:

- Mày chạy ra đây làm gì? Có biết là ai cũng lo lắng cho mày không?
- Xin lỗi, tao không có ý. Nhi lại cúi mặt xuống nói nhỏ
- Mày có tâm trạng như thế nào thì cứ nói ra. Bọn tao có thể chia sẻ cùng mày. Linh kéo Hân ngồi xuống hai bên ghế và nói.
- Tao đang không biết phải đối mặt với hân như thế nào? Lời hân nói mà tao không biết là thật hay giả nữa. Nhi nói nỗi lòng của mình cho hai đứa bạn
- Quyết định là ở mày thôi! Mày có lòng tin vào cậu ấy thì mày sẽ coi đây là sự thật và không có lòng tin thì mày sẽ thấy là giả dối. Linh nói
- Tao cũng không biết là mình có tin tưởng hân không nữa. Tao chỉ cảm thấy hân là một người lảng nhảng, luôn phụ bạc với tình cảm của người khác nên tao ghét hân. Nhi trả lời
- Bây giờ, mày bỏ hết những yêu ghét gì đó đi mà hãy nói cho bọn tao biết câu trả lời thật lòng. Nếu như cậu ta thực sự muốn theo đuổi mày thì mày có đồng ý cho cậu ta cơ hội không? Hân hỏi
- Tao không biết, tao rất ghét tính lảng nhảng và bạc tình của hân. Nhi khó chịu nói khi cô không hề tự làm chủ được suy nghĩ của bản thân mình.
- Theo mày thì mày ghét cậu ấy bởi tính lảng nhảng và bạc tình, nếu như cậu ấy không còn tính như vậy thì mày sẽ không ghét nữa. Linh giải thích
- Đúng vậy, mà cũng không phải. Tao cũng chẳng biết nữa. Đừng hỏi tao về chuyện ấy nữa được không? Tao mệt lắm! Nhi mệt mỏi nói
- Rồi, không hỏi nữa. Giờ bọn tao đưa mày về nhà nghỉ ngơi lấy lại bình tĩnh rồi suy nghĩ thấu đáo và trả lời cho cậu ấy và bọn tao biết. Hân nói xong cùng Linh kéo Nhi đứng dậy, cả ba cùng bước rời khỏi vườn hoa.

12h30, biệt thự của bọn nó, Trang cùng Lâm, Thiên và Huy đang ngồi đợi ba người kia về. Minh đã đi về nhà để tránh gặp mặt Nhi, để cho cô thời gian suy nghĩ. Đợi hơn một tiếng đồng hồ từ lúc tan học, cuối cùng ba người cũng đã trở về, Nhi liền lập tức đi lên phòng của mình. Hân và Linh bị kéo lại hỏi han và hai người đã kể lại mọi việc cho tất cả mọi người nghe. Đang ngồi bàn luận với nhau, điện thoại của Lâm liền kêu lên, cậu cầm lấy điện thoại và nghe:

- Con chào bố! Bố gọi có việc gì vậy ạ?
- Có thông tin mới từ gián điệp mật, bên phía của kẻ đứng đằng sau những vụ mất hàng hóa của chúng ta. Tên gián điệp ấy có báo rằng vào tối thứ sáu tuần này, bên ấy sẽ vận chuyển một lô hàng lớn vũ khí và thuốc nổ ở cảng của thành phố. Lô hàng này rất lớn, nó được chuyển từ Nhật qua đường biển và điểm đến chính là vào được trong thành phố. Lô hàng này rất có thể là một kho vũ khí mà kẻ giấu mặt ấy muốn dùng để tranh cướp quyền quản lý các địa bàn ở trong nước với tổ chức và các bang hội khác. Bố muốn các con hãy bàn bạc kế hoạch hành động và trực tiếp chỉ đạo hành động lần này. Nhóm các con đã có thêm ba thành viên mới, bố muốn qua nhiệm vụ lần này có thể kiểm tra năng lực của ba người họ.
- Vâng! Con đã rõ rồi. Bọn con sẽ trao đổi và đưa kế hoạch cho bố sớm nhất. Lâm trả lời xong liền cúp máy.
- Có chuyện gì thế, anh Lâm? Bác Tùng có giao nhiệm vụ mới à? Hân hỏi
- Ừ, nhiệm vụ mới. Nhưng giờ về nghỉ ngơi đi đã, đợi tới tâm trạng của cái Nhi và thằng Minh ổn định thì chúng ta bàn bạc sau. Lâm nêu ý kiến

*Lời tác giả: Chủ nhật tuần này và tuần sau mình không thể ra chương mới được vì mình phải ôn thi và kiểm tra cuối học kỳ. Sau khi thi học kỳ xong mình sẽ cố gắng đăng chương mới vào thứ năm tuần sau nữa (dự định ngày 21/12). Mong các bạn thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điên Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhiệm Vụ Mới (2)

Bar Night, tại căn phòng riêng của bọn hân trên tầng bốn, tám người đã có mặt đầy đủ. Sau khi Thiên, Minh, Huy tham gia vào tổ chức, cả ba đã đồng ý với nhau giao quyền quản lý các địa bàn cho tổ chức. Trên danh nghĩa bang hội vẫn đứng tên nhưng mọi quyền quyết định thì giao cho tổ chức. Lâm và bọn nó khi nghe thấy quyết định như vậy thì không đồng ý, họ muốn ba người tham gia tổ chức không phải vì mục đích là muốn thu tóm địa bàn mà là muốn cả tám người cùng nhau kẻ vai sát cánh cống hiến cho tổ chức. Ba bọn hân nghe xong vẫn không thay đổi quyết định của mình, đã là thành viên của tổ chức rồi thì quyền quản lý nên nhường lại. Trước thái độ kiên quyết của ba người, cuối cùng tất cả đành phải chấp nhận.

Chính vì vậy, phòng họp bí mật của bốn người đã trở thành của tám người. Ngồi xung quanh chiếc bàn họp, tất cả mọi người đều tập trung vào hai người đang cúi mặt xuống đất kia. Lâm như là người anh cả, cậu luôn lên tiếng đầu tiên:

- Hai người giải quyết như thế nào rồi?

Nghe thấy vậy, Minh ngẩng đầu lên nhìn Hân ngồi đối diện, thấy cô vẫn cúi mặt không nói gì, cậu liền buồn rầu lên tiếng trả lời:

- Cứ để cô ấy suy nghĩ thêm đi, tao đợi được.

Mọi người nghe xong liền tập trung nhìn Nhi nhưng cô vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, Huy thấy vậy liền tinh ý chuyển đề tài:

- Mọi người cũng tập trung đầy đủ rồi! Mà nói rõ về nhiệm vụ đi. Bọn tao có được tham gia không hay còn phải đợi huấn luyện?

Thấy mọi người đã rất nhanh tập trung vào vấn đề này, Lâm liền lên tiếng:

- Tất cả đều được tham gia vì đó một nhiệm vụ quan trọng, nó có thể ảnh hưởng tới việc phân chia địa bàn trong thành phố cũng như nhiều tỉnh thành khác.

- Liên quan đến ông ta? Trang nhàn nhạt hỏi

- Ủ. Lâm trả lời

- Ông ta bắt đầu hành động rồi. Hân cảm thán nói

- Không, ông ta đã hành động từ lâu rồi. Còn nhớ vụ bang của bọn anh xảy ra tranh chấp với bọn bang Evil không? Thăng Long ấy bị ông ta mua để thành tay sai, ông ta đã muốn thôn tóm từ lúc đó rồi. Lâm nói

- Vậy sao, thế thì chúng ta không thể để yên được. Nhi bây giờ mới bắt đầu lên tiếng.

- Mọi người đang nói ai vậy? Bọn tôi có biết ông ta không? Huy khó hiểu hỏi

- À, quên mất. Chúng mày chưa được biết thông tin về ông ta. Trang em còn dữ liệu thông tin về ông ta không? Lâm nói

- Không cần đâu, tao có biết ông ta. Thiên lên tiếng, cậu nói xong liền đưa điện thoại của mình cho Minh và Huy xem

Thấy mọi người đều thắc mắc nhìn mình, Thiên đành lên tiếng giải thích:

- Sau khi tranh chấp giữa hai bang xảy ra, tao thấy có nhiều khả năng nên đã điều tra về việc này và bất ngờ điều tra được ông ta qua một tên mafia tiết lộ. Lúc đấy tao đã mất rất nhiều thời gian và công sức mới tra ra được danh tính ông ta.

- Vậy sao mày không nói cho bọn tao? Minh đọc xong thông tin thì hỏi.

- Tao thấy không cần thiết vì thăng Long và bang hội của nó đã bị dẹp sạch, chúng ta chỉ cần giải quyết mâu thuẫn xong là được rồi. Ông ta cũng không đụng đến chúng ta nữa, thì cần gì phải đi gây chuyện với ông ta. Bang hội không thể đối đầu được với tổ chức của ông ta nên chỉ cần an phận thôi. Thiên trả lời

- Thôi, không sao, lần này chúng ta giải quyết ông ta luôn một thể. Minh nóng nảy nói

- Không đơn giản như vậy đâu. Chúng ta lần này chỉ là ngăn chặn một lô hàng của ông ta thôi nhưng nó cũng rất quan trọng đấy. Nếu thành công thì sẽ giáng một đòn mạnh tâm lý cho ông ta để biết rằng địa bàn ở đây không phải một tên “Nhật” như ông ta thích có được là được. Bên cạnh đó, chúng ta sẽ có miễn phí một lô hàng lớn vũ khí với số lượng rất nhiều. Lâm nói

- Mọi người đã hiểu rõ về đối thủ rồi thì chúng ta bắt đầu vào bàn bạc kế hoạch. Lần này, chúng ta chỉ cần đứng ra chỉ đạo là được, không cần phải trực tiếp hành động. Tuy nhiên, phần chuẩn bị phải làm kỹ càng, tránh để sai sót dẫn đến thất bại. Bây giờ, tôi sẽ phân công cho mọi người để tự chuẩn bị phần của mình. Kế hoạch A, chúng ta sẽ hành động ngay ở bến cảng, khi hàng được chuyển lên đất liền và đưa lên xe. Nhưng cảnh sát cũng rất có thể sẽ đánh hơi được nên khi phát hiện có cảnh sát chúng ta sẽ làm theo kế hoạch B, sẽ đợi lô hàng đi trên đường, tìm cơ hội chặn cảnh sát lại và hành động. Cảnh sát sẽ không hành động ngay ở đó đâu vì không biết rằng ở đó còn có quân tiếp viện không. Để chắc chắn họ sẽ để hàng di chuyển trên đường và ở các chốt kiểm tra thì sẽ ra tay. Do đã quen việc nên Hân, em vẫn điều tra thông tin nhưng phải đầy đủ hơn, em cần phải điều tra được thời gian cụ thể, địa điểm cập bến, hướng di chuyển và nơi chứa hàng. Huy sẽ hỗ trợ em trong việc điều tra, hai người có thể học hỏi lẫn nhau. Tiếp đến là Thiên và Trang, hai đứa có tài tính toán và suy luận rất tốt nên hãy đi đến địa điểm đó, quan sát địa hình xung quanh để tìm kiếm nơi mai phục cũng như cách cướp lô hàng và đào thoát. Riêng Nhi và Minh, trước hết hai người hãy lo phần chuẩn bị người để tham gia hành động, cái này rất quan trọng, cần chuẩn bị kỹ lưỡng, sau khi lấy được những thông tin của bốn người kia thì sẽ chuẩn bị thêm phương tiện, vật dụng. Linh, em sẽ chuẩn bị vũ khí trang bị cho mọi người tham gia để tránh việc xảy ra ngoài dự kiến, có thể sẽ phải tranh chấp vũ trang. Còn tôi, tôi sẽ đi “nói chuyện” với bên hải quan cũng như những trạm kiểm tra để có thể nắm bắt được hướng di chuyển của lô hàng nếu phải theo kế hoạch B. Nhưng chắc sẽ rất khó nếu bị bên cảnh sát can thiệp. Lâm trình bày kế hoạch của mình

- Phân công như vậy, mọi người có ý kiến gì không? Sau khi mọi người đã hiểu hết kế hoạch, Lâm liền hỏi.

Huy và Hân thì vui vẻ vì được làm chung với nhau; Trang và Thiên thì vẫn bình thản, không có phản ứng; Linh cũng vậy, không có phản ứng; chỉ có Minh và Nhi là khác biệt, hai người nhìn nhau nhưng rất nhanh Nhi liền quay đi nơi khác còn Minh thì chỉ biết cười buồn. Không một ai lên tiếng phản đối gì cả, thấy vậy Lâm lại nói tiếp:

- Nhiệm vụ lần này sẽ là để đánh giá năng lực của ba người mới, vì vậy hãy cố gắng chu toàn việc chuẩn bị và hành động. Tuy nhiên, bố và các bác có

nói, nhiệm vụ tuy quan trọng nhưng tính mạng vẫn là trên hết, nếu có xảy ra nguy hiểm đến tính mạng thì hãy rút ngay hoặc nếu không thể an toàn cướp lô hàng thì chỉ cần phá hủy nó là được.

- Ok, bọn tao sẽ cố gắng. Huy và Minh rất phấn khởi nói, đây là lần đầu tiên họ được tham gia vào một phi vụ lớn như vậy, còn Thiên thì vẫn trầm tĩnh như tính cách thường ngày của cậu. Bọn nó thì đã quá quen thuộc nên không có phản ứng gì.

- Nếu như không có ý kiến gì thì mọi người cứ như thế mà làm, có việc gì khó giải quyết thì liên hệ với tôi. Còn bốn ngày nữa là hành động nên mọi người chỉ có hai ngày để chuẩn bị, tối thứ tư sẽ bàn bạc một lần nữa. Lâm nói xong liền đứng dậy

Mọi người liền gật đầu đồng ý, lần lượt rời khỏi phòng. Minh và Thiên là ra khỏi phòng sau cùng, khi ra ngoài Minh đã thấy Nhi đứng ở trước cửa, thấy cậu thì cô liền lên tiếng:

- Đi theo tôi. Nói xong cô đi một mạch lên hướng sân thượng của tòa nhà, Minh liền vui mừng đuổi theo. Cậu rất vui vì cuối cùng cô cũng đã nói chuyện với cậu.

Giờ vẫn là mùa hạ nhưng đã gần sang thu, những cơn gió đã bắt đầu có hơi se lạnh, từng đợt gió nhẹ thổi qua hai con người đang đứng bất động ở trên sân thượng kia. Họ đã đứng như vậy mười năm phút rồi nhưng vẫn chưa có ai nói gì. Cô gái vẫn đứng bất động như vậy và nhìn về một nơi xa xăm nào đó trên bầu trời kia, có thể là những ngôi sao sáng, cũng có thể chính là mặt trăng hoặc đơn giản hơn là nhìn những ánh đèn sáng chiếu từ những ngôi nhà cao tầng của thành phố. Chàng trai thì lại khác, cậu chỉ chăm chú nhìn vào cô gái đứng bên cạnh mình và trong cậu lại là những cảm xúc khác biệt và thay đổi liên tục; từ vui vẻ, sung sướng ban đầu, rồi đến sự hồi hộp, lo lắng và cuối cùng là những mong chờ, thất vọng. Cậu chỉ biết cười buồn cho bản thân mình, lấy chiếc áo khoác mỏng trên người xuống và khoác cho cô gái ấy, rồi liền nói với cô:

- Đứng đây lạnh lắm! Chúng ta về thôi. Nở nụ cười rạng rỡ với cô, nắm lấy tay và dẫn cô đi tới cánh cửa ở góc sân thượng. Còn cách cánh cửa ba bước chân thì bất chợt bàn tay ấy lại dùng lực kéo cậu dừng lại. Bất ngờ về hành động ấy, cậu quay lại nhìn cô. Cô gái liền lên tiếng:

- Anh hãy nhìn thẳng vào mắt tôi và trả lời một cách thật lòng. Anh muốn theo đuổi tôi?

Mong chờ câu hỏi ấy đã lâu, chàng trai liền nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô gái và đồng ý trả lời:

- Anh...muốn...theo...đuổi...em.

Cô gái không hề trả lời mà chỉ nhìn sâu vào đôi mắt của chàng trai, cuối cùng rút ra quyết định, cô nói:

- Tôi sẽ cho anh cơ hội nhưng chỉ có duy nhất một lần.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nhiệm Vụ Mới (3)

- Sao chúng ta vẫn phải đi học? Em tưởng nghĩ để chuẩn bị chứ? Hân thắc mắc hỏi khi thấy bọn hắn đến nhà đón đi học như mọi ngày.

- Anh cũng không biết nữa? Hôm qua thằng Lâm nói là mai vẫn đi học như bình thường. Anh thấy lạ hỏi thì nó bảo cứ làm như vậy đi. Huy khó hiểu trả lời

- Để ngày trang chứ sao?

- Linh, cậu đi cùng hai bọn tôi. Lâm đến muộn. Thiên sau khi trả lời cho Huy hiểu thì liền mở cửa xe cho Trang và Linh, cả ba lên xe đi học trước ánh mắt khó hiểu của bốn người còn lại.

- Thế là thế nào? Huy vẫn không hiểu gì hỏi

- Sao anh dốt thế? Đó là để đánh lạc hướng tai mắt của ông ta đấy. Thôi đi học đi! Hân kéo Huy đi về hướng xe còn Huy thì vẫn ngu ngơ không hiểu gì, mãi đến khi lên xe cậu mới ngờ ra. Hân thấy vậy chỉ đành thở dài trong khi Huy gãi đầu hỏi lỗi.

Hai người còn lại thì khá yên tĩnh vì còn đôi chút ngại ngùng, Nhi chỉ biết đứng yên nhìn đi hướng khác, Minh đành phải lên tiếng trước:

- Họ đi hết rồi, chúng ta cũng đi thôi! Nói xong chủ động nắm tay Nhi dẫn đi. Nhi chỉ biết vô thức đi theo Minh và nhìn chăm chăm bóng lưng của cậu.

Ở biệt thự nhà bố mẹ của Lâm – Trang, Lâm đang ngồi nói chuyện với ông Tùng trong thư phòng. Ông Tùng lên tiếng trước:

- Các con lên kế hoạch xong rồi chứ?

- Vâng, bọn con bàn bạc xong rồi. Đây là hai phương án bọn con sẽ áp dụng để hành động. Lâm đưa lên bản kế hoạch hành động cho bố xem.

- Chuẩn bị đến đâu rồi? Ông Tùng xem xong kế hoạch liền hỏi

- Con vẫn dựa theo thường lệ phân công: Hân – Huy tìm kiếm thông tin về thời gian và địa điểm cụ thể, Trang – Thiên thì lo nghĩ cách hành động, mai phục; Nhi – Minh chuẩn bị nhân lực tham gia hành động; Linh thì vẫn lo về phần chuẩn bị vũ khí. Nhưng con cần bố giúp một việc, về các mối quan hệ thì bố và các bác rất quen thuộc, con cần bố giúp con nhờ phía hải quan và các trạm kiểm soát cho bọn con thông tin di chuyển của lô hàng. Lâm đã suy nghĩ rất lâu, cậu vẫn phải nhờ bố giúp để kế hoạch chắc chắn thành công hơn.

- Được, bố sẽ thử liên hệ giúp các con nhưng vẫn không chắc được gì đâu. Vụ này rất lớn, liên quan đến việc xuyên quốc gia, nó là hàng cấm từ nước ngoài chuyển về, sau khi vào trong nước sẽ chuyển đi các tỉnh, thành khác. Vì vậy rất có thể sẽ do trung ương trực tiếp chỉ huy nên rất khó có thể mong bên cảnh sát giúp được. Các con vẫn tự lực là tốt hơn. Ông Tùng không chắc chắn nói

- Con biết nhưng chúng ta vẫn cứ nên thử, mong rằng vụ này sẽ không bị can thiệp quá lớn. Lâm hi vọng nói

- Kế hoạch của các con cũng rất tốt nhưng còn cần phải chắc chắn hơn. Lần này chúng ta đối mặt sẽ không phải chỉ riêng là bên lão ta đâu mà còn cả cảnh sát nữa đấy. Lúc hành động cần tùy cơ ứng biến, nếu như phát hiện cảnh sát và bên kia quá đông thì cần nghĩ cách giảm bớt lực lượng đối thủ. Cần phải kín đáo, vừa thành công lấy lô hàng vừa không để lộ là do tổ chức hành động vì kể cả ta có lấy được lô hàng rồi thì vẫn bị lão ta tìm đến cướp lại và bị cả bên công an can thiệp nữa. Tổ chức của chúng ta tồn tại lâu như vậy mà không bị chính quyền can thiệp, tất cả đều là từ việc hành động bí ẩn và gọn gàng, không để lại dấu vết, nhân chứng, vật chứng. Nếu không thể cướp đi lô hàng thì chỉ cần huỷ nó, tính mạng của tất cả người tham gia phải đảm bảo, nhất là bọn con. Ông Tùng nói

- Vâng. Lâm trầm tĩnh gật đầu

- Con có nghĩ là lão ta đã biết thông tin lô hàng bị rò rỉ?

- Ông ta chắc chắn đã biết rồi, nếu như ông ta mà không biết thì tổ chức mafia của ông ta sẽ không thể lớn mạnh như vậy, ông ta cũng không thể một mình đối chọi với bao nhiêu ông trùm khác trong cái thế giới ngầm này được. Một người ghê gớm như vậy thì đầu óc cùng với sự tinh quái không kém bố và mấy bác là bao nhiêu.

- Bố con là người ghê gớm như vậy sao? Ông Tùng nhếch miệng cười vui vẻ.

- Bố và các bác là mục tiêu phần đầu của con mà. Lâm tự tin nói

- Nói vậy thôi, các con phải cẩn thận thật nhiều khi đối đầu với lão ta. Bố không tiện ra mặt được lên đành để các con làm nhiệm vụ này chứ ta cũng không muốn các con phải nguy hiểm như vậy. Ông Tùng nghiêm túc nói

- Con hiểu mà, bố cứ tin tưởng vào bọn con. Lâm quyết tâm nói

Ở một nơi khác, hay cụ thể hơn là sân thượng của dãy nhà A của trường học, đang có một nam học sinh đứng nghe điện thoại. Cậu ta nói với người bên kia:

- Họ vẫn đi học.

- Đúng như ta dự đoán, mấy đứa nhỏ đó rất tinh ranh. Một người đàn ông bên kia lên tiếng.

- Tôi không hiểu tại sao ông biết thông tin bị rò rỉ rồi mà vẫn để nguyên như vậy. Ông không có tính toán khác đi sao. Nam học sinh lên tiếng thắc mắc

- Ta chính là muốn cho bọn họ biết. Ta muốn xem bọn nhỏ đó sẽ làm những gì? Người đàn ông trả lời

- Ông đúng là một lão già dờ hơi, đầu óc có vấn đề. Nam học sinh khó chịu nói

- Hahahaha.... Người đàn ông đó cười rất sảng khoái.

Nam học sinh liền tắt máy, cậu liền lắc đầu với cái người dờ hơi kia.

- Đúng là gừng càng già càng cay, không biết ông ta tính toán gì. Nói xong cậu liền quay trở về lớp học với vai diễn ngây trang của mình.

Trở lại với bọn nó và bọn hân, sau khi nói chuyện với ông Tùng thì Lâm đã đi đến trường học. Mọi chuyện xảy ra rất bình thường, vẫn ghi chép, học bài mới, vẫn ra chơi thì xuống canteen nói chuyện nhưng không ai đề cập đến nhiệm vụ cả mà chỉ xoay quanh cặp đôi mới.

- Hai người đã có quyết định rồi hả? Chúc mừng! Chúc mừng! Hân hớn hờ nói

- Đó là chuyện vui mà, mày phải cười lên chứ. Linh ngồi bên cạnh Nhi nói

- Mày phải đối xử tốt với cậu ấy đấy, bỏ cái tính ấy đi không tao xử mày. Huy nói với bạn mình

- Tao cũng ở bên phe của Nhi đấy. Lâm cười nói

- Tao biết rồi, tao sẽ yêu thương cô ấy thật lòng. Minh tự tin nói

Nhi nghe xong liền quay sang nhìn chăm chăm Minh, còn Minh thì siết chặt tay cô hơn để tạo động cho cô luôn tin tưởng mình. Trang và Thiên thì không có phản ứng gì lớn, Thiên liếc qua Trang rồi trầm lặng suy nghĩ một cái gì đó còn Trang thì nhìn Minh với ánh mắt giết người, ngầm cảnh cáo Minh về việc đối xử với Nhi khiến cho cậu rung mình. Sau buổi học, tất cả đều ra về để chuẩn bị chiều đi thực hiện những phần việc được phân công. Khi cả tám người đi xe ra khỏi cổng trường thì tầm mắt của nam học sinh đứng nói chuyện trên sân thượng cũng dõi theo.

*Lời tác giả:

- Thứ nhất, một lần nữa mình mong ai đang là độc giả của truyện, muốn ủng hộ và theo dõi truyện của mình thật sự thì hãy sang trang santruyen.com để đọc và theo dõi. Mình đăng ký truyện chính thức là ở trên santruyen.com nên rất mong các bạn ủng hộ mình ở nơi chính chủ. Các bạn ở santruyen.com có thể comment(bình luận) và ấn theo dõi truyện để đọc được chương mới ngay lập tức khi được đăng. Rất mong các bạn thực hiện theo yêu cầu của mình!!

- Thứ hai, mình muốn các bạn tương tác với mình về nội dung truyện tiếp theo. Truyện đã đi dần đến hồi kết mà mình lại đang phân vân hai xu hướng kết truyện:

+ Thử thách nguy hiểm và đi đến kết thúc (có sự thật bất ngờ)

+ Là trò chơi của tình yêu và đi đến kết thúc (có sự tính toán chi tiết)

Mình sẽ tham khảo lượng vote (bình chọn) của các bạn qua việc comment (bình luận) của các bạn ở trên santruyen.com. Thời gian sẽ là 1 tuần (31/12/2017).

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điện Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chuẩn Bị (1)

Tại cảng thành phố, một chiếc xe bốn chỗ đang chạy chậm lại và dừng ở bên đường. Trên xe là Trang và Thiên, hai người đang yên lặng nhìn theo những chiếc container nối đuôi nhau rời đi. Trang bất chợt lên tiếng hỏi:

- Anh chắc rằng lô hàng sẽ được vận chuyển ở đây?

- Đây là cảng lớn nhất thành phố, có rất nhiều hàng hóa được vận chuyển ở đây nên rất đông và khó quản lý được chặt chẽ, cụ thể từng lô hàng. Chính vì lẽ đó, nên rất dễ trộn lẫn với nhau và việc di chuyển có thể tránh được tầm mắt của hải quan. Thiên trả lời

- Nhưng cũng không thể loại trừ các nơi khác. Đây là nhiệm vụ quan trọng, không được xảy ra sai sót dù là ngoài mong muốn. Trang nói

- Tất nhiên là sẽ không để điều đó xảy ra, chúng ta chỉ đang khảo sát trước địa hình xung quanh và đưa ra phương án hành động tạm thời. Sau khi nhận được thông tin chính xác địa điểm từ Hân và Huy thì chúng ta sẽ bàn bạc lại với mọi người rồi đưa ra phương án cụ thể. Thiên nói

Trang không nói gì nữa mà chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cả hai liền đeo khẩu trang và xuống xe đi khảo sát.

Cảng này là cảng chính của thành phố, quy mô rất rộng và hiện đại. Mỗi ngày có tới hàng nghìn container vận chuyển hàng hóa ra vào cảng. Việc quản lý ở đây cũng rất chặt chẽ, nghiêm túc nhưng sao Thiên lại nói ở đây không chặt chẽ, không cụ thể từng lô hàng? Đó là vì ông ta – người dẫu mặt ấy là một người cầm đầu một tổ chức thì chuyện có quan hệ đứt lốt, mua chuộc tất nhiên sẽ có. Vì sao ông ta sẽ chọn nơi này để vận chuyển hàng mà không phải ở nơi khác? Đó là vì theo suy nghĩ của người bình thường, nơi nào càng đông người thì nơi đó sẽ càng an toàn và ít có việc mờ ám hơn. Ông ta chọn nơi này cũng có lẽ là vì đó, muốn để lừa suy nghĩ của phía cảnh sát cũng như những thế lực ngầm đang nhắm nhe miếng mồi thom ngậy. Nhưng đối với những người có đầu óc tinh tế một chút, có thêm tầm nhìn xa trông rộng nữa thì điều đó cũng không khó để nhận ra.

Cảng có tất cả ba cổng chính và hai cổng phụ, nhưng việc vận chuyển chủ yếu là ở ba cổng chính, hai cổng phụ chỉ để cho xe tải cùng các phương tiện khác. Hướng đông chính là biển; tiếp đến là những chiếc cầu, xe cầu tháo dỡ container từ tàu lên đất liền và đưa hàng lên những đầu kéo container. Hướng tây là ba chiếc cổng chính rất rộng, bên cạnh là khu nhà điều hành, quản lý các hoạt động của cảng biển. Hướng bắc là những hàng hóa chuẩn bị được đưa lên tàu xuất khẩu đi, còn hướng nam là những hàng hóa được vận chuyển vào nước. Đầu kéo container thì xếp hàng dài dọc theo con đường di chuyển nối liền từ nơi để hàng hóa ra đến những cổng.

- Bên này là nơi để hàng hóa nhập về đúng không? Trang hỏi

- Ừ, chính khu vực này. Nói xong cả hai liền đánh giá xung quanh, từ các thùng hàng chồng chất lên nhau đến những chiếc đầu kéo ở đằng xa kia.

Hai người vẫn chăm chú đánh giá địa hình xung quanh và cả hai đều dừng tầm nhìn lại ở một vườn cây nhỏ ở cách đó một đoạn xa. Nhìn nhau, cả hai đều

mỉm cười gật đầu tỏ rằng đã hiểu suy nghĩ của đối phương. Hai người lại đi tiếp hướng ra gần khu vực thảo đồ hàng hơn, để tránh bị phát hiện là tự ý ra vào nên cả hai chỉ đứng nép sau một chiếc thùng hàng và nhìn từ xa. Mắt cả buổi chiều đi lại đánh giá kỹ càng địa hình của cảng, cả hai người quay về xe và trở về nhà. Trong đầu họ đã tự có nhưng ý tưởng và phương thức hành động của riêng mình.

Tại một tòa nhà, là trụ sở của một công ty kinh doanh, Nhi cùng Minh đang đi vào bên trong. Nhi liền đi trước tới thang cửa thang máy, bấm chuông cửa một cách thần nhiên mà không quan tâm đến bất kỳ ai xung quanh. Thấy lạ Minh liền hỏi nhỏ:

- Chúng ta đi đến trụ sở của tổ chức mà, sao lại đến đây?

Nhi nghe xong liền quay sang nhìn Minh, cô lên tiếng hỏi lại:

- Anh vẫn chưa biết địa điểm của tổ chức hả?

- Ủ, đã ai nói cho bọn anh đâu. Minh nhún vai nói

- Hừ, đây là địa điểm của tổ chức. Nhi thờ dãi nói

- Vậy sao! Minh ngạc nhiên nói rồi nhìn xung quanh đánh giá mọi thứ, Nhi thấy Minh như vậy thì kéo mạnh cậu vào thang máy.

- Đừng có nhìn linh tinh nữa. Tập trung vào phần việc được giao đi. Nhi nói

- Ồ, đi thôi. Nói xong Minh vui vẻ kéo tay Nhi đi thẳng ra khỏi thang máy.

- À quên, đi hướng nào nhỉ? Minh quay lại hỏi Nhi khi mới nhớ ra là lần đầu mình đến đây.

- Không biết thì đi theo sau đi, hăng hái làm gì không biết. Nhi nói như là trách móc nhưng cô lại đang mỉm cười vì sự hài hước của Minh. Còn Minh thấy vậy thì không tức giận mà ngược lại càng vui vẻ hơn, cuối cùng cậu cũng nhìn được nụ cười của cô sau bao nhiêu ngày.

Hai người nắm tay nhau đi vào một căn phòng duy nhất tại tầng ba. Căn phòng này vô cùng rộng, nó chiếm hết diện tích của cả tầng. Nhìn từ ngoài thì chẳng thấy gì đặc biệt nhưng khi bước vào trong thì đến ngay cả Minh, một người đã chứng kiến rất nhiều thứ quy mô hiện đại vẫn phải há to miệng ngạc nhiên.

Căn phòng được chia làm ba phòng nhỏ bởi những tấm kính trong suốt vô cùng dày và lớn. Mỗi phòng đều được cách âm vô cùng tốt, không hề để lọt âm thanh ra ngoài. Phòng bên trái nổi bật với những dụng cụ tập thể hình, tập luyện võ thuật và rèn sức khỏe. Trong đó có rất nhiều người đang tập luyện hăng say nhưng lại rất bài bản. Ở giữa là một dàn hệ thống máy tính cùng với những máy móc vô cùng hiện đại. Những người ở đây luôn tập trung vào một màn hình rất lớn được treo ở trên cao để làm việc, trên đó là những hình ảnh, thông tin về một người hoặc một nhóm, tổ chức nào đó liên tục thay đổi và xuất hiện. Phòng bên phải là một khu vực riêng với những máy móc nghiên cứu, chế tạo còn hiện đại, tân tiến hơn. Mọi người trong đây đều mặc áo blouse trắng, đang tập trung vào những sản phẩm ở trước mặt mình.

Nhi thấy Minh đang há miệng ngạc nhiên thì không khỏi cười cười, cô liền lên tiếng kéo Minh thoát khỏi suy nghĩ.

- Đây là những thành viên của tổ chức. Tòa nhà này trên danh nghĩa là một chi nhánh kinh doanh của tập đoàn nhà cái Trang nhưng thực ra là trụ sở của tổ chức ở Việt Nam. Những nhân viên mà anh thấy ở tầng một và những tầng khác cũng vậy, đều là thành viên tổ chức. Họ được chia làm hai dạng: là những người lao động bằng sức mạnh và trí óc; những người lao động bằng sức mạnh thì sẽ phải tập luyện võ, phải trải qua những huấn luyện thực chiến khắc nghiệt ở một nơi khác để trực tiếp tham gia các nhiệm vụ, các phi vụ làm ăn của tổ chức; những người lao động bằng trí óc thì sẽ làm bằng giấy tờ, máy móc để sản xuất những hàng hóa mà khách yêu cầu. Công việc của họ cũng được phân chia rất rõ ràng: Tiếp tân là những người tiếp nhận các hợp đồng mua bán, trao đổi hàng hóa; những nhân viên ở tầng hai thì phân loại, tìm hiểu thông tin cụ thể về những hàng hóa, sản phẩm theo yêu cầu của khách hàng; tầng ba là nơi chúng ta đang đứng, những người ở đây sẽ tiếp nhận thông tin ở tầng hai để lưu trữ vào chiếc máy tính chủ kia, những người mặc áo blouse trắng kia sẽ chế tạo, sản xuất nó. Nhi chỉ vào từng khu vực để giải thích cho Minh hiểu.

- Tầng bốn thì rất vắng vẻ, chỉ có một phòng hội trường để khi họp toàn bộ thành viên. Tầng năm thì lại dành riêng cho những người lãnh đạo, có tổng cộng bốn phòng nhỏ riêng và một phòng chung. Bốn phòng ấy thì một dùng cho cái Trang để duyệt các quyết định hợp đồng kinh doanh của tổ chức; một cho cái Linh để nó sáng tạo các loại độc dược, vũ khí mới; một cho cái Hân để nó tìm hiểu các thông tin, kiểm tra việc lưu trữ của bộ phận thông tin; còn một cho em để giám sát, điều hành tiến độ làm việc của các thành viên. Phòng chung dùng để họp các lãnh đạo, để trao đổi, báo cáo công việc với nhau. Nó thường thường được dành là nơi làm việc của anh Lâm. Nhi ngưng ngưng và có chút gì đó chưa được quen thuộc khi phải xưng hô theo kiểu yêu đương là anh – em mà không phải anh – tôi xa lạ như trước nữa.

- Đúng là được mở rộng tầm mắt. Một chi nhánh mà quy mô đã như vậy thì trụ sở chính sẽ như thế nào chứ? Minh nhớ đến quy mô của bang hội, cậu cùng đám bạn rất tự hào về điều ấy nhưng so với nơi đây thì thực không đáng để kể đến.

- Tất nhiên rồi! Tất cả đều được xây dựng dưới sự lãnh đạo của bố và các bác mà. Nhi tự hào nói

- Họ thật xứng đáng nhận được sự hâm mộ của mọi người và chúng ta cần phải học hỏi rất nhiều. Minh phấn khởi

- Thôi vào đi. Làm xong việc còn phải báo cáo nữa. Nhi nói rồi dẫn Minh đi vào trong phòng.

Vừa bước vào trong, tất cả nhân viên ở phòng thông tin đều đứng lên cúi người chào. Một nhân viên nữ đi đến gần và lên tiếng:

- Chào Angel, chúng tôi đã nhận được thông tin từ God (Lâm) rồi. Chúng ta bắt đầu vào việc luôn chứ?

- Bắt đầu luôn đi. Nhi nói xong liền kéo Minh đi tới phòng tập luyện ở bên cạnh trước ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên nữ ấy.

- Mọi người tập trung, Angel đã đến. Nhân viên nữ liền nói to, cô ta là trưởng phòng thông tin, sẽ thay mặt Nhi phụ trách quản lý bộ phận khi không có mặt ở đây.

Tất cả mọi người từ đang ngồi nghỉ đến những người đang tập luyện, đều dừng hành động và tự động đi đến xếp thành hai hàng trước mặt Nhi. Một người đàn ông rất chừng mực, trông bề ngoài vô cùng nghiêm khắc và tràn đầy kinh nghiệm liền rời khỏi hàng và đi đến báo cáo:

- Thưa Angel, hiện tại có mặt 60 người, những người khác đang làm nhiệm vụ hoặc đang đi giám sát các địa bàn, bang hội nhỏ. Đây là danh sách mà cô cần, có thông tin đầy đủ về từng thành viên.

- Chọn luôn 60 người ở đây đi, tôi cần 20 người tham gia trực tiếp vào hành động, những người còn lại thì sẽ được phân công giám sát các khu vực đáng nghi khác cùng với việc làm quân tiếp viện. Nhi nêu ý kiến

- Đây là 20 thành viên lâu năm, đã tham gia vào rất nhiều nhiệm vụ nên có rất nhiều kinh nghiệm. Người đàn ông nói tiếp

- Được, họ sẽ tham gia trực tiếp vào nhiệm vụ. Chúng tôi sẽ thông báo chi tiết hành động sau, giờ mọi người có thể tập luyện tiếp.

- RỒ. Tất cả đều đồng thanh kêu to

Mọi người lập tức tản ra tập luyện, người đàn ông cũng xin phép rời đi để huấn luyện mọi người. Minh thấy vậy thì càng trầm trồ khen ngợi việc quản lý và tính kỷ luật của tổ chức. Nhi quay người lại định rời đi thì thấy nhân viên nữ quản lý đang nhìn chăm chăm vào mình, thấy lạ Nhi liền nhìn theo ánh mắt của cô ta thì thấy tay mình vẫn đang nắm chặt tay của Minh, cô giật mình buông ra. Cô ở tổ chức được gọi là Angel vì bản chất cô khá dễ gần và vui vẻ với mọi người. Nhưng ở trong một tổ chức ngầm thì điều đó không được xảy ra ở một người lãnh đạo, cô phải luôn tỏ ra là một người khiêm tốn, kỷ luật trong công việc. Cho nên mọi thành viên vẫn luôn sợ uy nghiêm của bộ tứ quản lý, lần này cô lại bị chính nhân viên của mình nhìn thấy đang nắm tay một người khác thì cô liền rất sợ mình sẽ bị đánh mất uy nghiêm ấy. Cô liền lên tiếng giải thích, như muốn nhân viên quản lý ấy hiểu rõ được quan hệ của hai người chỉ là đồng nghiệp:

- Đây là thành viên mới của bộ phận lãnh đạo, anh ta sẽ cùng tôi phụ trách phần chuẩn bị nhân sự và vũ khí.

- Em giấu chị làm gì? Làm việc với nhau lâu như vậy chị lại không em hiểu sao. Chị biết em muốn chứng tỏ sự nghiêm khắc, khó tính của bản thân để mọi người thấy sợ và tuân lệnh nhưng em cũng là con người mà, ai mà chả phải có tình yêu, có người yêu thương. Em yên tâm, chị sẽ không nói với ai đâu. Nhân viên quản lý cười nói, cô lớn hơn Nhi vài tuổi nhưng đã làm trong tổ chức từ rất lâu rồi. Là một đứa trẻ mồ côi, được nhận về nuôi và huấn luyện để trở thành một người quản lý, cô ta không thể thiếu được việc có cái nhìn sâu xa. Làm việc với bọn nó đã lâu nên cũng khá thân thiết, ngoài cuộc sống bình thường thì gọi nhau là chị em.

Nhi nghe xong liền quay sang nhìn Minh thì thấy cậu đang mỉm cười vui vẻ. Ban đầu khi Nhi giật tay ra, cậu rất buồn và thất vọng, cậu cho rằng cô vẫn chưa thực sự chấp nhận mình. Cậu biết rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì giữa hai người họ sẽ chưa có sự bền chặt và thân thiết, đặc biệt cậu còn để lại một ấn tượng vô cùng xấu trong lòng cô, cậu rất cần có thời gian để chứng minh nó. Định giấu đi nỗi buồn vào sâu trong lòng thì nhân viên quản lý ấy lên tiếng giải thích cùng với cái nhìn xem xét phản ứng của Nhi đối với cậu. Minh liền vui sướng trong hạnh phúc, tuy Nhi chưa nói tình cảm gì với cậu cả nhưng điều cô quan tâm đến phản ứng của cậu đã khiến cậu rất mãn nguyện rồi.

Nhi sau khi thấy nụ cười ấy của Minh thì chìm vào suy nghĩ, một lúc sau cô đã quyết tâm với lòng mình rằng phải dùng cảm hơn, cô đã đồng ý cho Minh theo đuổi thì cũng sẽ phải yêu đương thật sự với cậu. Suy nghĩ xong cô liền nắm tay Minh kéo đi tự nhiên mà không quan tâm đến ánh mắt của ai nữa dù họ có nghĩ gì. Cả ba người đi thẳng tới phòng nghiên cứu ở phía phải, mọi người ở đây cũng lập tức tập trung lại. Một giáo sư lớn tuổi vui vẻ đi đến gần:

- Chào Angel, tất cả những thứ cháu cần chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

- Vâng, cảm ơn bác đã chuẩn bị giúp bọn cháu. Nhi mỉm cười nói

- Không có gì. Đó là việc ta nên làm mà! Chàng trai này là ai vậy? Giáo sư nhìn Minh một cách tò mò hỏi

- Dạ, đây là thành viên mới của ban lãnh đạo bọn cháu. Anh ấy cũng đồng thời là bạn trai của cháu. Nhi tự tin nói

- Thật sao. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cháu có bạn trai đó. Giáo sư ngạc nhiên nói

- Bác bảo cháu ế à? Cháu không có ế đâu nhé! Nhi giận dỗi nói

- Hahahaha... Bỏ mẹ cháu biết chưa? Giáo sư hỏi tiếp

- Sau nhiệm vụ bọn cháu sẽ ra mắt cả hai nhà? Nhi trả lời

- Chàng trai trẻ, cậu hãy biết trân trọng báu vật này nhé! Con bé rất tốt đấy. Giáo sư vỗ vai Minh nói

- Vâng, cháu sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Minh khẳng định nói

Cả hai sau khi đã chuẩn bị xong nhân sự và kiểm tra vũ khí thì liền rời khỏi tổ chức.

*Lời tác giả: Mình thật sự rất buồn và chán nản! Ở chương trước mình đã nêu ý kiến rằng muốn tương tác cùng các bạn để chọn hướng đi tiếp theo cho truyện. Mình rất phân vân giữa hai hướng truyện đó nên rất muốn các bạn góp ý trong vòng một tuần qua cách bình luận truyện ở trên santruyen.com. Nhưng mình lại không nhận được bất kỳ một phản hồi nào. Điều đó khiến mình rất Thất Vọng, mình viết truyện vì muốn mang lại niềm vui, muốn các bạn có thêm một tác phẩm ý nghĩa và mới lạ hơn trong thể loại truyện teen này. Mình không hề mong ước được trả công bằng cái gì giá trị cả mà chỉ muốn được nhận những sự quan tâm truyện, những chia sẻ của các bạn. Mình rất muốn được chia sẻ, được giao lưu cùng tất cả các bạn để giúp cho truyện dần trở nên hoàn thiện hơn. Mình đã không đăng chương mới vào chủ nhật và thứ năm vừa qua bởi chính lý do trên. Thực sự mình rất Thất Vọng! Điều duy nhất mình mong ước chỉ có vậy. Phương thức tương tác vẫn như cũ, mình sẽ đợi phản hồi của các bạn cho đến chủ nhật tuần này. Nếu các bạn vẫn không tương tác thì mình vẫn hứa sẽ hoàn thành nốt truyện nhưng khi đó mình nói thật, mình không còn nguyên tâm huyết để viết truyện nữa. Chính vì vậy, mong rằng các bạn sẽ ủng hộ và đáp ứng yêu cầu nhỏ bé của mình. Thân mến gửi các bạn đọc giả!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuẩn Bị (2)

Lần thứ hai tất cả tám người có mặt đầy đủ để bàn bạc nhưng lần này không diễn ra ở bar Night nữa mà ở trụ sở của tổ chức. Trong phòng họp chung của lãnh đạo trên tầng năm, Minh là người lên tiếng đầu tiên:

- Hai chúng mày thấy thế nào? Ngạc nhiên không? Minh tự đắc khoe khoang với Thiên và Huy vì cậu đã được biết trước, nhất là nhìn thấy sự trầm trồ trong mắt của Huy thì cậu càng cảm thấy tự đắc hơn.

- Anh cảm thấy giỏi lắm hả? Không biết ai hôm qua cứ mở to mắt ngạc nhiên đấy? Nhi khinh thường nói

- Hai cái đứa này, là người yêu rồi mà vẫn cứ vậy. Hân lắc đầu bó tay với hai đứa bạn.

- Như thế mới tình cảm chứ. Minh cười vui vẻ nói, cậu cảm thấy vui vẻ vì cậu đã được nhìn thấy lại con người năng động, hoạt bát của Nhi chứ không phải là trầm lặng, ghét bỏ như trước nữa.

- Bỏ tay của anh ra. Loại người tự cao, cứ tưởng như mình giỏi lắm không bằng. Nhi chán ghét

- Anh xin lỗi mà. Anh hứa lần sau không thế nữa! Minh năn nỉ

- Hừ, ai thèm quan tâm. Nhi quay mặt đi nhìn nơi khác

- Thôi, vào vấn đề chính đi. Trang bây giờ mới lên tiếng

Tất cả đều quay lại với khuôn mặt nghiêm túc chứ không còn đùa giỡn như vừa nãy nữa. Lâm lên tiếng hỏi mọi người

- Trang, Thiên, hai đứa nói về phần của mình trước đi.

- Em và Thiên dự đoán rằng lô hàng sẽ được vận chuyển tại cảng thành phố. Bọn em đã tìm được nơi mai phục và phương thức hành động rồi nhưng cần có thông tin chính xác từ cái Hân và Huy để tránh việc nhầm địa điểm hành động. Trang nói

- Bọn tao cũng đồng ý là ở đó vì việc vận chuyển diễn ra ở đó có tỷ lệ cao nhất, tao và Huy đã tìm kiếm từ rất nhiều nguồn thông tin. Những mật thám chỉ biết thời gian chính xác thôi còn địa điểm thì chỉ biết rằng ở trong thành phố, họ sợ tìm hiểu kỹ sẽ bị phát hiện nên chỉ biết được như thế. Họ nói khi lô hàng cập cảng trước một ngày thì họ mới biết được địa điểm cụ thể, khi đó sẽ nhanh chóng thông báo cho chúng ta. Lô hàng gồm hai thùng hàng container được vận chuyển cùng với những đồ gia dụng trên một con tàu xuất khẩu từ Nhật, thời gian cập cảng là vào khoảng 22h00 ngày thứ sáu tuần này. Sau khi nhận được thông tin từ họ, bọn tao đã thử hack phần mềm quản lý của tổ chức ông ta nhưng không thành công, bọn tao lại phải thăm dò thông tin từ những bang hội, tổ chức khác xem có thêm thông tin gì không, thậm chí đã phải lén lút lấy thông tin từ phía cảnh sát nữa. Sau tất cả những đầu mối thu thập được, bọn tao đã gộp lại và suy luận ra là địa điểm đó. Hân trả lời Trang

- Thế là tốt rồi. Tôi sẽ trình bày về nơi mai phục trước. Thiên nhìn Trang không nói gì mà chỉ gật đầu đồng ý với mình thì liền trình bày:

- Khu vực vận chuyển hàng hóa vào trong nước là ở phía nam, ở đó có rất nhiều thùng hàng nên tôi nghĩ là có thể mai phục ở đó, việc mua vài thùng hàng rỗng thì chắc không có gì khó với tổ chức chúng ta nên tôi nghĩ cách này khá khả quan. Đặc biệt tôi và Trang còn nhìn thấy ở cách đó một đoạn là một vườn hoa, có rất nhiều bụi cây và cây đại thụ to nên tám người chúng ta có thể mai phục ở đó vừa dễ quan sát hơn và chỉ đạo hành động cũng dễ hơn.

- Chọn địa điểm mai phục rất hợp lý, nhưng cần phải suy nghĩ xem phía cảnh sát họ sẽ mai phục ở đâu để chúng ta vừa tránh được họ vừa có thể nắm bắt được hành động của họ. Lâm nói

- Họ chắc chắn sẽ ở trong khu nhà quản lý, đợi khi lô hàng được di chuyển qua cổng chính sẽ chặn lại và bắt lấy lô hàng. Thiên nói tiếp

- Nhưng không sao, hai bọn tao đã có biện pháp ứng đối rồi. Thiên lại nhìn phản ứng của Trang rồi nói

- Vậy còn phương thức hành động thì sao? Minh hỏi

- Điều đó chúng tôi đã lên kế hoạch cụ thể rồi, đây là phương thức hành động. Trang đưa cho mỗi người một bản kế hoạch.

Sau khi xem hết bản kế hoạch, Lâm liền lên tiếng khen ngợi:

- Rất tốt, không hổ danh là hai nhà lãnh đạo, phương thức hành động rất cụ thể và kín kẽ.

- Một mình thằng Thiên đã ghê gớm rồi giờ thêm Trang nữa đúng là càng ghê gớm hơn. Minh khâm phục nói

- Cái gì mà thêm chứ, nó trước giờ vẫn ghê gớm như thế đấy. Nhi khó chịu nói, trong lòng cô thì bạn cô luôn là giỏi nhất.

- Thôi, cả hai đều giỏi mà. Đừng cãi nhau nữa. Linh lên tiếng ngăn cản

- Thế hai đứa đã chuẩn bị đến đâu rồi? Lâm thấy vậy thì lên tiếng hỏi

- Tất nhiên là đã hoàn thành xong rồi. Mày còn nghi ngờ tài làm việc của hai bọn tao nữa à? Minh trả lời

- Bọn em đã chọn 60 người tham gia, 20 người có nhiều kinh nghiệm nhất sẽ tham gia trực tiếp, còn lại sẽ giám sát ở các địa điểm khác cùng với tham gia tiếp viện nếu cần đến. Nhi nói

- Đúng vậy, dù tỷ lệ lớn sẽ diễn ra ở cảng thành phố nhưng vẫn không được loại trừ đi các nơi khác. Phải chuẩn bị đầy đủ người ở những nơi đó, sẵn sàng hành động khi phát hiện ra lô hàng xuất hiện ở đó. Lâm nói

- Vâng, em sẽ phân công chi tiết cho họ, còn việc chuẩn bị vũ khí để đề phòng có xảy ra tranh chấp bọn em cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nhi trả lời

- Việc này làm khổ hai bọn em rồi! Anh phân công việc chuẩn bị vũ khí cho Linh nhưng chiều nay cô ấy bị ốm và anh thì bận đi hoàn thành nốt mấy hợp đồng khác của tổ chức nên anh đành phải nhờ hai đứa giúp. May là cô ấy chỉ bị sốt nhẹ nên không có bị làm sao cả. Lâm vừa nói vừa quay sang quan tâm nhìn Linh ở bên cạnh.

- Không có gì, bọn em cũng làm việc ở trụ sở mà, chỉ cách mấy bước chân thôi. Với cả Linh nó cũng là bạn thân của em, anh khách sáo vậy làm gì. Nhi nói

- Ok, vậy là kế hoạch đã được bàn bạc xong. Ai có ý kiến gì nữa không? Tôi còn phải đưa phương án cho bố xem qua. Lâm hỏi mọi người

- Không, còn ý kiến gì nữa chứ. Huy trả lời, những người còn lại đều im lặng không có ý kiến. Thấy vậy Lâm liền nói tiếp:

- Chúng ta sẽ bắt đầu hành động vào ngày kia nên vẫn cần mọi người chuẩn bị cụ thể hơn. Nhi – Minh phải phân công sắp xếp cụ thể cho những thành viên tham gia; Hân – Huy thì cố gắng tìm kiếm thêm càng nhiều thông tin càng tốt và khi nhận được thông tin từ mật thám thì phải thông báo ngay; Trang – Thiên thì hãy chuẩn bị đầy đủ những dụng cụ, thiết bị cần thiết phục vụ cho kế hoạch; Linh sẽ đi cùng anh khảo sát đường rút lui của chúng ta sau khi cướp được lô hàng. Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi, việc đi học vẫn phải như bình thường vì tôi nghĩ rằng trong trường có nội gián nhưng cụ thể là ai thì chưa rõ.

Mọi người liền lần lượt ra về, từng người đều có một suy nghĩ riêng về nhiệm vụ lần này. Liệu rằng điều gì sẽ đón chờ họ ở phía trước?

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điên Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiến Hành Nhiệm Vụ (1)

20h00, tại cảng thành phố, hai chiếc container đi thẳng đến cổng cảng và dừng lại ở trạm kiểm soát để kiểm tra giấy tờ. Lâm ngồi ở ghế phụ của chiếc xe thứ nhất, cậu mỉm cười nói với nhân viên kiểm tra qua cửa sổ:

- Chúng tôi là người vận chuyển hàng của tập đoàn bất động sản Vũ Hoàng (Tập đoàn nhà Lâm - Trang, giờ mới được đề cập đến).

Nhân viên kiểm tra nghe thấy là tập đoàn Vũ Hoàng thì liền lập tức nhìn xung quanh và nhanh chóng nhấn nút mở thanh chắn để xe đi qua.

- Chúng ta mua chuộc những nhân viên đó rồi hả? Minh đang ngồi bên cạnh lái xe, cậu thấy tò mò nên hỏi Lâm

- Không, chỉ có mỗi mình cậu ta thôi. Vì thế nên chúng ta mới đi vào cổng thứ nhất chứ không phải hai cổng kia. Ít người biết thì vẫn dễ "giải quyết" hơn. Lâm vừa trả lời vừa đeo tai nghe của nhóm để trao đổi với mọi người.

- Sao vẫn hoạt động bình thường nhỉ? Tao tưởng cảnh sát phải phong tỏa hết lại chứ? Minh thấy xung quanh mọi hoạt động vẫn diễn ra bình thường thì thắc mắc.

- Mà nghĩ là những công nhân kia là người bình thường à. Họ chắc chắn là người của phía công an gài vào đấy. Lâm đánh giá xung quanh rồi nói

- Đến địa điểm mai phục đi. Lâm nói tiếp khi thấy đã gần đến nơi

Hai chiếc xe dừng lại ở địa điểm đã bàn bạc, Lâm và Minh cùng bước xuống xe, Lâm liền lên tiếng hỏi Thiên - người lái chiếc container thứ hai.

- Mà y và cái Trang đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Xong rồi, chỉ cần làm theo đúng kế hoạch thôi. Thiên trả lời

- Vậy giờ chúng ta làm gì? Đứng ở đây à? Minh nhìn thấy từ xa là một tốp công nhân mà cảnh sát nguy trang đang tuần tra ở xung quanh thì nói.

- Làm theo như kế hoạch đi, chỉ có ba đứa thôi nên nấp ở vườn cây đằng kia thì không có gì đáng lo cả. Thiên nói

- Vậy những thành viên của tổ chức thì sao. Minh nhìn hai thùng hàng container mà cậu và Thiên vừa lái đến, cậu rất sợ những thành viên này sẽ tạo tiếng ồn khiến cho bị phía công an phát hiện.

- Không phải lo, mày chưa biết rõ được những công việc của họ nên mới nghĩ vậy thôi. Là thành viên của tổ chức thì ai cũng đã được huấn luyện kỹ càng rồi. Lâm cười nói

- Thế là tao an tâm rồi. Đi thôi! Minh vừa nói vừa cùng hai thằng bạn đi đến vườn cây ở cách đó không xa. Cả ba cùng quan sát những động tĩnh xung quanh và đợi chờ chuyến tàu chở lô hàng cập bến.

Cuối cùng sau bao nhiêu đợi chờ của phía tổ chức cũng như phía cảnh sát, chuyến tàu được mọi người mong đợi cũng xuất hiện. Đúng 22h00, chuyến tàu đã đi vào phần biển của cảng và hạ neo cập bến. Tàu hàng rất lớn, nó là một tàu hàng vận chuyển từ nước ngoài nên hàng hóa là rất nhiều, phải đến khoảng hơn ba mươi thùng hàng cỡ lớn và trên dưới năm mươi thùng hàng cỡ trung bình. Sau khi tàu cập bến thì khoảng hơn hai mươi người là thủy thủ của tàu bước lên đất liền, họ trao đổi với phía hải quan và bắt đầu để cho công nhân đưa những thùng hàng lên bờ.

- Hân, báo cáo thông tin đã nhận được đi. Lâm nói qua tai nghe trao đổi của nhóm

- Mật thám của chúng ta đã cài thành công thiết bị định vị. Hiện tại em đã có hình ảnh vị trí chính xác từ hai thùng hàng vũ khí. Hân vừa nhìn vào màn hình máy tính vừa liên tục gõ bàn phím. Cô là người duy nhất làm nhiệm vụ tại nhà, cô phụ trách phần tìm hiểu và báo cáo thông tin cần thiết cho những hành động của mọi người.

- Chúng ta có hành động luôn không hay đợi thêm chút nữa? Minh hỏi

- Mày thấy thế nào, Thiên? Lâm quay sang hỏi ý kiến của Thiên

- Tao nghĩ chúng ta nên đổi kế hoạch? Kế hoạch A sợ là không thực hiện được đâu. Thiên nhìn thấy xung quanh có rất nhiều cảnh sát nguy trang cũng như những người của tổ chức bí ẩn kia thì nói.

- Ừ, đúng là mạo hiểm thật nếu hành động theo kế hoạch A. Chúng ta phải lấy sự an toàn và chắc chắn thành công làm đầu. Chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch hành động. Kế hoạch B chính thức được áp dụng.

- Hân hãy liên hệ với phía Trang về sự thay đổi này và bảo nó chuẩn bị theo kế hoạch mới. Lâm nói. Vì ban đầu cả nhóm quyết định thực hiện theo kế hoạch A là sẽ trực tiếp cướp lô hàng và nhanh chóng đào thoát nên chia thành hai đội. Một đội hành động cướp lô hàng (Lâm, Thiên, Minh) và một đội chuẩn bị để ba người kia đào thoát (Trang, Linh, Nhi, Huy). Vì muốn hai đội có sự tập trung tốt nhất vào nhiệm vụ của mình mà không phải cùng lúc suy nghĩ nhiều việc nên Lâm đã đề nghị liên hệ trao đổi riêng và muốn trao đổi với nhau thì sẽ thông qua Hân - người cung cấp thông tin cho cả hai đội.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ liên tục hoạt động của những máy cẩu, những chiếc thùng hàng đã được vận chuyển lên đất liền. Mọi hoạt động vẫn được duy trì không ngừng nghỉ, tất cả thùng hàng lại tiếp tục được đưa lên những đầu kéo container. Những thủy thủ của tàu đi đến và báo cáo hàng hóa được vận chuyển với phía hải quan trước khi họ kiểm tra. Ngay lúc này, tất cả những cảnh sát nguy trang thành công nhân ở xung quanh đều nhanh chóng tới khống chế những thủy thủ kia lại. Những thủy thủ thật sự của tàu hàng tham gia vào việc vận chuyển thì rất ngạc nhiên với tình huống bất ngờ diễn ra này nhưng còn những người là thành viên của tổ chức bí ẩn cài vào thì lại giống như đã biết trước tình huống, họ nhanh chóng lấy vũ khí đã chuẩn bị từ trước và chống trả lại. Tiếng súng vang lên, phía cảnh sát khá bất ngờ về sự mạnh mẽ của phía những tên tội phạm kia, họ nhanh chóng bảo vệ những thủy thủ thường dân kia và bố trí đội hình để bao vây những tên tội phạm. Cuộc đấu súng không thật sự nghiêm trọng và nguy hiểm vì hai bên chủ yếu chỉ bắn cảnh cáo hoặc đe dọa đối phương thôi. Phía cảnh sát chỉ bắn chi thiên (bắn lên trời) để cảnh cáo và loa yêu cầu đầu hàng đối với những tên tội phạm, còn phía bên kia thì chỉ bắn loạn hướng tới phía cảnh sát để đe dọa cảnh sát không tiến tới bắt chúng. Cuộc chiến kéo dài là vì cảnh sát muốn bắt sống những tên tội phạm để tra ra những đường dây đằng sau, họ muốn triệt phá tận gốc những mối nguy hiểm này. Còn phía những tên thành viên tổ chức bí ẩn kia thì lại cố gắng bảo vệ hai thùng hàng đằng sau họ. Cuộc đối đầu đã kéo dài tầm hơn 10 phút đồng hồ. Lúc này, Lâm đã lên tiếng:

- Chúng ta chuẩn bị hành động thôi!

- Từ từ đã. Hân, cậu xem có phải hai lô hàng đang được di chuyển đúng không? Thiên nói

- Đúng vậy, hai thùng hàng đó đang được đưa lên hai đầu kéo container. Hân ngạc nhiên nói. Cô ban đầu không có để ý kỹ đến việc này vì nó chỉ là hai chấm đỏ rất nhỏ trên màn hình, nên sự di chuyển của nó không đáng kể, khi Thiên hỏi thì cô liền phóng to màn hình lên và mới nhận thấy sự di chuyển rõ rệt của nó.

- Sao lại thế được? Minh thắc mắc hỏi, cậu nhìn thấy những tên tội phạm kia vẫn đang cố gắng bảo vệ hai thùng hàng ở phía sau mà nó cũng không hề có sự di chuyển gì.

- Nếu tao đoán không lầm thì hai thùng hàng mà bọn họ đang bảo vệ là hai thùng hàng giả. Họ đang cố đánh lạc hướng phía cảnh sát để hai thùng hàng thực được kín đáo di chuyển lên đầu kéo mà họ đã chuẩn bị trước. Thiên nhìn thấy điều lạ vì đang diễn ra tranh chấp, không thể nào mấy cậu lại vẫn tiếp tục hoạt động vậy mà hai chiếc máy cầu kia lại vẫn vận chuyển thùng hàng.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Minh hỏi tiếp

- Đợi thôi chứ làm gì nữa. Giờ mà hành động thì sẽ bị phía cảnh sát tưởng rằng là tiếp viện của bọn chúng nên sẽ bị tấn công còn bọn chúng thì sẽ nhân cơ hội chúng ta đối đầu với cảnh sát để bỏ trốn. Mà kế hoạch B của chúng ta là sẽ cướp lô hàng này trên đường đi nên chúng ta tiếp tục đợi là tốt nhất. Thiên nêu ý kiến

- Đúng đây, ở bên ngoài chắc cái Trang đã chuẩn bị sẵn sàng cho kế hoạch rồi nên chúng ta không cần phải nóng vội. Cứ đợi thêm đi xem sao. Lâm nói. Tất cả mọi người lại một lần nữa yên lặng theo dõi những động tĩnh ở bên kia.

Đúng như dự đoán của Thiên, sau khi hai thùng hàng thực được vận chuyển lên hai xe kéo mà những tên tổ chức bí ẩn kia chuẩn bị thì bọn chúng liền rút lui. Hai tên trong số đó với những khẩu súng máy được chuẩn bị từ trước đã liên tục xả đạn về phía cảnh sát khiến cho cảnh sát phải nấp đi để tránh bị thương. Những tên còn lại thì nhanh chóng lên hai chiếc xe container kia và tất cả đều rút lui thành công hướng ra phía cổng cảng. Bên cảnh sát cũng nhanh chóng nhận ra sự tính toán này nên liền thông báo cho đội hai của họ đang làm chốt chặn ở cổng cảng nhanh chóng chuẩn bị khống chế hai xe container bỏ trốn và cũng liền đuổi theo.

Sau khi thấy những tên thành viên tổ chức bí ẩn kia bỏ chạy, phía người của bọn hắn cũng nhanh chóng đuổi theo trước sự nghi ngờ của cảnh sát. Thiên và Minh lại lái hai chiếc xe của họ hướng ra cổng cảng. Trên xe, Thiên lại một lần nữa lên tiếng hỏi Hân:

- Hai chiếc xe đó đang di chuyển đến đâu?

- Theo hướng di chuyển của thiết bị định vị thì sẽ đi thẳng ra cổng cảng. Hân trả lời

- Sao họ lại di chuyển như thế chứ? Chắc chắn là cảnh sát đã chặn ở đó rồi mà vẫn đi qua đó là sao. Minh thắc mắc nói, Thiên, Lâm và cả Hân cũng vậy.

Hai chiếc xe chờ lô hàng vũ khí mặc kệ sự thắc mắc của bọn hắn hay sự vui mừng về kế hoạch thành công của phía cảnh sát mà vẫn thẳng tiến hướng ra cổng. Hai xe chờ lô hàng vũ khí càng ngày càng gần sự bố trí mai phục của cảnh sát. Tưởng chừng như đây là kết thúc trước sự thất bại của nhóm bọn hắn và sự thành công của phía cảnh sát. Ngay khi hai chiếc xe chỉ còn cách cổng cảng khoảng hơn 10m thì một sự việc xảy ra mà không ai có thể nghĩ tới, một tiếng nổ lớn vang lên:

- Bùmmm.....

Lúc này, hai chiếc xe đã bất ngờ rẽ hướng đi và chạy thẳng qua chiếc cổng phụ cách cổng chính khoảng hơn 5m. Cảng có hai cổng phụ dùng để cho những phương tiện nhỏ hơn như oto, xe tải, xe máy đi qua; những chiếc container là không thể nào đi qua đó được. Chính vì điều đó mà phía công an đã chặn chốt ở ba cổng chính mà không có một sự phòng bị nào ở cổng phụ. Dựa vào sự lơ là này mà những tên tội phạm kia đã cài sẵn thuốc nổ để phá hỏng chiếc cổng phụ và mở đường cho hai chiếc xe thoát ra. Điều này đã nằm ngoài dự đoán của mọi người, không có một ai nghĩ đến tình huống này trước khi nó diễn ra. Tuy nhiên, phía công an rất nhanh chóng bình tĩnh lại, họ liên hệ với những đội tuần tra ở xung quanh cảng để bám theo hai chiếc xe đó và cũng lên xe đuổi theo. Ngay lúc họ lên xe thì tiếp tục có hai chiếc container nữa cũng chạy qua chính chiếc cổng phụ vừa bị phá hỏng vừa rồi. Thiên và Minh sau khi chứng kiến sự việc vừa mới xảy ra cũng liền bình tĩnh lại và lợi dụng nó để trốn thoát ra ngoài. Công an liền nhận định là hai chiếc xe này cùng với hai chiếc xe trước đều là bọn tội phạm nên nhanh chóng đuổi theo và bắt giữ lại. Chính điều này đã dẫn đến một cuộc rượt đuổi gay cấn giữa ba thế lực.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tiến Hành Nhiệm Vụ (2)

- Hân, cho tôi biết hướng di chuyển của hai chiếc xe hàng đó đi. Bọn tôi mất dấu rồi! Thiên lên tiếng nói khi chỉ thấy đuôi xe của chiếc xe chạy đằng sau đã rẽ vào một con đường khác.

- Tôi cũng chưa xác định được chính xác hướng di chuyển của nó. Đợi chút, tôi sẽ cung cấp thông tin đầy đủ cho cậu. Hân trả lời

Cô nhìn vào phần bản đồ thành phố trên màn hình chiếc laptop thì chỉ thấy hai tín hiệu rất nhỏ được phát từ thiết bị theo dõi. Không thể xác định được chính xác hướng di chuyển nên Hân liền để chiếc laptop sang một bên và gõ một loạt thao tác trên chiếc máy tính bàn duy nhất trong phòng. Đây chính là phòng họp của nhóm ở chi nhánh tổ chức, chiếc máy tính của cô là chiếc máy chủ dùng để theo dõi những nhiệm vụ và công việc của mọi thành viên. Cô đang thực hiện những mã lệnh trên chiếc máy tính để điều khiển vệ tinh. Tổ chức có tất cả hai chiếc vệ tinh, một chiếc được đặt tại trụ sở chính ở London, Mỹ và một chiếc được đặt tại chi nhánh ở Hồ Chí Minh. Để tránh tầm mắt của phía cảnh sát và những đối thủ ở tổ chức khác, hai chiếc vệ tinh đã được dựa trên danh nghĩa của tập đoàn nhà cô. Một trong những tập đoàn hàng đầu về công nghệ thông tin nên việc có vệ tinh riêng là điều bình thường nên không hề lộ sơ hở.

Xuất hiện trên màn hình là hàng loạt những con số chạy liên tục, đối với một người không am hiểu về phần mềm cấp cao thì không thể biết đây là cái gì. Nhưng nếu là một "hacker" thực sự thì sẽ biết ngay đây chính là một dạng bảo mật trong một phần mềm điều khiển mà Hân tạo ra. Những phần mềm bảo mật mà Hân tạo ra thì luôn có ba dạng, dạng đầu tiên chính là những dòng số chạy liên tục này, nó cần phải có những mã lệnh chính xác mà người tạo cài đặt vào thì mới dừng lại. Tiếp theo là dạng mặt khẩu với mười hai ký tự riêng mà Hân cài đặt. Cuối cùng chính là phần xác nhận dấu vân tay, Hân phải kết nối máy tính với một thiết bị để nhập dấu vân tay. Cô cắm dây nối vào thân máy và đặt lần lượt mười ngón tay lên chiếc hộp in vân tay. Sau khi hoàn tất ba bước bảo mật đó thì liền có một dòng chữ "Finish" xuất hiện trên màn hình và mới có thể điều khiển hành động của chiếc vệ tinh.

Phần bảo mật tuy có đến tận ba bước nhưng nó chính được Hân tạo ra nên đối với cô chỉ cần khoảng 30 giây là có thể hoàn tất. Cô liền điều khiển chiếc vệ tinh để quan sát toàn bộ thành phố, di chuyển tầm nhìn theo hai tín hiệu được phát ra trên laptop bên cạnh. Hình ảnh từng con đường, nhà cửa, cây cối,... thậm chí là cả hoạt động của con người đang diễn ra đều được vệ tinh thu lại rất rõ ràng. Hai chiếc container chở hàng hóa cũng nhanh chóng được tìm thấy. Hân liền lên tiếng báo cáo:

- Hai chiếc xe đó đang trên đường quốc lộ nhưng đã rẽ vào một con đường vắng khác và đi thẳng ra ngoại thành về phía bắc. Máy cậu cứ đi thẳng theo con đường đó, khoảng 500m thì rẽ trái, đi thẳng thêm hơn 1km nữa đến ngã tư thì rẽ phải và cứ thế chạy thẳng.

- Được rồi. Phía Trang có báo cáo gì không? Thiên nói

- Sau khi tôi thông báo chuyển kế hoạch thì nó chưa báo cáo lại cái gì cả. Hân trả lời

- Em kết nối đường truyền đi, anh có việc cần hỏi nó. Lâm nói

- Ok, anh bắt đầu nói đi. Hân vừa nghe Lâm nói xong liền bắt đầu kết nối hai đường truyền với nhau.

- Trang, bên em đã chuẩn bị xong hết chưa? Lâm nói

- Có chút rắc rối vì chưa xác định được hướng di chuyển nên chưa thể bố trí chốt chặn được. Nhưng giờ đã có thông tin rồi nên bọn em sẽ nhanh chóng tìm nơi bố trí để chặn lại. Còn những thứ cần chuẩn bị khác thì đã sẵn sàng rồi. Trang trả lời

- Tôi vẫn không hiểu tại sao, hai chiếc xe đó nếu đi thẳng theo đường quốc lộ thì sẽ ra ngoại thành nhanh hơn nhưng mà sao họ lại chọn một con đường khác đi lòng vòng hơn chứ? Chắc chắn có vấn đề gì ở đây? Huy cảm thấy có gì đó không đúng nên liền nghi vấn

- Đúng vậy, hai chiếc xe đó chọn một con đường vắng như thế thì chắc chắn có kế hoạch gì đó. Nhưng mọi người không phải lo, họ không thể rời khỏi tầm quan sát của chúng ta được. Nhi tự tin nói

- Máy người chỉ cần nhanh chóng đuổi kịp và cướp lô hàng là được, bọn tôi sẽ chặn nó lại. Nhi nói tiếp

- Không đơn giản như vậy đâu bạn của tôi ạ! Cảnh sát đang đến rất gần rồi. Hân mỉm cười nói

- Giờ phải làm sao đây? Cảnh sát mà cứ bám theo thì không thể hành động được. Chúng ta mà chặn hai xe kia lại để cướp lô hàng thì chắc chắn tất cả sẽ bị bắt lại hết, còn nếu mà cố tình bỏ trốn thì chỉ còn cách là phải đối đầu với cả hai bên thôi. Điều này rất bất lợi với chúng ta vì không hề biết rõ ràng lực lượng của hai bên đó được, cùng với việc phải đối đầu với cả hai thì chúng ta cũng sẽ thiệt hại rất lớn. Ngoài ra còn bị lộ mất hành động của chúng ta nữa, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự tồn tại của tổ chức khi để lộ thông tin với bên phía cảnh sát, họ sẽ tìm và điều tra được bằng chứng hoạt động của tổ chức. Chúng ta rất nhanh sẽ bị cảnh sát hình sự trong nước và cảnh sát quốc tế tiêu diệt. Lâm nói rõ sự được mất trong hành động lần này để mọi người hình dung ra được và tìm cách đối phó.

- Bác Tùng nói gì khi mà chúng ta không thể an toàn cướp được lô hàng? Linh hỏi Lâm

Mọi người đã quá quen với việc ông Tùng khi giao nhiệm vụ cho bọn nó thì luôn nghĩ đến điều tệ nhất và chỉ cho bọn nó phương án để có thể an toàn. Không phải ông Tùng không tin tưởng bọn nó mà là ông lo cho bọn nó sẽ gặp nguy hiểm, bọn ông chỉ muốn rèn luyện con của mình trở lên mạnh mẽ và dùng cảm để có kinh nghiệm ứng phó với mọi thứ trong cuộc sống sau này thôi. Còn để bọn nó phải gặp nguy hiểm dẫn đến bị thương hoặc ảnh hưởng tới tính mạng thì các ông không hề muốn. Chính vì vậy nên Linh đã hỏi Lâm câu này, bọn nó cùng với Lâm đều bình tĩnh nhưng ba người kia thì mới tham gia nên rất khó hiểu, không biết đang nói về vấn đề gì. Thấy ánh mắt khó hiểu của Minh đang ngồi bên cạnh nhìn mình cùng với sự yên tĩnh của Thiên và Huy, Lâm liền hiểu và lên tiếng giải thích cho ba người. Sau khi giải thích ngắn gọn cho bọn họ hiểu, cậu liền lên tiếng trả lời Linh:

- Bố anh đã nói, chỉ cần hủy nó đi là được hoặc nếu thật sự quá nguy hiểm thì không cần phải làm gì cả mà ngay lập tức rút lui. Trở về tính kế hoạch khác là được, tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

- Vậy anh tính chọn phương án nào? Nhi hỏi

- Anh nghĩ chúng ta nên tiêu hủy nó, như vậy là đã hoàn thành được nhiệm vụ rồi. Lâm trả lời

- Nhưng mục tiêu của chúng ta là phải cướp được lô hàng mà, dù có hoàn thành được nhiệm vụ là không cho bọn họ thành công vận chuyển hàng đi nhưng tao vẫn thấy chúng ta đã thất bại. Minh nói

- Đúng thế, tao thấy chúng ta làm vậy không được tốt cho lắm. Huy đồng tình nói

Đây là lần đầu tiên các cậu được giao nhiệm vụ, muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc nhất chứ không phải là chỉ hoàn thành một cách thất vọng như vậy. Các cậu muốn chứng minh cho các ông bố của bọn nó rằng họ đã tin tưởng rất đúng người khi giao quyền chỉ huy cho bọn hấn ngay khi mới gia nhập tổ chức. Muốn chứng minh cho tất cả mọi người trong tổ chức, những người mà nhìn bọn hấn bằng ánh mắt xem thường và khinh bỉ khi không cho rằng bọn hấn xứng đáng được giao quyền như vậy. Quan trọng hơn cả là bọn hấn muốn chứng tỏ cho bọn nó biết rằng bọn hấn không hề kém cỏi hơn bọn nó một chút nào. Đề thua người yêu của mình, nhất là con trai mà đề thua con gái thì đó chính là một điều xỉ nhục, rất khó để bọn hấn chấp nhận được. Vì vậy, bọn hấn rất quyết tâm phải hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất có thể.

- Chúng ta vẫn hành động như theo kế hoạch, chỉ là thay đổi một chút thôi. Thiên lên tiếng

- Thay đổi cái gì? Lâm hỏi

- Bây giờ tao sẽ tiếp tục đuổi theo hai chiếc xe kia, phía bên Trang vẫn tiến hành việc chặn đường hai chiếc xe đó. Còn mày và Minh thì dừng lại cầm chân phía cảnh sát. Chúng ta sẽ chia cứu viện thành hai đội, một đội đi theo Trang và trực tiếp tham gia việc cướp lô hàng với bọn tao, còn một đội sẽ theo Huy và cứu viện cho bọn mày. Sau khi cứu viện đến thì nhanh chóng rút lui và đuổi theo bọn tao để trợ giúp đề phòng bên tổ chức đó có cứu viện hoặc âm mưu gì đó. Thiên trình bày kế hoạch

- Có ai có ý kiến gì không? Thiên hỏi

- Được rồi, chúng ta cứ làm theo kế hoạch như vậy đi. Lâm vừa nói xong thì Minh liền dừng xe lại và cả hai xuống xe, cùng với những thành viên đã mai phục ở trong thùng hàng lập thành một chốt chặn để cầm chân phía cảnh sát đang tới gần. Trong khi đó, phía của Trang cùng với Huy, Linh, Nhi đang đi cùng nhau đến ngã ba thì cũng tách ra làm hai hướng; Huy cùng với hơn chục người trong đoàn xe rẽ trái để quay lại cứu viện, những người còn lại thì rẽ phải để chạy ra lối quốc lộ, nhanh chóng ra ngoại thành và tìm địa điểm thích hợp để chặn đường. Bên phía Thiên thì vẫn tiếp tục đuổi theo, cậu thấy lái chiếc container chạy rất chậm và khó di chuyển nên đã nhờ Trang cho một xe dừng lại trước khi rẽ để cậu đi tới và đổi xe.

Bạn đang đọc truyện *Những Tiểu Thư Xinh Đẹp Và Những Thiếu Gia Điển Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.